

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı: 16 / Kasım 1985 / 1.50.-DM

DEVRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİMİZ YOĞUNLAŞARAK SÜRÜYOR

●Kiğı'da Karakol ve Cezaevi Basıldı

05.11.1985 tarihinde bir grup HRK savaşçısının gerçekleştirdiği bu baskın eyleminde karşı koymak isteyen sömürgeci birliklere ölü ve yaralı olmak üzere çok sayıda kayıp verdirilmiştir.

HRK savaşçıları, saatlerce süren işgal propaganda konuşmaları, bildiri dağıtma, afiş asma ve pullama eylemlerinden sonra üs alanlarına kayıp vermeden çekilmeyi başarmışlardır.

Sömürgecilerin tüm komplo ve saldırılarına rağmen, daha da gelişerek sürdürülen ulusal kurtuluş eylemlerimiz, düşmana yeni darbeler vurarak yükseliyor. "Özel Savaş"ın uygulanan tüm yöntemleri direniş eylemlerimizle birer birer boşa çıkarılıyor.

Güz dönemi ile birlikte artan coğrafik ve doğa zorluklarıyla devrimcileri sıkıştırıp etkisiz kılabileceğini umut eden sömürgecilerin hevesleri bu atılımla kursaklarında bırakıldı. Çukurca, Lice, Çatak, Mutki, Dersim vb. alanlarda peşpeşe geliştirilen eylemlerle direnişin gücü bir kez daha kanıtlanırken, düşmanın ise içine girdiği savunma taktiğine daha fazla sarılmasına yolaçtı.

Kiğı, geçmişte Palu-Genç-Hani direnişine geniş olarak katılmış ve bugün de yurtseverliğin etkin olduğu bir alandır. Özellikle 15 Ağustos atılımının ardından, yaygınlaştırılan devrimci çalışmaların etkisiyle ulusal kurtuluşçu faaliyetler daha da gelişmiştir. Sömürgeciler, bu alandaki gelişmelerin önüne geçmek için, bir yandan kontr-gerilla faaliyetini yaygınlaştırırken, diğer yandan da işbirlikçi milis çeteler oluşturup mücadeleye karşı dikme çabası içine girdiler. Tüm bu faaliyetler özellikle de içinde bulunduğumuz süreçte daha da yaygınlaştırılmak istenmektedir.

İşte bu ortamda Kiğı ilçesine yönelik olarak geliştirilen eylem, son derece anlamlıdır. Geliştirilmek istenen ihanet ve komplo faaliyetlerine darbe vurulurken, halkın devrimcilere olan güvenini daha da pekiştirmiştir.

Cezaevinin kapılarının açıldığı ve karakolun da teslim alındığı eylemde HRK savaşçılarının kayıp vermemesi, direnişin gücünü kanıtlarken, sömürgecilerin ruhuna bir kez daha korku salmıştır. Ayrıca "kahraman Mehmetçik" olarak lanse edilen Türk ordu güçlerinin cesaretsizliği de bu eylemde bir kez daha görüldü. Halkın dilinde adeta destanlaşan eylem, ulusal kurtuluş faaliyetlerinin gelişimini de hızlandırmıştır.

2 askerin imha edildiği, teslim alınanların ise serbest bırakıldığı eylemde, HRK savaşçılarına karşı koymak isteyen gardiyan ve askerlerin de etkisizleştirilerek teslim alındığı bildirilmektedir.

Kürdistan'ı boydan boya kapsayarak gelişen direniş eylemlerimiz, bundan böyle de varlığını sürdürecek ve sömürgeciliğin tüm oyunlarını boşa çıkarmasını bilecektir.

★ ★ ★

PKK'NİN 8. SAVAŞ YILI TÜM KOMPLO VE SALDIRILARA RAĞMEN MİLİTAN PİR EYLEMLİLİKLE KUTLANDI

●Yapılan Geceye 10.000 Civarında Bir Katılım Gerçekleşti

Yazısı Syf: 3'te

İÇİNDEKİLER:

Halkın Canına ve Malına Kasteden Kimdir?

Son zamanlarda sömürgecilerin borozanlığını yapan burjuva basın-yayın organlarında *"bölücü eşkiyanın filan yerde bu kadar insanın canına kıydığı, filan yerde şu kadar malını gaspettiği"* biçimindeki haberlere sıkça rastlamak mümkündür. Hatta TRT, bu konuda işi daha da ileri götürerek, devrimci birliklerin kullandığı yiyeceklere, "halktan zorla gaspedilmiş yiyecek" diyerek, haberi okuyanın da inanmadığı deyimler kullanmaktadır. Ayrıca, kamuoyunu bu tür saçmasapan haberlere inandırabilmek için özel programlar hazırlanarak tekrar tekrar TV'de gösterilmektedir. Burjuva basının açtığı bu kampanya ile ne kadar insanı inandırabildiğini tam olarak kestirmek güç. Ama özellikle mücadele alanlarımızda bu saçma haberlerin devletin resmi organlarınca kamuoyuna duyurulması, halkın alay ve espri konusu haline gelmiştir. Halk sömürgecilerin hiçbir sözüne itibar etmemektedir. Faşist sömürgeci ordu sürüsü ülkemizde uyguladığı barbarca baskı ve işkencelerine, hergün daha da arttırarak devam etmekte, yalan ve demogojilerle de yaptıklarını örtbast etmek istemektedir. Gerek halk tarafından, gerekse de devrimciler tarafından görülen, tanık olunan bazı olayları buraya da aktararak, yaşanan gerçekleri izah etmeye çalışacağız. Bunu anlatırken, sömürgecilerin karekteri gereği uyguladıkları talan, gasp, işkence, insan kıyımı vb. şeylere ise –doğal kabul ettiğimizden– fazla değinmeyeceğiz. Burada daha çok

Devamı Syf: 4'te

KOZÊN PÎKOLÎYA MÊTİNGER YEKO YEKO TÊN BELAVKİRİN

●Qereqola Gundê Ardiçê Hat Tunekirin

●Li Mutkî Derbên Gran Li Bêbextan Ket

●Li Licê 5 Leşker Hatin Kuştin

Nivisên Kurdî Ji Rûpel 31'an pêde

Alman Polisi Neyin Peşinde?

19 Kasım 1985 günü kalabalık bir polis grubu, asılsız gerekçelere dayanarak, Kürdistan Yurtsever Sanatçılar Derneği HUNERKOM'u basarak, aramalar yaptı. Nereden alındığı açıklanmayan bir ihbar üzerine HUNERKOM'u basan polis grubunun yetkilileri, içerde bulunan bir grup yurtsever sanatçıya yönelik tehditler savurarak, gözdağı vermeye çalıştılar.

Adeta filmlere konu olacak bir esrarengizlikte HUNERKOM'a baskın düzenleyen polis, sonradan öğrenildiğine göre çevrede de 80 kişilik bir polis komando ekibiyle önlem almıştır. Öyle anlaşılıyor ki, ihbar yapan baylarımız, HUNERKOM'u "silah deposu" olarak göstermiş, içerdekilerini de her an çatışmaya hazır "terörist" olarak tanıtmışlardır. Yoksa içinde kültür faaliyetlerini yürütmede gerekli olan eşyalardan başka bir şeyin olmadığı, yurtsever sanatçıların çalışmalarını sürdürdüğü bir derneğe böyle bir baskın düzenlenmezdi.

İçerde aradıklarının ismine bile rastlayamayan ve bu nedenle de aldığı geniş güvenlik önlemleriyle gülünç bir duruma düşen Alman polisi; yurtsever sanatçıları tehdit ederek, faaliyetlerini engellemeye kalkışmıştır. Olaya yer veren Alman gazeteleri, polisin içine düştüğü gülünç durumu yererken, asılsız gerekçelerle yapılan baskını kınayıp, polisin sanatçılardan özür dilemesini istemişlerdir.

Polisin bu tutumunu kınayan yurtsever sanatçılara karşı tehditler savuran polis, çalışmalarını bundan böyle nasıl yürütmeleri gerektiğine bile karışarak, derneğin çalışmalarını engelleyecekleri tehditini savurmuştur. Sanatçılara, *"PKK ile çalışıyorsunuz. PKK ile çalışmaktan vazgeçin, PKK terörist bir örgüttür. Kendilerinden ayrılanı vuruyor. KOMKAR ile çalışın, KOMKAR bizim için daha uygundur; o zaman size destek de veririz"* diyerek yurtsever çalışmalarını engelleme gayreti içerisine girmişlerdir.

HUNERKOM, bir grup Kürdistanlı yurtsever sanatçının Kürdistan ulusal kültürünü derlemek, toparlamak, geliştirmek ve bunu ulusal kurtuluş mücadelemizin hizmetine sunmak amacıyla kurduğu bir dernektir. Faaliyet ve çalışmalarını da bu çerçevede yürütmektedir. Açık ki HUNERKOM, her zaman ulusal kurtuluş mücadelemizin yanında olacak ve desteğini bu mücadeleye sunacaktır. Buna şu veya bu güç değil, bizzat yurtsever sanatçıların kendisi karar verecektir.

Komkar Hangi Yağda Kavruluyor!

Alman polisinin bu tutumu geçmişten bu yana üzerinde durulan birçok konuya daha açıklık getirmiştir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemize düşmanlığı nereden kaynaklanmaktadır? Neden sürekli olarak, Komkar'ı öne çıkarmakta ve ulusal kurtuluşçu faaliyetlere karşı onu dayatmaktadır.

TC ile birlikte Alman emperyalizminin de Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde rahatsız olduğu bir gerçektir. Bu amaçla Avrupa zemininde bu mücadeleye yönelik olarak geliştirilen ulusal kurtuluşçu çalışmalara engel olmak veya başaramazsa bile üzerinde baskı kurarak gelişimini yavaşlatmak istemektedir. Buna yönelik olarak çeşitli işbirlikçilerini de faaliyete geçirerek, saldırılarını yürütmektedir. Bunun en son halkası olarak

Devamı Syf: 23'te

Avrupalı İlerici-Demokrat Çevreler Ulusal Direniş Mücadelemize ve Önder Gücüne Sahip Çıkıyor

Hızla gelişip güçlenen bağımsızlık mücadelemiz giderek yankısını dünya kamuoyunda da bulmakta ve hemen her alanda savaşımızı destekleyen çevreler çalışmalarını yoğunlaştırmaktadırlar. Özellikle de son birbuçuk yıllık süreyi kapsayan mücadele pratiğimiz; Kürdistan meselesinin birçok uluslararası kuruluşun toplantı gündemlerine sokulmasını sağlamış, birçok toplantıda ise temel konular arasında yeralmıştır. Bunu tamamen haklı temellerde gelişmiş olmasına borçlu olan mücadelemiz, halkımızın her türlü desteğini aldığı gibi dünya halklarının da aktif yardımlarını görecektir.

Birçok uluslararası sorunun tartışıldığı ve Avusturya'da bulunan çok sayıda ilerici-demokrat şahsiyetin katıldığı bir toplantı da 22 Kasım günü Viyana'da yapıldı. Toplantının gündemine alınan Türkiye'deki faşist yönetime karşı Kürtlerin direniş mücadelesi de konuşulup tartışılmıştır. Ayrıca toplantıda Avusturya, İspanya, Belçika, Portekiz, Yunanistan ve Fransa'daki gelişmeler üzerinde de durulmuştur.

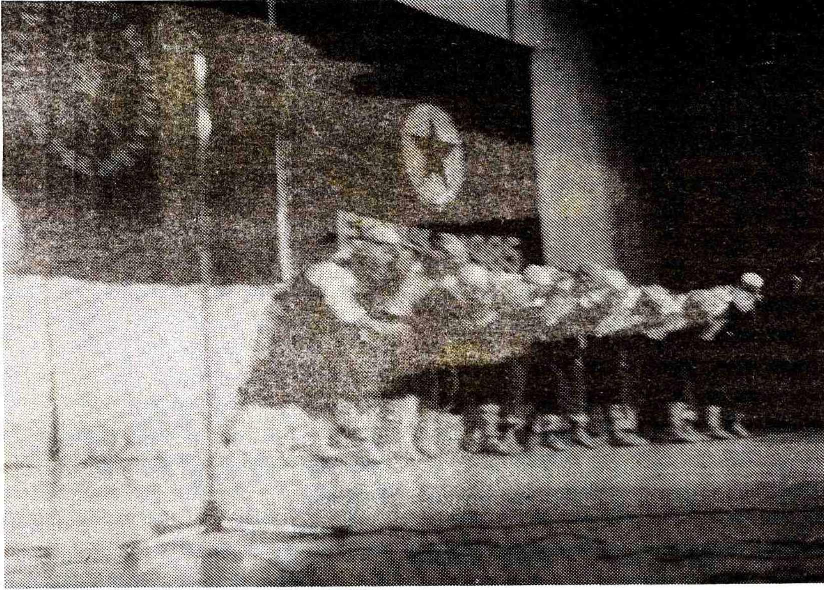
Toplantıya katılan Kürdistan Komite'den bir temsilci söz hakkı alarak bir konuşma yapmış, ülkemizde gelişen direnişi anlatarak kısaca mücadele tarihimize de değinmiştir. Savaşımımızın ve halkımızın önder gücünün doğuşundan günümüze kadar hangi zorluklarla ve engellerle de karşılaşıldığını dile getiren temsilci, konuşmasını şöyle sonuçlandırmıştır: *"Tarihinde ilk defa doğru temellere dayanan bir mücadeleye atılan halkımız, faşizme, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı PKK önderliğinde direniyor. Faşizmi kendi tarihinde iyi tanıyan Avrupa halkları, Kürdistan halkının PKK önderliğinde geliştirdiği mücadeleye destek olmalıdır. Halkımız maddi destekten çok, manevi desteğinize ihtiyaç duymaktadır. Bu desteği ondan esirgememelisiniz."* Konuşma toplantıya katılanlar tarafında oldukça coşkun tarzda karşılanmış ve söz alan sorumlulardan birisi de özetle şunları belirtmiştir: *"Bugün Kürdistan'da faşizme karşı direnen tek güç PKK'dir. PKK'ye dost olmak bile çeşitli saldırılara maruz kalmak için yeterli olmaktadır. Bunun açık örneği ise İsveç'te görülmektedir. Diyarbakır zindanlarında faşizme karşı direnen 5000'in üzerindeki siyasi tutukluyu savunmuş olan ve bizzat faşizmin baskı ve işkencelerine maruz kalan Av. Hüseyin YILDIRIM, İsveç'te de çeşitli anti-demokratik uygulamalara maruz kalmaktadır. PKK'ye karşı geliştirilen tüm saldırılara rağmen, biz PKK'yi sonuna kadar destekleyeceğiz."*

Bu konuşmalardan sonra Kürdistan halkının mücadelesine ve önder gücü PKK'ye yöneltilen saldırılar kınanmış ve bunlara karşı çıkılarak her türlü oyun ve komplonun kamuoyundan teşhir ve tecrit edileceğine ilişkin kararlar alınmıştır.

★ ★ ★

PKK'NİN 8. SAVAŞ YILI TÜM KOMPLO VE SALDIRILARA RAĞMEN MİLİTAN BİR EYLEMLİLİKLE KUTLANDI

16 Kasım 1985 günü Almanya'nın Köln kentinde PKK'nin 8. kuruluş yılı vesilesi ile düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi militan ve coşkulu bir havada yaklaşık 10 000 civarında Kürdistanlı emekçinin katılımı ile gerçekleştirildi. PKK'nin kitleselleşmesinin bir ifadesi olan gece eylemi, 7'den 70'e halk gerçekliğimizin de dile getirildiği bir zemin haline geldi.

15 Ağustos ve bahar atılımı ile daha da güçlenen ve 1985 yılını atılımlar yılı haline getiren PKK, 8. yılını militan direnişçiliğin büyük bir simgesi olarak karşılamaktadır. Bir yandan ağır ve zor şartlar altında, düşmanın hertürlü komplosuna karşı mücadeleyi geliştirmeye, diğer yandan da işbirlikçi-uşak provakatör ve komplocu güçlerin saldırılarını boşa çıkarmaya çalışan PKK'nin 8. yılı başta Kürdistan olmak üzere Ortadoğu ve Avrupa'da da coşkun ve militan toplantı vb. gece eylemleriyle kutlanmaktadır.

16 Kasım'da binlerce emekçinin bir araya gelmesi ile Köln-Sporthalle'de gerçekleştirilen eylem, komplo ve saldırılara rağmen başarıyla sonuçlandı. Eylemin başından sonuna kadar, yoğun olarak atılan sloganlar, Kürdistanlı emekçilerin PKK önderliğinde gelişen hergün sömürgecilere ağır darbeler vuran Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bağlılığın da bir ifadesini teşkil etmekteydi.

Erken saatlerde yaşlısı-genci, kadını ve çocuğuyla bir bölümü de ulusal giysiler içinde, PKK-ERNK-HRK flamaları, ulusal direniş şehitlerimizin resimleri ve Ulusal Önder A. ÖCALAN yoldaş ile proletaryanın büyük öğretmenleri Marx-Engels-Lenin posterleri ile, 8. Savaş yılına giren PKK'yi tüm devrimci coşkumuzla selamlıyoruz. **"Yaşasın 15 Ağustos Saldırı ve Direniş Ruhu"** ve daha birçok mücadele ve direniş sloganı ile donatılmış salonu dolduran emekçiler tüm gece boyunca yüzlerce kez **"Bıji SEROK APO"**, **"Bıji PKK"**, **"Bıji ERNK"**, **"Bıji HRK"** sloganlarını haykırarak Parti ve direniş mücadelesine sahip çıkacaklarını bir kez daha gösterdiler.

Dünya devrim şehitleri adına saygı duruşunun ardından Enternasyonal ile programına başlayan koro **"Slav lı Eniya Rızgariya Netewa Kurdistan"** parçası ile kitlelerin beğenisini kazanırken, görkemli bir gösteriyle sahneyi terk etmesi de aynı tempoda dakikalarca alkışlandı.

"Bıji SEROK APO" sloganları ile karşılanan PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder A. ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 8. kuruluş yılına girmesi dolayısıyla Kürdistan halkına ilettiği mesaj, Ulusal Önderin *"bundan sonra da başta ben olmak üzere tüm militanlar ve sempatizanlar olarak mücadeleyi daha da yükseltmeye söz veriyoruz"* çağrısı slogan ve alkışlarla güçlenen yoğun bir destek ile karşılandı. Emekçilerin dikkatle izlediği mesaj, Ulusal Önderimizin çağrısına kulak veren binlerin milyonlara çıkacağının da bir işaretiydi. HRK savaşçılarının eğitim filminin gösterilmesi esnasında da ayakta atılan **"Bıji HRK"** sloganları adeta salonu inletiyordu.

Günün anlam ve önemini izah eden Türkçe, Almanca ve Kürtçe konuşmaların yanısıra ozanların söylediği direnişçi parçalar da sürekli slogan ve alkışlarla desteklendi.

Kürt halk oyunlarını çeştli figürlerle sahneleyen HUNERKOM folklor ekibinin çocuğundan yaşlısına kadar kuşak kuşak halaya dizilmesi mücadelemizin 7'den 70'e herkesi kucakladığının işareti de olmaktaydı. Davul zurna ve kemençe eşliğinde sergilenen halk oyunlarımız, Kürdistan halkının çileli, acılı ve aynı zamanda direnişi de içinde taşıyan yaşamını gözler önüne getirdi.

Koma Berxwedan'ın folklor gösterisi eşliğinde sunduğu program coşkunun doruğa çıkmasına yol açarken, emekçiler de salonda folklor gösterisine geniş halay grupları oluşturarak eşlik ederek, dakikalarca slogan haykırıp bayram sevincini sürdürdüler.

Bağış kampanyasının sonuçlarının açıklanmasını **"Bıji Eniya Rızgariya Netewa Kurdistan"** sloganları ile sık sık kesen emekçiler, her zaman ulusal kurtuluş mücadelesiyle birlikte olacaklarını ve ERNK bayrağı altında ulusal birliği en güçlü biçimde oluşturacaklarına söz verircesine, sloganlarını var güçleriyle haykırıyorlardı.

Tiyatronun sömürgeci zulmü ve buna karşı halkın ve HRK savaşçılarının mücadelesini ve direnişini dile getiren sahneleri kimi zaman üzüntü, kimi zaman alay, kimi zaman da coşku yaratırken, emekçiler "kahraman Mehmetçiğin" içine düştüğü korku ve paniği bir kez de tiyatroda yaşadı. Sömürgeci canileri cezalandırma sahnesinde, HRK birliği komutanının "bu alçaklara ne ceza verilmeli" sorusuna tüm emekçiler "kurşuna dizin" haykırışları ile halkımıza karşı işlenen hiçbir suçun cezasız bırakılmaması isteğini bu vesileyle de olsa bir kez daha dile getirdiler.

"Bıji Partiya Karkerên Kurdistan" sloganları ile sona erdirilen gece eylemi, PKK'nin halkımızın derinliklerine gömülü olduğu gerçeğini silinmezcesine kafa ve kalplerine yeniden kazıdı.

***Yaşasın Militan Direnişçi Şanlı Önderimiz PKK!**

HALKIN CANINA VE MALINA KASTEDEN KİMDİR?

Baştarafı Syf: 1'de

sömürgeciler tarafından çizilen vahşet sınırlarının da ötesinde yaşanan olayları ele almak istiyoruz.

1985'in Mart ve Nisan aylarından itibaren yoğun olarak başlatılan operasyonlar, Muş, Varto ve Dersim genelinde yaygın olarak sürdürülmüştür. Bu operasyonlarda Varto'nun Çaylar nahiyesinde halka "ibret" olması için sıradan insanlar işkenceden geçirilmiş, gençler ayaklarından tavana asılmış, kadınlar çırıl-çıplak soyundurulup işkenceye alınmış, çocuklar en ağır şekilde dövülmüştür. Bu vahşete dayanamayıp kriz geçiren insanlar, soyunmamak için intihara kalkışan kadınlar ve bu uygulamalara boyun eğmeyip evini, malını terkeden erkeklerin sayısı giderek artmıştır. İnsanlığa sığmayan bu barbarca uygulamalar, burjuva basınında sıkça bahsedilen dağdaki "eşkiyalar" tarafından değil, modern eşkiya olan polis ekibi ve sömürgeci askeri birlikler tarafından yapılmıştır. En adi baskı ve işkencelerin sergilendiği Çaylar nahiyesi, üstelik diğer yörelerde de "ibret" alınması için örnek gösterilmiştir.

Haziran ayında Dersim'in genelini kapsayan bir operasyon yapıldı. Başta Ovacık ve şehir civarları olmak üzere halkın büyük bir kesimi meydan dayağından geçirildi. Diğer köylülerin gözünü korkutmak amacıyla Halburi köyünde orta yaşın üstünde bir köylü, işkenceyle öldürüldü. Sömürgecilerin jandarma ve komando ekipleri tüm teknik araç ve cihazlarıyla halkın üzerine yürüyorlardı.

Temmuz ayında Bingöl jandarma ekipleri tam techizatla dağlara çıktılar. Dağda bulunmak suçmuş gibi her gördükleri insanı yakalayıp dayaktan geçirdiler. Simoni köyünden odun toplamak için ormana giden üç çocuğu otomatik silahlarla tarayarak katlettiler.

Ağustos ayında Mazgirt ve çevresinde yüzlerce insanı işkenceden geçirdiler. Pulan köyünde bir kadını işkence ile öldürdüler. Tunceli şehir merkezinde sokağa çıkma yasağı konuldu. Süngüleri kullanarak bu alanda 1938'i yeniden anımsatmak istiyorlardı. Bu uygulamalar için Trakya ve Anadolu'dan özel komando ekipleri getirmişlerdi. Bu operasyonlarda yüzlerce insan tutuklanarak sorgusuz şekilde zindanlara dolduruldu.

Alanımızda yaşanan bu gerçekler saymakla bitmeyeceğinden bazı örnekler vermekle yetineceğiz. Ancak ilginç olan şudur ki, sömürgeci faşistler tüm bu estirdikleri terörü halkın "can güvenliğini" korumak için yaptıklarını söylemektedirler. Yaşanan gerçeklik sadece bununla da sınırlı kalmamaktadır. Adeta atılan her adım bir dizi yasakla örülmektedir. Bu yasaklar zincirinden bazılarını aktarırsak durum daha net kavranacaktır. Gün boyu dağa çıkmayacak, ormana gitmeyeceksin, çünkü devrimcilerle irtibat kurabilirsin, akşama iki saat kala köyün dışında bulunmayacaksın, çünkü yanlışlıkla vurulabilirsin, gece boyunca kapı, pencere açmayacak, ışık yakmayacaksın, çünkü devrimcilere işaret veriyor olabilirsin, şehirden hiçbir zaman fazla eşya getirmeyeceksin, çünkü devrimcilere verebilirsin vb. vb. Bu yasaklara uymayanlar ise cezasını hayatıyla öder. Tüm bu uygulamalardan sonra da halkın gözünün içine baka baka "terörístler can alıyor, kan akıtıyor, yurttaşlarımızı öldürüyor, huzur bozuyor" diyerek demeçler veren sömürgeci cellatlar, demogojiyi ayyuka çıkarmışlardır.

İşte, faşist Türk devletinin insanların can güvenliği konusundaki mantığı budur. İnsan kıyımında sınırsız bir vahşet ve uygulamaların ardında sadece inkarla yetinmeyip, bunu başkalarının üzerine atma, iftira kampanyaları geliştirme gibi çabalara girmektedirler. Evet devrimci güçlerin de bazı insanları ölümle cezalandırdığı ve sömürgecilere karşı mücadelede kan akıttığı doğrudur. Devrimciler; bu halkın başına musallat olanlara, yaşamı insanlarımıza zindan edenlere, insanlıkdışı uygulamalardan zevk alanlara, halkın son lokmasına bile göz dikenlere ve tek kelime ile sömürgecilik adına hareket eden tüm kurum ve kuruluşlardan tek tek bireylere kadar hiç birisine ülkemizde yaşam hakkı tanımamak kararındadırlar. Şimdiye kadar sayısız cellattan hesap sorulmuş ve sorulmaya da devam edilecektir. Halkımıza karşı süngü kullananlara, kurşun sıkanlara gül verilecek değil elbette. Devrimci şiddet en doğal hakkımız ve de boygun borcumuzdur. Bunun için de haklı olarak devrimci şiddet eylemlerimizle övünmekteyiz. Yaptıklarımızı başkalarına yüklemez, açıktan üstleniriz. Fakat hiç bir zaman insanlığa sığmayacak tek davranışa müsaade etmeyiz. Bir savaş halinin yaşandığı ülkemiz Kürdistan'da, hiçbir kural tanımaksızın savunmasız masum insanlara yönelen ve sadece bu insanları katletmeyi kural haline getiren faşist Türk devletinin yaptıkları da yanına bırakılmayacaktır.

Faşist sömürgecilerin dillerinden düşürmedikleri "can güvenliği" husundaki uygulamalarını dokunulmaz "mal güvenliği" konusunda da görmek mümkündür. Gaspedilen yiyecekten, değerli eşyalara kadar, halkımızın tüm malı sömürgeci ordu sürülerinin tehditi altındadır. Kısa bir süre öncesine kadar devriyeler halinde köylerimize gelen ve köy zengininin evinde yedirilip içirilen ve yolcu edilen sömürgeci karakol jandarmaları, son dönemlerde artık köy yollarında görünmez oldular. Onların yerine havadan "denetim" sağlayan helikopterler dolaşmaya başladı. Savaş yasaları, talimatlar, çağrı pusulaları vb. işler helikopterlerle görülmektedir. Böylece köylülerimiz sık sık gelen devriyelerin yükünden kurtuldu ama, bu kez de sayıları yüzleri bulan bölükleri ve taburları "ağırlama" zorunluluğuna sokuldular.

Faşist Türk devletinin kışlalarındaki ordularının büyük bölümünü ülkemize taşıdığını bugün herkes bilmektedir. Takımlar, bölükler ve taburlar biçiminde hareket halindedirler. Akşamları çoğu köylerimiz kuşatma altındadır. Köyde olup bitenler ve girip çıkanlar yoklanır. Ancak, köyü kuşatma altında tutan "mehmetçiklerin" aklı ve dikkati olup bitenlerde değil, köye girdiğinde nasıl edipte yiyecek şeyler bulabileceğindedir. Kafasındaki çelişki, köylüye kaç tane hayvan kestirebileceğidir. Sabah şafakla birlikte dipçiklerle kapıları açan ve arama bahanesiyle evlere giren "mehmetçik"in avucuna bir lokma ekmeği subaylar görmeden tutuşturmak dayaktan kurtulmak için yetmektedir. Operasyonun gerekleri yerine getirildikten ve birlik istirahata çekildikten sonra, köylülere yiyecek hazırlanması için emir verilmekte ve bu emre karşı takınılan tavırla köylülerin devletten mi, teröristlerden mi yana olduğunun açığa çıkarılacağı belirtilmektedir. Bu durumda eğer köylüler bir kaç hayvan kesip, ziyafet hazırlayacak güce sahip değillerse işkence ve dayak faslı başlatılmaktadır.

Temmuz ayında Pülümür'ün Balpayam ve Üçdam nahiyesinde yaptıkları yoğun bir operasyonla kırdaki

yerleşimin tümünü denetlemeye çalıştılar. Coğrafik yapının sarp, yerleşimin de oldukça dağınık olması nedeniyle, birliklerini parçalayıp küçük birimler haline getirmek zorunda kaldılar. İki evden oluşan bir mezraya iki takım gidiyor. Her takım bir eve yerleşip ziyafet istiyorlar. Ancak ev sahibi çok yoksul olduğundan isteklerini yerine getiremiyor. Bunun üzerine köylüyü komşusuna gönderip yiyecek istetiyorlar. Diğer evde de ne yiyecek, ne et, ne de içki kalmıştır. Bu isteklerinin ancak gündüz yerine getirilebileceğini de söyler. Komutan bu duruma çok sinirlenir, ama belli etmez. Sadece ismini almakla yetinir. Birkaç gün sonra bu köylümüz, işi çıktığından şehre iner. Ama aynı komutan tarafından sebepsiz-suçsuz tutuklanıp işkencehaneye alınır. Bir süre dayaktan geçirildikten sonra komutan köylüye *"suçunu biliyor musun"* sorusunu sorar. Köylü, komutanı tanımadığından *"hayır"* der. Bunun üzerine komutan, *"senden istediğimiz, ama vermediğin yiyeceklerin karşılığıdır bu"* cevabını verir. Evet bu köylümüz, faşist subaylara ziyafet çekmediği için dayaklanıp işkence gören sayısız insanımızdan sadece biridir.

Köy, köy, mezra, mezra dolaşan bu seyyar birlikler, günlük ihtiyaçlarının tümünü köylüden karşılamakta. Bunu başaran komutanlar, ordunun erzağından tasarruf ettikleri için başarılı sayılmaktadırlar. Bu durumun seyyar birliklerin dağlarımızda dolaşamaz duruma gelmelerine kadar böyle devam edeceği, halkımızın elindeki son lokmasının dahi gaspedileceği anlaşılmaktadır. Durumları böyle olan sömürgeci birlikler, kendi barbarlıklarını ve de hırsızlıklarını örtbas etmek için de devrimcilerin halktan yiyecek gaspettiğini vb. propagandaları yaygınlaştırmaktadırlar.

Gönüllü bir birlik olan HRK'nin esas gücünü halktan aldığı doğrudur. Yiyecekten-giyeceğe; silahtan savaşçıya dek, her türlü ihtiyacını ve desteğini halktan almaktadır. Fakat bu tümüyle gönüllülüğe dayanır. Zaten sayı ve teknik bakımdan aradaki muazzam boyutlardaki farklılığa ve güç dengesizliğine rağmen, faşist Türk ordu sürüsüne ecel terleri döktüren HRK güçlerinin kudreti ve güç kaynağı da burada yatmaktadır. Köylerimizde ve dağlarımızdaki sömürgeci kuşatmaya ve yine denetimi ellerinde tuttukları iddialarına rağmen *"devrimcilere bilgi ve yiyecek götürüyorsunuz"* diyerek köy dışına çıkan insanı yakalayıp işkenceye almaları ise acizliklerinin en açık belgesidir. Bir yandan halkın devrimcileri desteklemediğini iddia eden sömürgeciler, diğer yandan evleri didik didik arayarak her çukur ve yarıkta sığınak kapısı aramaktadırlar. Operasyonlarda ise tir tir titreyen kolluk kuvvetleri halkın, *"neden bu kadar korkuyorsunuz"* sorusuna şöyle cevap vermektedirler: *"Eğer devrimcilere yardımcı olduğunuz kadar bize yardımcı olsaydınız, onlara sunduğunuz gönüllü desteği bize sunsaydınız, devrimciler de bizden böyle korkacaktı."* Acizliklerini böylesine açık biçimde ortaya koyan sömürgeci subaylar, kendilerine yerli uşaklar bulabilmek için milyonları teklif etmekten kaçınmamakta, ama yine de istedikleri desteği kendilerine sunabilecek kimseyi bulamamaktadırlar. Gelişmeleri durduramayınca çılgına dönen faşist subaylar, halka her türlü işkence ve baskıyı uygulayıp *"teröristler dağdaki üçbeş kişi değil, hepinizsiniz"* diyecek kadar ileri gitmektedirler.

Zor yoluyla yiyecek alma işinden bahsedilecekse bunu yapan tek güç vardır, o da sömürgeci kolluk kuvvetleridir. Çünkü HRK'nin faşist Türk devletinin kaynaklarına yönelmesine karşılık onlar da halkımızı hedeflemekte, halkımızın tüm değerlerini gaspederek tam bir savaş talanını gerçekleştirmektedirler. Operasyonlarda evler didik didik aranarak kendi işlerine yarayabilecek her türlü eşyaya el koymaktadırlar. Değerli bir çok eşya ya gizliden çalınmakta ya da açıktan el konulmaktadır. Çay-kahve takımlarından, halı ve kilimlere kadar, eşyasını askere kaptırmayan çok az aileye rastlanmaktadır. Hele hele bu sömürgecilerce aranan birisinin ailesi ya da yakınının eviyse, çapulculuk on kat daha fazlasıyla yapılmaktadır. Faşist barbarlar, bu kadar talandan sonra operasyonun bitiminde de hiç bir eşyaya dokunulmadı diye ev sahibine zorla zabıta tutturup imzalattırmaktadırlar.

1974'lerde Kıbrıs'a askere gidip gelenler anlatırdı. Tehlikeli bir iş olmasına rağmen Rumların evlerine ilk girenler kazanırmış. Çünkü evdeki taşınabilen tüm değerli eşyayı ilk giren alırmış. Bu nedenle meteliksiz gidip milyoner olarak dönen asker ve subaylardan bahsederlerdi. Hatta kendileri yapamamış diye hayıflanıp dururlardı. Görüldüğü kadarıyla, şimdi de "Kürtlerin evlerine ilk giren kazanır" anlayışı sömürgeci ordu birliklerinde egemendir. Kıbrıs talanından nasibini alamayıp, Kürdistan'dan almak isteyen ne kadar yeni yetmenin türediğini tam olarak bilemiyoruz ama, Somoza'nın beyaz muhafızlarını aratmayacak cinsten, her türlü insani duygudan arındırılmış, faşist terör birlikleri daha şimdiden ülkemizin çeşitli alanlarında görünmektedirler.

Yukarda saydıklarımızın yanısıra devlet yetkililerince örgütlendirilen çapulculardan, hırsız şebekelerinden ve alınan rüşvetlerden bahsetmiyoruz bile. Çünkü bu tür faaliyetler bir anlamda yasallaşmıştır. HRK birlikleri ise, çapulcu ve hırsız şebekelerini ortaya çıkarıp dağıtmak, devletçe örgütlendirilmiş fuhuş yataklarını ortadan kaldırmak, gaspçı ve rüşvetçi subayları, polisleri ve aradaki tefecileri cezalandırmaktadır. Sömürgeci devlet kurumları da bu tür şeyleri yaygınlaştırmak için bazı insanlara özel destek sunmaktadırlar. Resmi görevlere atanan memurları dahi bu işlerin başını çekmektedirler.

Faşist Türk devletinin yaygara ettiği *"uykudaki kadın ve çocukları vuruyorlar, halkın malını mülkünü gaspediyorlar"* türündeki yalan ve demogojileri ise psikolojik savaşın gereklerindendir.

Kendilerinin, halkımıza karşı işledikleri suçlarını, devrimci güçlere yüklemek isteme sahtekarlığını mücadelemize kara çalmak amacıyla yapmaktadırlar. Sömürgecilerin bu konudaki nutukları ve propagandaları hangi kesime hitap etmektedir, kimleri etkilemektedir? Eğer hitap edilen kesim Türkiye halkıysa ve bu belli oranda etkili de oluyorsa, bu durumda tarih karşısında sorumlu tutulacak güçler Türkiye devrimci demokratik güçleridir. Türkiye devrimci-demokratik hareketlerinin bu hususu iyi düşünüp, en doğru çözüme gitmeleri kaçınılmaz bir görevdir diyoruz. Yok eğer hitaplar, Kürdistan'daki halk kitlelerine yönelikse, bu çabalar boşunadır. "Görünen köy, kılavuz istemez" diye bir söz vardır. Açıktan insanların kurşunlanıp süngülendiği mallarının yakılıp gaspedildiği bir ortamda halkın can ve mal güvenliğini tehlikeye sokan kimdir sorusunu sormak oldukça saçma ve mantıksız bir şeydir. Sömürgeciler, "biz atalım ya tutarsa" misali yaygın bir karalama propaganda kampanyası başlatmış ve olmadık demogojiler uydurmaktadırlar. Ama nafile! Suçlu suç üstü yakalanmıştır. İki eliyle suçlunun yakasına yapışarak hesap soran halkımız, bundan sonra daha acımasız ve kararlı bir şekilde sömürgeci faşistlere cevap verecektir. Sömürgecilerin tüm tedirginlikleri de bu yüzdendir zaten.

22 Ağustos 1985
E. Arcan

YURTSEVER EMEKÇİLERİN KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE MADDİ DESTEĞİ: 1 517 329,00 DM

Herşey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi İçin şiarıyla yürütülen ve Kürdistanlı emekçilerin yoğun ilgi ve aktif çabalarıyla sürdürülen bağış kampanyası, belirlenen hedefine ulaşarak, bir kez daha sömürgecileri ve hertürden uşaklarını kahretti. 16 Kasım 1985 günü Kürdistan Ulusal Direniş Gecesinde açıklanan rakamlara göre, bağış komitesine şimdiye kadar 1.517.329 DM nakit para ile çok sayıda değerli eşya, altın, video, kamera, parka vb. eşyalar ulaştırılmıştır. Kürdistanlı yurtsever emekçilerin mücadeleye desteklerinin bir ifadesi olan kampanya sonuçları, hertürlü yalan ve demogojiye karşı halkımızın gerçekleri görmekte ne kadar duyarlı olduğunun da bir ifadesidir.

Öz güce güven ve esas olarak halkın gücüne dayanma ilkesi ile geliştirilen kampanya süresince işbirlikçi-reformist ve sosyal-şoven çevreler yaygın bir karşı faaliyet içerisine girdiler. Bazıları "bağış kampanyaları" açtıklarını ilan ederken, bazıları da başvurdukları yalan ve demogoji yöntemi ile yurtsever emekçilerin katılımını engellemeye çalıştılar. Yurtsever çevreler içine de taşırmaya çalıştıkları bu faaliyetlerinde, ilk karşılığı bizzat emekçilerin sert ve mücadeleye destek olacakları tavırlarından aldılar. Faşist sömürgecilerin "bitirildiler, yokedildiler, 3-5 çapulcu kaldı" propagandasına sarılarak, "Kürdistan'da savaş yoktur, PKK'nin gücü kalmadı, tümden dağıldı" vb. son derece alçakça, fakat bir o kadar da gülünç ve niyetlerini ortaya koyan demogojilere dayanmak isteyen bu güçler, emekçileri de destek olmamaya, fedakarlık yapmamaya çağırıyor ve "boş yere kendinizi ateşe atmayın" diyorlardı. Bir yandan başta Milliyet olmak üzere TC basınında "Apo lüks içinde yaşıyor. Mercedesle dolaşıyor" propagandaları yaygınlaştırılırken, diğer yandan da reformist ve sosyal-şoven güçler elele vererek, diğer bir cepheden bunları tamamlıyorlardı.

Milliyet gazetesi ve MİT'in kaleminden döktürülen inciler, bu güçlerin elinde daha alçakça yöntemlere başvurularak Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı kullanılarak sonuca varmak istiyorlardı. TC basını Evren ve Özal hep bir ağızdan "bölücülere destek olmayın" çağrısında bulunurken, bu güçler de çoktan koronun bir elemanıymışçasına bağırarak, adeta bir yılan gibi sinsice faaliyet yürütmeye başladılar. Yurtsever emekçilere "birkaç günlük ömürleri kaldı. Birkaç eylem koymakla nereye varacaklar. Baksanıza devlet ya yakalıyor, ya da öldürüyor" diyerek, inançları zayıflatmaya çalışmaktadırlar.

Bir yandan TC'nin ve borozanı basının, diğer yandan bu çevrelerin yoğun karşı faaliyeti ortamında geliştirilen kampanya faaliyetlerine, yurtseverlerin gösterdiği ilgi ve fedakarlıklar, tüm düşman oyunlarının bozulmaya mahkum olduğunu da göstermektedir.

Daha ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk yıllarında halkın özgücünden başka dayanacakları bir şeyleri olmayan, bir grup devrimcinin faaliyeti olarak gelişen ve 1978'de Partileşen PKK'nin bugün de temel dayanağı Kürdistan halkıdır. Diğer birçok örgüt deneyinde görüldüğü gibi, PKK dış desteğe dayanarak gelişmek ve yaşamak isteyen bir güç değildir. O'nu ortaya çıkaran halka bağlılıksa, yaşatacak olan da halktır. Dışta en ufak bir destek bile almayan PKK, bugüne kadar gelişimini öz gücüne yani, halka dayanarak gerçekleştirmiştir. İşte, bu özelliğin sonucudur ki, PKK bugünkü gelişme düzeyine ulaşabilmiş ve bu derece güçlenmiştir.

İlkel milliyetçi ve reformist küçükburjuva güçlerin tersine PKK daha embriyon halindeyken bile, tüm saldırıları göğüsleyerek bağımsız politikasını dayatarak gelişme göstermiştir. Adeta koltuk değnekleri olmadan ayakta durma mecalini bile kendilerinde göremeyen ilkel ve küçük-burjuva milliyetçi güçleri emperyalistlere ve çeşitli sömürgeci devletlere kendilerini peşkeş çekerek yaşamak istemektedirler. Halkın öz gücüne dayanmayan ve sürekli dış destekle ayakta kalmak isteyen bu yaklaşım, ulusal kurtuluşçuluk yerine işbirlikçiliğin geliştirilmesine yol açmaktadır. Nitekim, ilkel ve reformist milliyetçiler, bu ilişki tarzlarından dolayı, şu veya bu gücün birer uzantısı olmaktan kurtulamamaktadırlar. Bu güçlere maddi, ekonomik vb. yönlerden sıkı sıkıya bağlı olduklarından, onların çizdiği platform dışına da çıkamamaktadırlar. Bu nedenle küçük-burjuva reformistlerin İsveç'e uşaklıklarında birbirleriyle adeta hummalı bir yarışa girmelerinin nedeni anlaşılırdır. Yine adeta bir tas mercimeğe tüm varlıklarını pazara koymalarının nedeni de zor bir bilmece değildir.

İşte, tüm bu soysuz örneklere karşı 8. savaş yılına giren PKK'nin pratiği bağımsız öz gücün geliştirildiği somut ve net bir örnektir. Bu aynı zamanda halkımızın bağımsız ve özgür geleceğinin güvence altına alınmasıdır da.

Bu inançla geliştirilen bağış kampanyası devrimcilerin, yurtseverlerin mücadelenin daha da yükseltilmesi için aktif çabalarının geliştirilmesi açısından da önem taşımaktadır. Sosyalist yarış ruhu ile yürütülen kampanya faaliyetleri, emek çalışması ve fedakarlık bakımından birçok değerli örneği de ortaya çıkardı.

Yurtseverlerin yoğun bir çalışması sonucu daha geniş çevrelere ulaşılabilinen alanlarda daha fazla fedakarlık ve destek görülürken, yetersiz devrimciliğin varlığını konuşturduğu bazı alanlarda ise, bu daha sınırlı olmuştur. Daha gözüpek ve atak bir çalışma yürütülebilinseydi; daha büyük bir sonuç almak mümkündü. Kampanyaya hala ilginin devam etmesi ve birçok emekçinin kendiliğinden kampanyaya destek olmaları, bunun açık işaretidir. Ama yetersiz bir devrimci çalışma sergileyen bazı arkadaşların ilkelliği ve amatörlüğü sonucu bu alanlarda hedefi aşan bir sonucun alınması gerçekleşememiştir. Daha güçlü bir devrimci çalışma için, bu yetmezliklerin aşılması zorunludur.

Öz gücün daha da geliştirilip, ulusal kurtuluş savaşının hizmetine fazlası ile sunabilmek için, daha atak ve fedakar bir çalışmanın yürütülmesi gereklidir. Ancak bu temelde arzu edilen sonuçlara ulaşılabilinir.

O halde büyük bir fedakarlık, inanç, azim ve cesaretle görevlerimizi ve yapmamız gerekenleri ele alarak halka, şehitlere, devrime, Partiye ve tüm yoldaşlara karşı olan sorumluluğumuzu yerine getirelim.

***Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**

KUKM ile Dayanışma Kampanya Komitesi Çalışanları

Hollanda'da bulunan **"Anti-Fascistische-ond Verzetsstrij dens Nederland Bond von Anti Fascisten (Anti Faşist Birlik)"** *derneği adına gazetemize ulaştırılan yazıyı yayınlıyoruz.*

Değerli Kürt Arkadaşlar!

Hollanda'da bulunan arkadaşlarınızı tanıdığımız bu 5 yıl gibi bir süre içerisinde, anti-faşist ve uluslararası dayanışma temelinde sıkı bir işbirliğimiz vardır. Bu süre içerisinde Türk egemenliği altında bulunan Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler hakkında sürekli ve düzenli bir biçimde bilgi edinmemiz sağlanmıştır. Gazeteniz olan "Berxwedan"a tüm deneyim ve görüşlerimizi bildirmenin zamanının geldiğine inanmaktayız.

Geçen 5 yıl boyunca ülkenizde birçok gelişmeler ortaya çıkmıştır; Kürdistan halkı aydınlatılmış, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı ulusal kurtuluş yolunda kendisini örgütlemiş ve HRK ile ERNK'yi kurmuştur.

Örgütümüzün birçok yaşlı üyeleri (40-45 dönemlerinde Esir Kamplarındaki tutuklular olarak direnişi sürdürenlerdir) faşist terör ve yabancı işgal altında yaşamın nasıl olduğunu bilmektedirler. Fakat onlar, Kürdistan'da olduğu gibi asimilasyon, mecburi iskan, katliam vs. gibi uygulamalara maruz bırakılmamışlardı.

Bu stratejik ve ekonomik açıdan önemli olan bölgede, uygulanan politikanın hangi güçlere ve kime ait olduğunu iyi biliyoruz. Bunlar, 1940-45'de bizim, Vietnam, Angola ve şu anda Güney-Afrika, Latin ve Orta-Amerika halkları üzerinde terör estiren ve aynı zamanda kapitalist ve sosyalist ülkelerdeki halkları nükleer silahlar ile tehdit eden aynı güçlerdir. Bunlar, zenginlik ve hakimiyet peşinde olan emperyalistlerdir. Yerli kuklalara dayanan ve uluslararası alanda örgütlenen bu güç, tüm dünya halklarının düşmanıdır.

Biz bu düşmanı, uluslararası dayanışma ile bertaraf edebileceğimizin bilincindeyiz. Bu nedenledir ki, biz sizler ile dayanışmamızı, dayanışma yazıları, protesto eylemleri, gazetemiz olan "Anti-Faşist"deki ilanlar temelinde sürdürüyor ve 15 Eylül, 10 Kasım 1985 arası sürdürülen kampanyayı gerçekten desteklemeye çalışıyoruz.

Özellikle Hitler faşizminden kurtuluşumuzun 40. yıldönümünü ve Vietnam'ın kurtuluşunun 10. yıldönümünü kutladığımız bu yılda görevimizin daha da bilincindeyiz, çünkü Hollanda'nın faşizmden kurtuluşunun, dünya halklarının faşizmden kurtuluşu anlamına gelmediğini görüyoruz. Hayır, faşizm ve emperyalizm halen varlıklarını sürdürmektedirler. Fakat yine gördüğümüz birşey vardır ki, o da halkların 1940-45 yıllarında Vietnam'da, yine Angola, Küba, Nikaragua'daki direnişleri gibi kurtuluşa kadar direnişi sergilemeleridir. Ezilen bir çok halk bunu başardı ve sizin de başaracağınıza inancımız sonsuzdur.

5 yıldan bu yana Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler üzerine sürdürülen propaganda, uluslararası düzeye ulaştı. Kürdistan'daki direniş ile dayanışmamızı pratikte daha iyi sergileyebilmek için sizin arkadaşlarınız ile birlikte Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeleri, dünyadaki ilerici ve demokrat çevrelere iletebilmek için bu yaz Moskova'daki 12. Gençlik Dünya Festivaline katıldık. Gerekli hazırlıklar yapıldıktan ve yoğun materyal alındıktan sonra güçlü bir moral ve coşku ile yolculuğumuza başladık. Sovyet yetkilileri başkalarından edindikleri yanlış bilgilerden dolayı, Kürt arkadaşların Vize alması konusunda bazı zorluklar ortaya çıkardılar. Fakat bunda da Kürt arkadaşlarımız, ERNK'nin ruhuna uygun bir tavır takınarak, yalancıların gerçek yüzünü açığa çıkardılar ve böylelikle yolculuğumuzun daha başında ilk saygınlığı kazandılar.

ERNK temsilcileri festival öncesi çalışma programı çıkararak hazırlıklar yaptılar, ilişkiler kurup afişler yapıştırdılar; ERNK'nin bayrağını da otelin penceresine astılar.

Festivalin ilk gününde bir Hollanda'lı olarak ERNK'yi, kimin festival temsilcilerine şikayet ettiğini anladım. Çünkü, festivalin 1. gününde festivale katılanlar arasında şaşkınlıkla (aslında insan pratiklerini gördükten sonra şaşırmıyor) Türkiye'yi temsil edenler(!!) arasında Kürdistan'ı temsil ettiklerini iddia edenleri, "Sol Birlik" ile beraber gördüm. Bunlar, Kürdistanlı gerçek devrimcileri, Türk otoriterleri gibi "terörist" ilan etmek isteyen, kendilerini çok yükseklerde gören ve kendilerini sağa ve sola satanlar değiller midir?

Bunlar, hiçbir zaman Kürdistan'ı ve kendi gerçekliklerini kavrayamayacaklar, çünkü kendilerini ve ülkelerini tanımıyor ve emperyalistlerin uşağı olmaktan hoşlanıyorlar. Onların, bizler ve sizler için önemli bir konu olan "halkların bağımsızlığı için anti-emperyalist dayanışma" sorununda emperyalizme karşı protestolarını görmedim.

Çeşitli gün ve biçimlerde dünyanın her alanında bağımsızlık hareketlerinin temsilcileriyle yapılan toplantılar, ERNK'yi tanıtmada ve Kürdistan'daki mevcut durum üzerine görüş alış-verişi yapmada iyi bir fırsat oldu. Değişik dönemlerde söz hakkı alıp konuştuk ve özel toplantılarda Ortadoğu'daki bağımsızlık savaşları üzerine çeşitli bağımsızlık savaşı veren örgütlerle görüşmeler yaptık.

Değişik diller konuşan binlerce kişi, Kürdistan Reportu'nuzu beraber evlerine götürdüler ve yine binlercesi PKK ve programı hakkında bilgi edindiler ve Kürt gençliği ve bağımsızlık için mücadele üzerine İngilizce olan broşürü aldılar.

Dünyanın dört bir yanından gelen birçok insan, bize Kürdistan'daki mücadeleye olan sempatilerini belirttiler ve Türkiye'nin barbarlığının dünyadaki emperyalistler tarafından desteklendiğini gördüler. Festival sizin de dahil olduğunuz dünyanın tüm ilerici insanlığı için bir başarıydı. Aradan birkaç ay geçti ve bu süre içerisinde Avrupa'nın her alanında Kürdistan üzerine tartışmalar sürdürüldü (çeşitli ülke ve Avrupa parlamentolarında vs.) Bu tartışmalar artık gizlenemez bir duruma gelmiştir. Kürdistan sorunu artık dünyadaki gelişmelerin gündemine girmiştir. Bu mücadele planlı ve programlı, inançlı ve sağlam ve doğru önderlik ile yürütüldüğü için hiçbir baskı ve hiçbir psikolojik savaş yöntemi ile durdurulamaz.

Sevgili Arkadaşlar;

Son 5 yıl içerisinde bizler Hollan'dadaki "Bund der Anti-Faschisten (Anti-Faşistler Birliği)" sizlerden çok şeyler öğrendik. Bizlerin de Kürdistan sorunu karşısında gözlerimiz açıldı. Kürdistan'daki mücadelenin Kürdistan ile sınırlı kalmayacağını, bizleri de ilgilendirdiğini ve gelecekte de ilgilendireceğini biliyoruz. Biz, dayanışmanın pratikte ne anlama geldiğini görüyoruz. Bunun anlamı bizim bazı örgütler için 1933-35'de sürgündeki anti-faşistlere yardım, 30'lu yılların sonlarında İspanya'daki Franko rejimine karşı uluslararası barikatlara katılmaydı. Bugün ise anlamı Nikaragua'ya, Güney-Afrika'ya, El-Salvador'a ve Kürdistan'a yardım sunmadır.

Görevimiz gereği sizinle birlikteyiz.

Bijî Serxwebûna Kurdistan!
Bijî HRK-ERNK!

EMEKÇİLERİN

DİLİNDEN

Türkiye'de bugün koyu bir ırkçı-faşist düzen hüküm sürmektedir. En sıradan insan bile biraz gözlemlediğinde bunu rahatlıkla kavrayabilir. Öyle ki, her tarafa asılan bayraklar, ırkçı panolar ve hoperlörlerden kulakları yırtarcasına yükselen ırkçı kemalist marşlar insana nasıl bir ülkede olduğunu açıkça göstermektedir.

Uzun süre ayrı kaldığımdan bu gerçekleri ben de yeterince bilemiyordum. Ancak, tanık olduğum siyasi ve ekonomik yaşam, faşist düzenin nasıl işlediğini kavramama büyük oranda yardımcı oldu diyebilirim. Adeta bu ülke yasaklar ülkesi haline gelmişti. İnsanların en doğal ihtiyaçlarını gidermesi ya da sıradan bir konuda konuşması dahi büyük dikkat ve ihtimam isteyen iş haline gelmişti. Gerek yolculuğum esnasında, gerekse de caddelerde, kahvelerde, kısaca günlük yaşamda gördüğüm insanların yüz hatlarında Türkiye'deki ekonomik ve sosyal baskıların izleri açıkça görülüyordu. Kimisi umutsuz ve bıkmış bir şekilde bakarken, kimisi de nefretle düzene karşı isyanını açıkça belli ediyordu. Bazıları da bu bozuk düzenin imkanlarından faydalanarak mümkün olduk-ça fazla üçkağıtçılık yapma uğraşında olduklarını açığa vuruyorlardı. Kısacası Türkiye'de çürümüş kapitalist düzenin tüm sömürü ve pisliği insanların günlük yaşamında sırıtarak kendisini belli ediyordu. Kumar, fuhuş, esrar ve içki insan yaşamında doğal şeyler haline gelmiş.

İnsanlara empoze edilen bu sömürü ve rezalete karşı kitlelerde büyük bir isyan hali görülmesine karşın, bu kitlelerin düzene karşı kin ve nefretlerini örgütlü hale getirecek bir gücün olmayışı bazılarında bunalım yaratırken, bazıları da böyle bir gücü bekler görünmektedir. Bunun yanısıra, çeşitli nedenlerle Türkiye'ye yerleşmiş ya da burada bulunan Kürdistanlılar'da ise, daha farklı bir durum vardı. 15 Ağustos eylemlerinden sonra, Kürdistan'daki mücadeleden derinden etkilenen bu kesim

"Kürdistan'ın Dağları Sömürgeci Türk Ordusuna Mezar Oluyor"

M. Y.

büyük bir umut ve coşku ile doludur. Bu insanlar, bugüne kadar ya hiçbir örgütle ilişki kurmamış, ya da cunta öncesinde PKK dışındaki güçlerle ilişkide bulunan ve sömürgeci baskılara yakından tanık olmuş insanlardı. Gerek cunta öncesi politik çalışmalardan, gerek feodal ilişkilerden, gerekse de tesadüfen tanıştığım bu durumdaki Kürdistanlılar'dan edindiğim izlenimler bende inanılmaz bir etki bıraktı. Bu insanlarla tanıştığımda, Avrupa'dan geldiğimi öğrenir öğrenmez ilk işleri PKK'nin Avrupa'daki durumunu sormak oldu. Hemen herkes, Kürdistan'daki son 1 yıllık mücadeleyi konuşuyordu. Bu insanlar cunta öncesi dönemde "DDKD", "KAWA", "KUK", "DEV-YOL", "HK" vb. siyasetlerle ilişkisi olan ve kendi deyimleriyle "PKK ile ilişkiye girememiş olmanın şanssızlığı içinde olduklarını" söyleyen; benim gibi geçmişin Anti-PKK'cileriydiler. İlk fırsatta, geçmişteki Anti-PKK'ci çalışmalarından dolayı vicdan azabı çektiklerini, PKK'nin faşist TC'ye karşı bir yıldır verdiği savaşı, kendisine geçmişte ve bugün her türlü haksız suçlamayı yapan tüm örgütlerin tarihleri boyunca veremediklerini belirtiyorlardı.

Bir akşam ziyaret ettiğim ve geçmişte aynı Anti-PKK'ci örgüt içinde bulunduğumuz bir arkadaşımın evinde dört kişi daha vardı. Onları bir arada görünce bir hayli şaşırdım. Çünkü bunlar, geçmişte keskin birer "DDKD"li, "KAWA"cı ve "HK"li idiler. Benden hemen Avrupa'daki durumları ve PKK'yi sordular. Önce konuşmak istemedimse de arkadaşımın *"bunlar artık o eski 'HK'li, 'DDKD"li ve 'KAWA'cılar değiller"* demesi üzerine konuşmaya başladım. İsimlerini saydığım bazı grupların PKK'ye karşı birleştiklerini anlattığımda ise çok şaşırdılar. Birisi, zindanlarda şanlı direnişler sergileyen Kemal PİR gibi birisine geçmişte "MİT"tir, "ajandır" dediği için vicdan azabı çektiğini belirtiyordu. Eski "HK"li olan onun sözünü tamamlayarak *"bize devrimciliğin ilk şartı olarak Anti-Apoculuk öğretilmişti"* dedi.

Bu konuşmaya benzer bir durumu geçmişte Türkiye sol hareketleri içerisinde yeralan çok sayıda insanda da gördüm. Geçmişte "Dev-Yol", "HK", "HB", "TKP", "Partizan" vb. hareketlerde yeralmış insanların üzerinde PKK'nin gerek zindanlardaki direnişi, gerekse de 15 Ağustos'tan bu yana devam eden eylemleri büyük bir etki yaratmıştı. Ve duydukları sempatiyi her fırsatta dile getiriyorlardı. 2 yıl önce gittiğim Türkiye'de rastladığım aynı insanlar bana "devrimciliğin öldüğünü, bir daha dirilmesinin ise seneler süreceğini" söylüyorlardı. Ama bu yıl büyük bir umutla ve cuntaya karşı savaşmaya hazır bir coşkuyla dolu olduklarını gördüm. Geçmişte "HK"li olan arkadaş; *"PKK, cuntanın 5 yıldır ayaklar altına aldığı halklarımızın namusunu ve devrimciliğin onurunu kurtarıyor"* derken, "Dev-Yol" taraftarı olan da; *"PKK'nin faşist cuntaya karşı verdiği şanlı mücadeleyi görmemek ve desteklememek demek; faşist cuntanın yanında yeralmak demektir. Geçmişte halk ve gerilla savaşını ağızlarından düşürmeyen ve onbinleri miting alanlarına toplayan gruplar herhangi bir eylem anında ortaya birkaç askerin çıkmasıyla sanki TC ordusu tarafsızmış ve devletin sadık bir bekçisi değilmiş gibi kurtuluşu ya kaçmakta, ya da askere teslim olmakta görüyorlardı. PKK'nin bir senedir faşist orduya karşı verdiği direnişi TC tarihinde hiçbir güç vermemiştir. Ayrıca, PKK aynı zamanda faşist Türk ordusunun sanıldığı kadar güçlü olmadığını ispatlamış ve senelerdir işlenen 'kahraman mehmetçik' edebiyatını da işlemez hale getirmiştir. Bundan dolayıdır ki faşist cunta şefi K. Evren, haklı olarak PKK'yi devletin baş düşmanı olarak ilan etmiştir."* şeklinde bir konuşma yaparak PKK'ye olan saygısını dile getirdi. Daha sonraki günlerde rastladığım Kürdistanlı bir eski "Dev-Yol" taraftarı açıkça şunları söyledi: *"Lütfen söyleyeceklerimi oradaki (Avrupa'daki) kamuoyuna bildir. Kendisine o alanı rahat bir yaşam ortamı haline getiren eski 'devrimciler' size sesleniyorum! Halklarımızın sizlere ihtiyacı yoktur. Oturduğunuz yerde kalın. Ülkede mücadele edecek güç ve yüreğe sahip değilseniz bari turist olarak gelip halkın ne istediğini öğrenin ve geri geldiğiniz yere gidin. Ama bunu dahi yapacak cesaretiniz yoksa bari mücadele veren PKK'ye engel olmaya*

çalışmayın. Ama bu düşmanlığı ille de yapmaya devam ederseniz; Kürdistan ve Türkiye halklarının sizlere vuracağı şamar, en az cuntaya vuracağı şamar kadar büyük olacaktır."
Yine Kürdistanlı eski bir "TKP"li de, "TKP"ye şu eleştiriyi yapıyordu: *"TKP, bizleri yani kitlesini senelerce reformist emeller peşinde koşturdu ve hep pasifizme sürükledi. 'kahraman' mehmetçiği tabulaştırdı. Kürdistan gerçeğini ve mücadelesini hep tanımamazlıktan geldi. Bizlere yani Kürdistanlılara 'doğulu komünistler', ülkemizin bağımsızlığı için mücadele edenlere ise 'goşist', 'milliyetçi', 'bölücü' suçlamasında bulundu. TKP'nin tabulaştırdığı M. Kemal'in 'kahraman' mehmetçiği 5 senedir namusunu ayaklar altına almadığı, boğazına sarılmadığı, işkenceden geçirmediği dürüst tek bir Kürdistanlı ve Türkiyeli bırakmamışken, o hala bu faşist yönetimin partilerine oy verilmesini istiyor ve bu partilerin 1988'de 'demokrasi' getireceklerini hayal ediyor. Oysa TKP'nin ömrü bu partilerin getirecekleri 'demokrasiyi' görmeye yetmeyecektir.*

Kürt ve Türk halkları kendisine önerilen her tip partiyi denemiş ve bunu bir daha da denemek istememektedir. Gerçek devrimci-yurtsever ve komünistlerin görevi halkı bu hayaller için değil, gerçek kurtuluşu için örgütlemektir. 1971 ve 80'leri bir daha yaşamak istemiyorsak, kitleleri TC devletine karşı savaşa kaldırmalıyız."

Aynı arkadaşla dolaştığımız esnada, bir kahvede eski bir "TKP"li tanıdıkla karşılaştık. Arkadaşın bu kişiye soğuk davranması dikkatimi çekti ve nedenini sorduğumda şu cevabı verdi: *"Uşağın tekidir. Geçenlerde PKK'lilerle askerler arasında Urfa'da çıkan çatışma konusunda kendisiyle konuştuğumda bu uşak bana 'Kürtler ileri gidiyor. Mehmetçiğe kurşun sıkılır mı?' dedi ve bunun üzerine tüm ilişkilerimi kestim onunla."* Evet. Bugün birçok kişi insanlarla olan ilişkilerini, bu insanların PKK'ye bakış açısına göre değerlendiriyor. PKK'ye karşı olan kısa sürede yurtsever çevreden tecrit oluyor.

Ayrıca, sık sık yurtseverlerle, PKK'ye karşı olanlar arasında olaylar da çıkıyor. Örneğin bir Kürt işçi beraber çalıştığı bir kişiyi PKK'ye ve Kürtlere küfrettiği için bıçaklayıp öldürmüştü. Bu olay Temmuz ayının ortalarında İzmir'de meydana gelmişti. Yine, Kürdistan'dan çeşitli nedenlerle metropole gelen birçok yurtseverin HRK'ye katılmak için Kürdistan'a döndüklerini de duydum.

Türkiye'de otobüsle yaptığım bir yolculuk esnasında yanıma Haziran 1985'e kadar Siirt'te komando er olarak askerlik yaptığını söyleyen birisi oturdu. Bu kişi önce askerliğini sağ-salim bitirdiği için çok mutlu olduğunu belirtti ve yaşadığı olayların bazılarını yolculuk boyunca bana da anlattı. Onun anlattıklarını buradan kamuoyuna duyurarak gerçeklerin anlaşılmasına yardımcı olmak istiyorum.

"15 Ağustos 1984'ten sonra 1000'e yakın bir takviye güçle Siirt'e gönderildik. Hepimiz bu olayları kısa sürede bastıracağımıza inanıyorduk. Siirt'e vardığımızda bizi karşılayan bir albay şöyle bir konuşma yaptı: 'Devletimizin ve şanlı ordumuzun düşmanı Apocular, Eruh ve Şemdinli'deki karakol ve garnizonları basmış, bazı mehmetçikleri şehit edip, bazılarını da yaralayarak, birçok askeri malzemeyi alıp kaçmışlar. Tahminen 100 kişi kadar olan bu eşkiyalar, buradaki dağlık bölgede saklanıyorlar. Onları sınırı geçmeden yakalamamız lazım. Burada bulunacağınız süre içinde açık bir savaşın içinde olduğunuzu unutmayın. Yöre halkının çoğu bölücüleri destekliyor. Yapacağınız operasyonlarda hiç kimseye, hiçbir şeye acımayacaksınız. Emirlerinize uymayanları vurun, öldürün!' Aradan kısa bir süre geçtikten sonra örgütlü ve güçlü bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu kavradık. İlk 2,5 ayda hiçbir Apocuyla karşılaşmadık. Hergün dağları gezip eli boş ve bitkin bir şekilde karakola dönerken, yollardaki köylere girip sıradan insanlara işkence ediyor, bazılarını da Apocu diye yakalıyorduk. Ertesi gün radyo ve TV haberlerinde Apocuların kıstırıldıklarına, bir çoğunun yakalandığına dair haberler yayınlanıyordu.

Birliğimiz kısa sürede büyük bir moral çöküntüsüne girdi. Köylülerden Apocular hakkında tek bir kelime alamıyorduk. Tüm işkencelere rağmen, herkes susuyordu. Hergün operasyonlara korkarak çıkıyor ve her seferinde de bizden birkaç kişinin kayalardan düşüp yaralanmasıyla sonuçlanan boş bir gezinti yapıyorduk. Ama buna rağmen çoğumuz, Apocularla karşılaşmadığımıza seviniyorduk. Her ne kadar daha önce Apocularla çatışmaya katılan bazı askerler, onların çok nişancı ve savaşçı olduklarını anlatıyorlardıysa da; onlarla karşılaş-

mayan bizler, ne kadar kararlı ve güçlü olduklarını bilmiyor, bunların da Türk ordusu karşısında hiçbir şey yapamayacağını zannediyorduk.

Bölgeye gittiğimizden yaklaşık 2,5 ay sonra aldığımız bir ihbar sonucu Apocularla ilk çatışmaya katıldık. Tam bir savaş teçhizatıyla onların olduğu kayalık bir yeri kordon altına aldık. Çemberi daraltmaya çalışırken, birden üzerimize bomba ve kurşunlar yağmur gibi yağmaya başladı. İlk anda 3 asker vuruldu. Çatışma yaklaşık 6 saat sürdü. İki saat hiç hareket etmeden bekledik. En sonunda bize ateş edilen yere vardık ve gözlerimizle gördüğümüz şeye inanamadık. Çünkü en son ve modern teknik cihaz ve kışlık elbiselerle teçhizatlandırılan bizleri 6 saat uğraştıran, 4 askeri öldürüp, 3'ünü de yaralayan ve hepimize ecel terleri döktüren düşman tek bir Apocuydu. Ayrıca kışın soğuğunda ayağında sadece çorapsız bir lastik ayakkabı ve cebinde bir parça kuru ekmek vardı. Bu sahne hepimizi derinden etkiledi.

Ertesi günkü haberlerde **'Bir bölücü vuruldu, bir er yaralandı'** *biçiminde olayı duyurdular.*

Bu olaydan sonra, subaylarımız başta olmak üzere hepimiz büyük bir korku ve panik içine girdik. Bu ortamda bir haber aldık ki bize daha önce ihbarda bulunan bir muhbir (ilk olaydan 5 gün sonra) bir köyün yakınında vurulmuş. Bunun üzerine 45 kişiyle operasyona çıktık. Daha önce korkudan sarılık hastalığına tutulan iki asker, 'operasyona çıkacağız' haberini duyar duymaz yatağa düştüler. Ve bunları karakolda bıraktık. Operasyona başladığımız andan itibaren attığımız her adımı korkarak atıyor ve 'aman Apocularla karşılaşmayalım' diye dua ediyorduk. Yaklaşık 5 saatlik bir aramadan sonra geri dönerken, kayalık bir yerden geçerken bize aniden seri şekilde ateş edildi. Ben hemen siper aldım ve sürekli havaya ateş ettim. Yanımdaki Çorumlu bir asker bana kızarak hedefe ateş etmemi söyledi. Ben de 'erkeksen sen ateş et' dedim. Bu arkadaşın hedefe nişan almak için doğrulmasıyla yere kapaklanması bir oldu. Bu olayda son olarak gördüğüm şey, yanıma düşen bu Çorumlu askerin alnındaki lekeydi. Adamı alnının çatından vurmuşlardı. Sonra bayılmışım. Gözümü ancak karakolda açabildim. Etrafima baktığımda gördüğüm sahne korkunçtu. Yerde 4 asker, 2 subay cesedi ve 8 yaralı asker kanlar içinde yatıyordu. Çatışmada 9 asker de kaybolmuştu. Apocular ise hiç kayıp vermeden kaçıp kurtulmuşlardı. Kaybolan askerleri de bir daha hiç görmedik. Büyük ihtimalle firar etmişlerdi.

Bu olaydan yaklaşık bir hafta sonra yakınımızdaki bir karakol basılmış ve 2 asker ile bir subay vurulmuştu. Bunun üzerine karakolun çevresinde kazdığımız siperlerde yatmaya başladık. Subaylar ise korkudan köylülerin evlerinde yatıyorlardı. Yine siperde olduğumuz bir gece, önümüzde aniden bir karartı belirince biz ateşe başladık. Saatlerce kurşun sıkıp bombalar attık. Sabah olunca bir de baktık ki öldürdüğümüz bu düşman sadece bir inektir. Bunu görünce kendi halimize acımaya başladık ama, bir yandan da 'iyi ki inekmiş, yoksa yine bizden birkaç kişi giderdi' diyerek sevindik.

Bu olaylar üzerine bir kaçımız sarılık hastalığına tutulduğumuzdan bizi Siirt hastanesine yatırdılar. Eğer tezkeremize az bir zaman kalmamış olsaydı ben de kesinlikle firar ederdim. Zaten tezkeresine çok zaman olanlar sürekli nasıl firar edeceklerinin planlarını yapıyorlardı." Bu kişinin konuşması bitince ben hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi *"ama bu bölücülere karşı savaşmak bir vatan borcu değil mi?"* diye sorduğumda şu cevabı verdi: *"Ben vatan matan anlamam. Askerden geldiğimden beri işsiz geziyorum. Kapı kapı dolaştım birşey bulamadım. Doğu'da durumlar daha kötü. Açlığın yanında bir de dayanılmaz askeri baskılar var. Tabii ki, dağa çıkacaklar, orduya kurşun sıkacaklar."* Ben, peki bunun sonu nereye varır dediğimde ise, *"Bunların kararlılığını gördükten sonra istediklerini birgün mutlaka elde edeceklerine kesin olarak inanıyorum. Ayrıca halk Apocuların yanında."* cevabını verdi. Seni bir daha oraya asker gönderseler gider misin diye sordum. Bana; *"İntihar ederim gene gitmem. Her gün ölüm korkusuyla yaşayacağıma bir kez ölürüm daha iyi."* cevabını verdi.

Aradan bir iki hafta geçtikten sonra yakınımı ziyaret etmek için bir askeri alaya gittim. Oradaki subayların konuşmalarından da ordunun içinde bulunduğu panik ve korkuyu rahatlıkla görebildim. Bir subay bana *"Apocular Avrupa'da güçlü mü?"* sorusunu sordu. Ben, bilmiyorum dediğimde subay *"Kürtlerin yüzde 90'ı Apocudur. Biz bunu biliyoruz"* dedi. Bana ne iş yaptığımı sorduğunda, ben işsiz olduğumu söyledim. Bunun üzerine *"merak etme ilerde Kürdistan kurulunca iş bulursun"* dedi. Ben birşey belli etmemek için güldüm. O ise gayet ciddi bir şekilde *"Ben gerçeği söylüyorum. Bu gidişle bu işi başaracaklar, koskoca ordumuz onlarla baş edemiyor"* dedi. Biraz sonra masamıza bir polis geldi. Tayini yeni Mardin'e çıkmıştı ve çok kederli görünüyordu. Subaylardan biri *"Vay senin haline. Apoculardan çekeceğin var."* dedi. Polis *"Ben de istifa etmeyi düşünüyordum. Ne yaptıysam tayinimi durduramadım."* dedi. Bir astsubay ise, *"Valla hemşerim, ben olsam istifa eder gene oraya gitmezdim. Baksana özellikle subay ve polisleri vuruyorlar. Ben canımı sokakta bulmadım."* diyerek "kahraman" TC ve ordusunun KUKM ve önderi PKK'ye karşı içine girdiği psikolojik güçsüzlüğü ortaya koydu.

Sokaklarda, kahvelerde vb. her yerde insanlar sık sık HRK'nin eylemlerini konuşmaktadırlar. Özellikle de Türkiye'deki Kürdistanlılar arasında en çok konuşulan konu KUKM ve önderi PKK'dir. Oğlu hastalıktan ölen Sasonlu yaşlı bir köylü, *"Oğlumun ölümüne değil, hastalıktan öldüğüne üzülüyorum. En acı şey Kürtlerin hastalıktan ölmeleridir. Oğlum Türk ordusuna karşı savaşıpta ölseydi gurur duyardım."* diyerek halkımızın yurtseverliğine en güzel örneği sergiledi. Bu yaşlı yurtsevere Sason'daki durumları ve özellikle PKK ile halk arasındaki ilişkilerin nasıl olduğunu sorduğumda şu cevabı verdi:

"Türk devleti senelerdir Kürtlüğümüzü ayaklar altına almış, elimizde kalan bir tek namusumuzu da cuntadan sonra çiğnemiştir. Ülkemizi bize bir cehenneme çevirdiler. Apocular bu eylemlere başlamayıncaya kadar biz, bu baskılara karşı konulmaz ve kaderimizmiş gibi boyun eğiyorduk ve başımız önümüze eğik bir şekilde yaşıyorduk. Bu hayat bizim için ölümden beterdi. Ancak bu eylemlerden sonra hayata olan umudumuz canlandı ve başımız dik şekilde yaşıyoruz. Türk ordusu bize insanlıkdışı baskılar yapmaktadır. **Tüm bu baskıları yaşayan bir halk, böyle bir kurtarıcıya destek vermez de gider namusuz Türk devletine ve ordusuna mı verir?**

Ne zaman devletten kayıp verilirse biz keyfimizden bayram ediyoruz. Ama bir Apocu öldüğünde içimiz kan ağlıyor. Bizler ölümü göze almadıkça Kürdistan kurtulamaz. Kürdistan için canını feda edene ne mutlu. Türk devleti gözümüzü dünyaya açtığımız günden beri baskı yapıyor. Biz bunlara alışmışız. Geçmişte dedelerimiz her

baş kaldırdıklarında Türk devleti onları bastırdı. Ama bugün öyle birşeyi başaramayacaktır. Çünkü Kürt halkı bu sefer kurtulacağına kesin inanmış ve Hareketimiz çok güçlü ve bilgilidir. MİT'lik yapanların vurulması halkı çok sevindiriyor. İçimizdeki bu pislikler temizlendi mi Türk ordusu hiçbir şeydir. Ve bugün Kürdistan dağları Türk ordusuna büyük bir mezar oluyor.

Eskiden bizim oralarda "DDKD", "ÖY", "KAWA" vb. örgütler vardı. Ancak Türk ordusuna karşı hiçbir şey yapmıyor ve hep kaçıyorlardı. Cuntadan sonra hepsi toz oldu. Onlarda Kürt yiğitliği yoktu. Ama Apocular kısa sürede bizlere Kürdistan halkının önderi olduklarını kanıtladılar. Birkaç hain ve korkağın dışında tüm Kürt halkı Apocuların yanındadır."

Yine birgün kahvede oturmuş televizyon haberlerini izliyorduk. Haberlerde Eruh olaylarında roketatar kullanan bir Apocunun çıkan çatışmada ölü olarak ele geçirildiği söylendi. Bu haber üzerine yanımızdaki masada oturan 4 kişi Kürtçe olayın değerlendirmesini yapmaya başladılar. Birisi, *"Bu haber yalandır, eğer Apoculardan bir kişi vurulmuşsa, en az 10-20 asker de vurulmuş demektir."* diyordu. İzinde bulunduğum süre içerisinde hemen hergün HRK ile ordu arasındaki çatışmaların haberleri veriliyordu. Ama olaylar hep tek taraflı ve Türk devletinin güçlülüğü temelinde veriliyordu. Halk ise bu haberlere pek itibar etmiyordu. Ayrıca TV'ye sık sık teslim olmuş bir iki haini çıkarıp, onlara PKK aleyhine propaganda yaptırıyorlardı. Kitleler bunlardan en az cuntadan nefret ettiği kadar nefret ediyor.

Yine birgün tanıdığım eski bir "KAWA"cı beni evine davet etti. Evinde Kürdistan'dan yeni gelen bir köylü ve ayrıca 6 kişi vardı. Bunların geçmişte "KAWA", "DDKD" ve "Kurtuluş" örgütlerinde yer aldıklarını daha sonra öğrendim. Kısa bir sohbetten sonra eski "DDKD"li yaşlı Kürdistanlıdan, geldiği bölgedeki gelişmeleri sordu. Köylü şunları anlattı: *"HRK peşmergeleri Türk ordusuna ağır darbeler vuruyor. Bizim bölgede hemen her gün ajanlara ve askerlere karşı eylemler yapılıyor. Birkaç cahş'ın dışında herkes Apocuları destekliyor. Türk ordusu her çareye başvurmasına rağmen Apocuların hakkından gelemiyor. Geçtiğimiz Mart'ın başında Şırnak yakınlarında olan olaydan sonra tarafsız olanlar da Apocuları desteklemeye başladılar. Olay şöyle oldu: 'Şırnak'ın birkaç köyünün gençleri HRK'ye katılmıştı. Şırnak kaymakamı yanında doktor, hemşire, polis ve bölük komutanı olmak üzere köylere gidip operasyon yapmaya başladılar. Operasyon ise, HRK'ye katılan erkeklerin köye gelip gelmediğini tesbit etmek için köy kadınlarını muayene ederek işkencelerden geçirmek şeklinde yapılıyordu. Bu duruma dayanamayan bir kadın deli numarası yapıp dağa gidiyor ve peşmergelere haber veriyor. Bunun üzerine HRK peşmergeleri pusu kuruyorlar ve operasyondan dönen kaymakamın arabasını tanıyorlar. Kaymakam yaralanıyor, diğerleri hepsi ölüyor (doktor, hemşire, polis, şoför ve komutan).*

Son dönemlerde askerler kendi arabalarıyla gezmeye ve operasyonlara gitmemeye başladılar. Ya YSE, ya da karayollarının arabalarıyla operasyonlara gidiyorlar. Tanıdığım bir karayolları şoförü baskı altında askerleri bir operasyon yerine götürüyor. Ancak gidecekleri yere yaklaştıklarında şoför kasten uzun bir korna çalarak peşmergelerin yer değiştirmelerini sağlıyor. Bu şoföre olmadık işkenceleri yaptılar ama, o yaptığından memnundu. Ben buraya gelmeden önce Mardin'in birkaç kazasına uğradım. Midyat, Cizre, Derik, Nusaybin ve İdil kazalarında askerler 20 kişilik gruplar halinde, tankların arkasında siper alarak geziyorlardı. Tam bir savaş ortamı vardı."

Yaşlı Kürdistanlının anlattıklarını dinleyen eski Anti-PKK'cilerin gururla sevindiklerini gördüm. Bunlardan biri bana dönüp aynen şunu söyledi: *"Oradaki (Avrupa'daki) devrim kaçkını reformist şeflerin hala etkisinde kalmış olan Türkiyeli ve Kürdistanlı yurtseverler artık PKK düşmanlığını terkedip gerçeği görsünler. Biz de eskiden şeflerimizin etkisinde kalmış, keskin bir Anti-PKK'ciydik. Ama bugün gerçekleri görüyoruz ve mutluyuz. PKK Kürdistan'ın tek önderidir."* Bu sözleri diğerleri de başlarıyla onaylıyorlardı. Diyarbakır Tıp Fakültesinde okuyan birisi de Diyarbakır Hastanesine, Tıp Fakültesinden gidilen kapıdan sivillerin ve talebelerin yaklaşık bir seneden beri geçmesinin yasak olduğunu, bunun nedeninin de hastaneye sık sık getirilen ölü ve yaralı askerlerin görülmemesi ve dışarıya sızdırılmaması olduğunu belirtti. Çünkü ölü ve yaralılar görülürse "kahraman mehmetçik" efsanesinin halk tarafından nemenem birşey olduğu anlaşılacaktır.

Türkiye'de kaldığım süre boyunca birçok tartışma, konuşma ve olaya tanık oldum. Ancak hepsini buraya aktaramayacağım. Zaten gerçeklerin anlaşılması için bunlar da yeterli olacaktır.

Ben uzun süre Avrupa'da bulunan ve geçmişte iki ayrı Anti-PKK'ci siyaset içinde yer almış ve zaman zaman da devrime olan umudunu yitirmiş bir kişiydim. Avrupa'da her ne kadar olayları yakından izliyorduysam da gerçekleri tam olarak göremiyordum. Aktardığım izlenimlerimi ise, bir PKK'li olarak değil, (ki, ben hiçbir zaman PKK saflarında yer almamış birisiyim) yüreği halkıyla çarpan bir Kürdistanlı yurtsever olarak izah ettim. Türkiye'de bulunduğum bir ayı aşkın süre zarfında konuştuğum hemen tüm Kürdistanlı ve geçmişte çeşitli siyasetlerde yer almış Türkiyeli yurtsever ve devrimciler PKK'ye duydukları saygı ve sempatilerini her fırsatta vurguladılar. Döneceğim güne yakın rastladığım eski bir "KUK" taraftarı *"PKK demek Kürdistan halkı demektir"* diyerek, ulusal önder APO'nun Kürdistan halkı içindeki saygınlığını şöyle ifade ediyordu:, *"Bugün Kürdistan halkı APO'nun adına yemin ediyor"* ardından da *"ne mutlu Apocuyum diyene"* diyerek PKK'ye olan saygısını dile getiriyordu.

Tarafsız olarak yaptığım gözlemlerimin benim gibi geçmişte Anti-PKK'ci olarak eğitilen ve bugün hala bu konumda bulunan, ancak yüreğinde ufacık bir halk sevgisini ve sorumluluğunu duyan; TC devleti ve ordusuyla çelişkisi olan tüm Kürdistanlı ve Türkiyeli yurtseverlere gerçekleri biraz olsun göstereceğini umut ederim.

Avrupa'da yaşayan, kendisine yurtsever, devrimci diyen tüm Kürdistanlı ve Türkiyeli insanların bilinçli ve bilinçsiz yaptıkları PKK düşmanlığının, halklarımızın düşmanlığı demek olduğunu ve faşist cuntanın ekmeğine yağ sürdüğünü er veya geç kavrayacaklarına inancım tamdır. Buradan tüm demokrat-yurtsever ve devrimcileri ERNK saflarında birleşmeye çağırıyorum.

***Yaşasın Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Önder Gücü PKK!**
***Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Her Türden Destekleyicileri!**

Eylül 1985

Savaşımın Kaynağı ve Belirleyicisi...

İhsan AKSOY

Savaşımın kaynağı ve belirleyicisi halktır. İnsanlığın ileriye doğru yürüyüşünün temel itici gücü, karanlığı aydınlığa çeviren ve çevirecek olan halkın kendisidir. Halkın üstünde, ona yabancı, onsuz toplumsal bir gelişme ve dönüşme düşünmek olanaksızdır...

Tüm sömürücü sınıf ve tabakalar, emperyalist ve sömürgeci güçler, halkın gücünü hesaba katmadıklarından, onu uysal ve direnemez bir topluluk gibi gördüklerinden kendilerini ve egemenliklerini yıkılmaz sanırlar. Zulmedilen ve ezilip sömürülen kitlelerin başkaldırısına son ana kadar olasılık verilmez! Demogoji, yalan ve aldatmalarla halkın sonuna kadar uyutulacağı sanılır. Aldatma ve demogojiler para etmeyince bu kez halkın gözünü korkutmak, zulmü ve ezgiyi arttırmakta çözüm bulurlar. Halktan yana görünerek onu iliklerine kadar sömürmek, geleceğini karartmak için yeni yol ve yöntemler ararlar. Yıllar yılı zulüm edilen, ezilen, sömürülen kitlelerin uysal tavırları onları yüreklendirir, kendilerini yıkılmaz birer güç olarak görürler...

Oysa halkın gücü en yenilmez zulüm mekanizmalarını parçalayacak kadar büyüktür. Uysal, uyuşuk gibi görünen kitleler başkaldırı anlarında inanılmaz bir savaşkanlık ve coşku kazanırlar. Tüm dünyada emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve her türden gerici güçlere dünyanın kaç köşe olduğunu savaşan halk göstermiştir.

Halk düşmanları gösterişli girişimlerine, ferman dinlemez tavırlarına, zulüm ve baskılarına karşın halkın savaşımı karşısında yok olup gitmekten kendilerini kurtaramamış ve kurtaramazlar.

Dünya halklarının hiç biri diğerinden ne bir gömlek üstte, ne de bir gömlek alttadır. Gerekli koşullar oluştuğunda her halk, zulmü ve sömürüyü yerle bir edecek güç ve yapıdadır...

Halkın varlığı devrimci savaşımın kaynağı, coşkusu ve güvencesidir. Bu günü yarına, yarınları daha aydın, eşit ve özgür geleceklere ulaştıracak olan onlardır.

Ancak ne kadar zulüm görürse görsün, ne denli sömürülürse sömürülsün, örgütlenmeden, bir halkın ayağa kalkması olanaksızdır.

Örgütlenmiş bir halkı ise yenecek bir güç yoktur ve olamaz. İlerici, devrimci düşüncelerin maddi temel bulması için halka gitmesi gerekir. Bunun olması için de halkın örgütlenmesi ve örgütünün öncülüğünde savaşım vermesi koşuldur.

Devrimci düşünce her toplumun kendi yapısına uygun taktik ve stratejilerle toplumun öncü gücü, örgütü tarafından belirlenip ona götürülür. Halka, zulme ve sömürüye karşı, özgürlük ve eşitlik savaşımında onun devrimci örgütü ona öncülük eder. Yol gösterir. Ön saflarda savaşarak onunla kaynaşıp bütünleşir...

Dünyada doğru bir yol gösterici olan örgütlerinin saflarında savaşan halkların en büyük güçlere karşı yenildiği görülmemiştir. Ama halkları yenilgilere götüren örgütlerinin yanlış bir yol gösterici olmasıdır. Hiç bir halk diğerine göre daha özverili, daha yiğit, daha savaşkan değildir. Yeterki yapısına, koşullarına uygun bir örgütlüğe kavuşsun. Bunun bilincinde olan emperyalist ve sömürgeci güçler ilk hedef olarak halkın öncü gücü, yol göstericisi, savaşkan öncüleri olan örgütlerine, onun öncü kadrolarına yönelir. Onların seslerinin kitleler içinde yankılanmaması için ellerinden geleni yaparlar. Her türlü araçla devrimci örgütü gözden düşürmeye çalışırlar. Ancak her şeye karşın doğru bilimsel veriler, özverili, bilinçli, öngörülü öncü kadrolarla donatılmış bir örgütün sesini kitlelere duyurması, onlarla bütünleşmesi, önlenecek bir şey değildir.

Zulüm ve baskı altında, sömürülen, ezilen kitleler kurtuluş için gerekli aracın beklentisi içindedir. Bunu onlara vermek, onları örgütün disiplini altında eğitmek, kurtuluşun ve özgürlüğün yolunu göstermek yeterlidir... Bundan sonrası halkın yapacağı bir şeydir. Örgütlü halk özverisi, yiğitliği, savaşkanlığıyla öncü güçlere coşku kaynağı olarak zaferin belirleyicisi olur.

Halkların kahramanlığı ve fedakarlığı devrimci savaşımın mirası olarak itici rolünü nesilden nesile devam ettirir... Uysal, uyuşuk, kendini sömürücülerin merhametine terketmiş bulunan koca kitlelere öncü gücün eli ulaşınca onlar birikip, akarak sele dönüşürler... Bu seli durduracak bir bent, bir engel yoktur ve olmayacaktır da...

Bugün bir çok halk ulusal hak ve özgürlüklerinden, eşitlik ve bağımsızlıktan uzaktadır. Onların bir öncü güce kavuşması, özgürlük ve eşitliğe doğru yürüyüşe geçtiklerini gösterir...

Bu halklardan biri olan Kürt halkı, yıllar, yüzyıllardan beri özgürlük ve eşitliğinden yoksundur...

Kürt halkı da dünyadaki diğer bütün halklar gibi özverili, yiğit ve savaşkandır.

Yıllar, yüzyıllar süren özümleme siyasetleri, kırımlar ve katliamlar, onu yok etmemiş ve yok edemeyecektir. Emperyalist ve sömürgeci zulüm, baskı ve sömürünün her çeşidini görmüş, acılar, ağrılar içinde yoğrularak bu günlere gelmiştir. Yıllar yılı bıkıp usanmadan yaptığı isyanlar, bir halkın baş eğmemesinin, özgürlüğe, bağımsızlığa ve eşitliğe olan tutkusunun somut örnekleridir.

Kürt halkının bu durumudur ki, onun eşitlik ve özgürlük savaşçılarının sesini hergün biraz daha gürleştiriyor, savaşkanlıklarını arttırıyor. Tüm özümseme siyasetlerine karşın Kürt dili dağlarda bir savaş narasına, özgürlük türküsüne dönüşüyor. Bu da onun savaşçılarını bileyip sağlamlaştırıyor. Yoksul ama gururlu, kölelik zincirine vurulmuş ama başı dik, halkı uğruna savaşmak elbetteki yaşama sevincinin en büyüğü, gururların en yücesidir.

Kürt savaşçıları her darbelenişlerinde daha bir bileniyor, kükreyişleri dağları sarıyorsa, bu onların halklarına duydukları güven ve inançtan kaynaklanıyor...

Kürt halkı hiçbir zaman özgürlük ve eşitliğe olan inancını küllendirmemiş, özgürlük ve eşitlik için gerekli her türlü özveriyi vermekten uzak durmamıştır. En küçük bir kıvılcımı her zaman büyük bir yangına dönüştürmek için dimdik beklemiştir...

Bugüne kadar sömürgeciliğin ve emperyalizmin kölelik bağında olması onun özgürlük, bağımsız ve eşitlik bayrağını yükseklerde tutmamasının sonucu değildir. Kürt halkı, bugüne kadar üzerine düşenden fazlasını her

Devamı Syf: 24'te

Kırılsın Devrimci ve Yurtseverlere Karşı Silah Kullanan Eller!

ZEKİ

Emperyalist-kapitalist sömürünün en bağnaz ve hoyratça uygulamalarına maruz kalan Türkiye ve Kürdistan halkları, bu insanlıkdışı baskı ve sömürüye karşı çeşitli dönemler değişik şekillerde karşı koymuşlardır. Fakat her dönem kabaran halk hareketleri yeterli ve doğru bir önderlikten yoksun olduğundan hakim devlet güçlerince kanlı bir şekilde bastırılmışlardır. Geçmişteki bu ilerici ve devrimci girişimlerin öncüsü konumunda olan güçler, ortadan kaldırılmış ve elemanları zindanlara doldurulmuştur. Bunlardan direnen ve teslimiyeti reddedenler işkencelerde katledilmiş, diğerleri de hakim sınıflarca teslim alınmış ya da tarafsızlaştırılmışlardır. Bir kısmı ise yenilginin verdiği yılgınlık ve karamsarlıkla bunalıma düşmüş ve bir dizi ideolojik-politik hastalıklara açık hale getirilmiştir. Özellikle 1970'li yıllarda gelişen toplum muhalefeti de 12 Mart faşist darbesiyle acımasızca bastırılmış, mücadelede kararlı ve önder kadroların büyük bir kesimi hunharca katledilmişti. Faşist askeri darbenin ortadan kaldırıp dağıttığı örgütlerin tabanındaki birçok unsur, zindanlara doldurulmuştu. O dönemde oldukça düşük olan ideolojik seviye yenilgi dönemlerinde olduğu gibi kitlelerde ümitsizlik ve idealizmin gelişmesine neden olmuştu. Bu durumu iyi değerlendiren hakim sınıflar, zindanlardaki sempatizan kesime ve halk kitlelerine ideoloji ve sosyalizm düşmanlığını empoze ederek dağınık ve bölünmüş bir sol yaratmış ve 1974'teki af kanunuyla da sonuca gitmişlerdi.

1974 af yasasıyla dışarı çıkan sol kesim, yerden bitercesine yeni yeni örgütçükler halinde ortaya çıktılar. Her nedense hakim sınıflar ortaya çıkan bu yeni örgütlere seyirci kalmış, göz yummuştur. Türkiye'de düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü bizzat kısıtlayan 141-142 gerici faşist yasaları yürürlükte olduğu halde mevcut devlet güçleri herhangi bir girişimde bulunmak bir yana, 1974 affıyla çıkıp örgüt kuran ve legal olarak basın-yayın araçlarıyla propagandalar yapan söz konusu güçlere ses çıkarılmıyordu. Hakim güçlerin, bu olanakları neden ve hangi amaçlarla bu yapılara sunduğunu, içinde bulunduğumuz şu dönemde maalesef daha iyi değerlendirmekteyiz.

Bu örgüt ve partilerin tümü yasal olarak çıkardıkları yayın organlarında marksist-leninist olduklarını ve mevcut düzeni şu veya bu şekilde zor yoluyla yıkacaklarını açıktan yazarak kitleleri örgütlemeye çalışmaktaydılar. Bu örgütler, **Denizlerin, Mahirlerin** ve **İbrahimlerin** mirasına sahip çıktıklarını ve anılarına bağlı kalacaklarını söyleyerek sloganlar atmakta, onları katledenlerden hesap soracaklarını haykırmaktaydılar. Ama sanki bu faşist yönetim, aya gitmişcesine rahat hareket etmekte, tozu dumana katmaktaydılar. O dönemde ortaya çıkan bu örgütsel yapılar birçok gerçekleri görememiş ve ML'den nasiplerini almamış olduklarından ülkede faşist bir devletin varlığını görememişler, ya da gözardı etmişlerdir.

Dimitrov'un da belirttiği gibi, faşizm iktidarda olduğu bazı ülkelerde gerçek yüzünü gizleyebilmek amacıyla bazı sahte komünist partisi ve örgütlerin yasal faaliyetlerine izin verir. Faşizm, bu KP ve örgütleri yasallaştırdığı müddetçe onlar da bu düzeni yasallaştırıp, onun insanlıkdışı uygulamalarını yasallaştırmış olurlar. Bu, devrimci özü boşaltılmış KP ve örgütler, faşizmin mektup veya telgraflarla protesto etmekten daha ileriye gidemezler. Bu anlamda faşizm bunların faaliyetlerine izin verir.

Bizim ülkemizde de bundan farklı bir durum yaşanmamaktadır. O dönemlerde ortaya çıkan birçok örgütün hepsi de tüzük ve programlarında M-L olduklarını, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşunu gerçekleştireceklerini, bu uğurda mücadele vereceklerini belirtmekteydiler. Fakat pratikte hedef olarak faşist devletin piyonu durumundaki birkaç kişi ve kuruluşu seçmişlerdir. 1970'lerden sonra kabaran devrimci dalgalar, yanlış mücadele hattı ve hedef tayini yüzünden çarçur edilerek siyasi bir kaos yaratılmıştır. Bu durumu iyi değerlendiren faşist Türk devleti, gelişen toplumsal muhalefeti hem Türkiye, hem de dünya kamuoyundan rahatça gizleyerek devrimci örgütlerin mücadele diye savundukları stratejik görüşlerini ve mücadelelerini başka yöne kanalize etmiştir. Hakim sınıflar bu anlayışların karşısına MHP ve diğer sivil faşist güçleri çıkarmış; sağ-sol çatışması, anarşik olaylar gibi nitelemelerle gerçek faşist yapıyı gizlemişlerdir. Bununla hem Türk devletinin teşhir olmasını engellemiş, hem de hergün sokaklarda katledilen yüzlerce devrimci-demokratı ortadan kaldırmışlardır. Bu yöneliminde oldukça başarılı olan TC, giderek gerek Türkiye halklarının, gerekse dünya kamuoyunun bir müddet de olsa 12 Eylül faşizmine karşı suskunluk ve destekleme eğilimlerinin ağır basmasına ve TC ordusunun "sağa ve sola karşıyız" gibi açıklamalarıyla kitleleri uyutabilmesini sağlamış; faşist TC ordusunun bu tür beyanlarını birtakım sözde devrimci örgüt ve partiler de destekler nitelikte açıklamalar yapmışlardır.

Bugün de açıkça görülmektedir ki, hala solculuk adına TC'den yana dolaylı, ya da direkt tavırlar alınmaktadır. Böyle bir konumda olan sözde devrimci ve solcu yapılar acaba bu konumlarını nasıl izah edebilirler? Bu sefaletin tek bir izahı vardır: O da Türk solu'nun hala Kemalizmi aşamamış olmasıdır. 60 yıldır kışla kültürüyle eğitilen Türkiye halkları hala bu kışla kültürünün etkisi altındadır. Ordu ve devlet tüm sınıf ve tabakaların gözünde hala kutsallığını ve güçlülüğünü korumaktadır. Bu olguları etkisiz kılacak ya da yıpratacak şekilde hedefleyen herhangi bir güç henüz ortaya çıkmamıştır. Devlete ve kurumlarına karşı herhangi pratik bir yönelime girişilememiştir, çünkü bir bütün olarak Türk sol'u da Kemalizmle hayat bulan kışla kültürünün etkisindedir. İşte bu nedenledir ki, tüm kötülüklerin anası olan TC faşist yönetiminin ordu ve kurumlarına karşı PKK'nin geliştirdiği eylemler, Türk ve Kürt sol'undan tasvip görmemiştir.

İşte bundandır ki, PKK'nin eylemlerine karşı çıkılmakta ve PKK de aynı konuma düşürülmek istenmekte, bu amaçla Türk ve Kürt "sol" güçleri elele vererek çalışmaktadırlar.

İşte bundandır ki, PKK'ye karşı haçlı seferi ilan edilmektedir.

İşte bundandır ki, PKK'nin eylemleri sonucu ölen ordu ve TC'nin işbirlikçilerine mensup olanların şahsında ordunun ve diğer uşaklarının ortadan kaldırılmasını çeşitli kılıflarda eleştirmeye ve eylemleri karalamaya çalışmaktadırlar.

İşte bundandır ki, PKK'ye karşı savaşmak için faşist Türk devletinden silah talebinde bulunmaktadırlar.

İşte bundandır PKK'ye ve sempatizanlarına karşı kitle katliamları düzenlemektedirler.

Sormak gerekir; Türk ve Kürt "sol"u adına hareket ediyormuş gibi yazan, çizen ve bir sürü saray usulü komplolar

düzenleyenlere: Geçmişte faşizmi salt MHP ve yan kuruluşlarıyla sınırlandırarak mücadele anlayışınızı bu çerçeve dışına taşırmamıştınız. Bu sizce bir yanılgı olabilir, fakat günümüz koşullarında ne MHP var, ne de yan kuruluşları. Ama faşizm akıl almaz bir şekilde Türk ve Kürt halklarına kan kusturmaktadır. Bunları hepimiz görüyoruz, duyuyoruz. Buna neden seyirci kalınıyor, neden bu faşist çapulculara karşı mücadele verenlere küfürnameler ihdas ediliyor?

PKK'nin geliştirdiği mücadeleye her ne kadar çamur atılsa ve karalansa da ortada bir gerçek vardır. TC ve onun her türden işbirlikçileri döktükleri kanların ve zulmün hesabını muhakkak vereceklerdir. Bu, ezilen halkların tarihi ve haklı bir istemidir. Günümüzde bu istem daha da yakıcı bir hal almıştır. Faşizm, baskı ve sömürü çemberini giderek daha da daraltmakta, çıkarılan yeni faşist yasalar, Türk ve Kürt halklarının bağrında tamiri mümkün olmayan derin yaralar açmaktadır. Hertürlü toplumsal değerler ayaklar altına alınarak, kişiliksiz bir toplumsal yapı oluşturulmak istenmektedir. Bu hayasızca ve insanlıkdışı uygulamalara seyirci kalmak, sessiz kalmak TC'ye karşı mücadele veren HRK güçlerine karşı tavırlar almak, değil devrimcilere, sıradan insanlara dahi yaraşmayacak tavırlardır.

HRK savaşçılarının başlatmış olduğu ulusal kurtuluş savaşına çeşitli bahanelerle bugün karşı çıkanlar ya sağır ve kör, ya da gerçek artniyetlerini gizlemektedirler. Çünkü faşist TC; son çıkarmış olduğu yasalarla, Türkiye halklarını açıktan toplumsal bir felakete sürüklemektedir. Bu yasalara hergün yenileri de eklenmektedir. Herhangi bir tereddütlerinin olmadığını da devletin yetkili ağızları açıktan beyan etmektedirler. Hakim sınıfları bu kadar cesaretlendiren olguların başında gelen sebep, bugüne kadar adım adım gerçekleştirilen bu uygulamalara halktan belli bir tepkinin yükseltilmeyişidir. Çünkü halk, böyle bir başkaldırış ve mücadele anlayışına kavuşturulmamıştır. Hala faşist TC'nin otoritesine devlet baba anlayışıyla boyun eğmekte, o gözle bakmaktadır. Bu olumsuzlukların sorumlusu ise yine geçmişin keskin devrimcileri ve günümüzdeki altılı ganyancılar ve diğerleridir. Çünkü mevcut devletin yapısını sol yelpazede hiç bir güç kitlelere açıklamamış ve doğru hedefi göstermemiştir. Her ne kadar bazı örgütler teorik olarak bu konulara yaklaşmışsa da pratikte devleti ve kurumlarını hedef alan hiç bir gözle görülür, elle tutulur eyleme yönelmemişlerdir.

Son çıkarılan faşist yasalardan özellikle birine kısaca gözatmak Türkiye halklarının ne kadar vahim bir durumla karşı karşıya getirilmek istendiğini anlamamızı kolaylaştıracaktır: "*Devrimci hareket ve düşüncelerle ilişkisi olduğu tespit edilenlerin ailesi ve tüm yakınları da dahil herhangi bir işe alınmayacaklar, çalışanlar ise araştırma ve soruşturmaya tabi tutulacaktır.*" Bu faşist yasa ile ne yapılmak istendiğini, amacın ne olduğunu anlamak için yeryüzünde yaşamak yeterlidir. Bu yasayla varılmak istenen yer açıkça tüm devrim sempatizanlarının aileleri ve yakın akrabaları açlık ve ölümle yüzyüze getirilerek, teslim alınmak istenmektedir. Bazı devrimci örgütlere yönelik tasfiye girişimlerinde başarılı olan Türk devleti, şimdi bir bütün olarak halklarımıza karşı tasfiye hareketini bu tür yasalarla dayatmaktadır. Bu durumlara hiç kulak vermeyen, kendi örgütsel kariyerlerini herşeyin üstünde tutmaya çalışan birçok örgüt ve çevre, kapaklanmış oldukları Avrupa alanında giderek devrim sorunlarından uzaklaşmaya başlamışlardır. Ufak hesaplar peşinde koşuşturan bu çevreler, Türkiye halklarına karşı sorumluluktan kurtulamazlar. Çünkü bu güçler saflarında şu veya bu oranda topladıkları yüzlerce dürüst devrimcinin enerjisini çarçur etmiş, TC'nin resmi ve sivil faşist güçleri tarafından yutulmasına göz yummuşlardır.

Olumsuz tavırlarını bugün de sürdüren ve kraldan da kralcı kesilerek PKK'nin faşist TC'ye yönelik başlattığı mücadeleye karşı çıkan bu güçler, TC'nin ekmeğine yağ sürmekten kaçınmamaktadırlar. Faşizmin Türkiye halklarına karşı işlemiş olduğu cinayetlere ve uyguladığı zulme göz yummak dolaylı da olsa faşizmin yardakçılığından başka bir şey değildir. Aynı şekilde bu, halklarımızda devrime ve devrimcilere olan güven ve inancın bir bütün olarak faşizm tarafından törpülenmesine yardımcı olmaktan başka bir anlama gelmez.

Devrime ve sosyalizme en ufak sempati duyan herkes iyi bilir ki, faşizm zor yoluyla halkları teslim alıp, hertürlü sömürü ve baskıyı dayattığı gibi, bizim ülkemizde de böyle olmaktadır. Zor yoluyla iktidarı ele geçiren faşizm, yine tek bir dilden anlar. O da devrimci zor yoluyla tarihin çöplüğüne atılıp, halkların ulusal ve sınıfsal kurtuluşlarının gündeme getirilmesidir. Faşizm hiç bir zaman ve hiçbir ülkede kendi isteğiyle kendini tasfiye etmemiştir, veya iktidardan uzaklaşmamıştır. Eğer bugünkü kan emici faşist yönetimin kendi isteğiyle çekilip gitmesi bekleniyorsa veya Avrupa'da kurulan "Sol Birlik"lerle yıkılacağı hayal ediliyorsa, boşunadır diyoruz. "Sol Birlik" içinde yer alan bazı güçler geçmişte de FKBDC içinde yeralmışlardı ama, pratik mücadele dayatınca ve ülkeye giriş gündeme gelince alelacele bu Cepheden ayrılmış, sorumsuzluğun en bariz örneğini göstermişlerdir. FKBDC ise bugün Kürdistan ve Türkiye topraklarında çalışmalarını sürdürmektedir.

Fakat yine üzülerek görmekteyiz ki, geçmişte anlayış olarak devrim ve sosyalizm havarisi olanlar, bugün değişik cephelerde ve uslüplerde de olsa faşist devlete karşı savaşan güçlerin öncüsü PKK'ye karşı çeşitli suçlama ve tasfiyeleri dayatmaya çalışmaktalar. Bazı ne idüğü belirsiz devrim ve mücadele kaçkınları da daha ileri giderek ERNK sempatizanlarına karşı fiili saldırılar düzenlemektedirler.

PKK'nin 15 Ağustos 1984'te başlatmış olduğu ulusal kurtuluş mücadelesi hergün yeni mevziler kazanmakta, yeni yeni eylemlerle TC'nin faşist devlet güçlerine karşı yiğitçe savaşılmaktadır. Bu haklı mücadelenin gerçek ve doğru amacını dost, düşman herkes açıkça belirtmekte, devrimci mücadele özelde Kürdistan, genelde ise tüm Ortadoğu halklarının kurtuluşuna ışık tutmaktadır.

Peki bu haklı mücadeleye öncülük eden PKK'ye yapılan her türlü saldırı, kime hizmet ediyor? Bu tavırlara giren tüm kişi ve kuruluşlara hatırlatmak gerekir ki; PKK'nin Kürdistan topraklarında başlatmış olduğu mücadeleden en çok korkan ve paniğe kapılan, PKK'ye karşı hertürlü saldırıyı gündeminin başına koyan temel güç faşist Türk devletidir. Bu devletin sözcüleri tüm araçlarla, basın-yayın organlarıyla imha ve tasfiye çabalarıyla bu örgütü yok etmek istemektedirler. O halde PKK'ye karşı başlatılan ve TC'nin hakim sınıflarının başını çektiği anti-PKK kervanına katılan yeni devecilere ne demeli, kime hizmet ettikleri söylenmelidir. Sormak gerekir; TC'nin boyalı basını, radyosu, TV ve daha birçok organları, devletin resmi temsilcileri, KUKM ve PKK'ye yönelik saldırılarla açıktan devlete hizmet etmektedirler. Zaten sınıfsal konumları da bunu gerektiriyor. Ama gözden kaçırılmaması ve üzerine inatla gidilmesi gerekenler bugüne kadar devrimci ve sol maske altında hayat bulabilen bazı örgüt ve partilerdir. Bunlar, PKK'nin ve Ulusal Kurtuluş Cephesinin karşısında yeralmakla kime

Devamı Syf: 24'te

PARTİMİZ PKK VE PARTİ ÖNDERİMİZ ABDULLAH ÖCALAN'A YÖNELEN HER SALDIRI HALKIMIZIN DİRENİŞ DUVARINA ÇARPIP PARÇALANMAYA MAHKUMDUR!

E. SİDAR

Partimiz PKK'nin yoğunlaşan yeni dönem devrimci saldırı ve direniş eylemleri; derinleşen örgütsel pratik çatışmaları nedeniyle Kürdistan'daki varlığı temellerinden sarsılan; siyasal çıkmazı derinleşen ve askeri olarak yıpranan sömürgeci faşist-Türk devleti, halkımızın PKK etrafında artan eylemliliğine ve yoğunlaşan desteğine, yeni saldırı, karalama ve komplo kampanyalarıyla cevap vermeye çalışıyor.

Bu çabalarının bir ifadesi olarak son günlerde Türk Genel Kurmaylığına bağlı "Özel Harp Dairesi"nce idare edilen, uluslararası emperyalist vd. gerici çevrelerin de desteklediği; bünyesinde MİT, Türk basını, Kemalist milis çeteler ve tasfiyeci-provakatör çevrelerin de bulunduğu bir blok, eskimiş saldırı taktiklerini de cilalayarak, Parti varlığımız ve halkımızı hedef alan "psikolojik etkileme, inancı zayıflatma ve desteği azaltma" stratejisine göre planlanmış karşı-devrimci bir propaganda kampanyasını gündeme sokmuşlardır. Partimiz ve Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin her atılım döneminde tanık olunan, ancak günümüzde, Partimizin halkımız üzerinde gelişen prestiji ve ondan aldığı desteğin yoğunlaşması ve yine düşmanın önemli derecede yıpranmasına paralel olarak daha aşağılık biçimlerle yürütülen bu saldırı ve karalama kampanyası, ulusal kurtuluşçu faaliyetlerimizin bulunduğu her alanda, çalışmaların tür ve hedefine göre ayarlanmış bir biçimde yürütülmektedir.

Daha yakın bir zamana kadar, Partimiz ve silahlı direniş örgütümüz HRK'nin yükselttiği mücadeleyi, bu mücadelenin yol açtığı siyasal gelişmeleri kamuoyundan gizleyebilmek için şarlatanca yöntemlere başvuran Türk sömürgeciliği, artık gelişmeleri gizleyememekte, gerçekleştirilen her yeni eylem ve atılan her adımda yalanlarının su yüzüne çıktığını gördükçe, yeni yöntemlerle süslenmiş saldırılarını gündeme koymaktadır. 15 Ağustos eylemleri sonrasında, *"Eylemler birkaç eşkiyanın işidir"*, *"72 otte bitireceğiz"*.*"mehmetçik enselerinde"*, *"önemli bir durum yoktur"* vb. demogojilerle kamuoyunu oyalayan cunta temsilcileri, yaz boyunca yoğunlaşan devrimci intikam eylemlerimizin halkımız ve uluslararası kamuoyu üzerinde yolaçtığı gelişmeler nedeniyle, iç ve dış basına açık olan, Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin özel toplantılar düzenlemek zorunda kaldılar. 16 Ağustos'ta Ankara'da Türk Genel Kurmaylığı Karargahında gerçekleştirilen ve en üst düzey sömürgeci askeri yetkililerin yönettiği bir basın toplantısında eylemleri ve siyasi gelişmeleri çarpıtmaya özel bir dikkat göstermelerine rağmen, "bir savaşın var olduğunu", "Partiya Karkeren Kurdistan" adlı bir örgütle karşı karşıya geldiklerini itiraf ettiler.

16 Ağustos toplantısına kadar "Kürdistan'daki eylemlerin varlığını inkar et, gelişmelerin üzerini örtmeye çalış" taktiğini temel alan "Özel Harp Dairesi" artık bu taktiğin işe yaramaz hale geldiğini görmüş ve bu sefer, uşak takımı ve uluslararası bağlantılarıyla birlikte yeni saldırı biçimleriyle, aleyhine olan durumu değiştirmek için harekete geçmiştir. Tam da halkımızın PKK-ERNK ve HRK üçlüsü önderliğinde eylemliliğinin yoğunlaştığı, mücadelemizin uluslararası etkinliğinin arttığı, ve yine Avrupa alanında emekçilerin faşist Türk cuntasını teşhir ve tecrit faaliyetlerinin sonuç vermeye başladığı, "ERNK'yi Destekleme Kampanyasının" ilan edildiği bir dönemde, ülke içi ve dışında saldırı, karalama ve komplo kampanyasına hız verilerek, bütün bu olumlu gelişmelerin zayıflatılması amaç edinilmiştir.

"PSİKOLOJİK ETKİLEME, İNANCI ZAYIFLATMA VE DESTEĞİ AZALTMA" STRATEJİSİ NEDİR, PRATİK YÜRÜTÜCÜLERİ KİMLERDİR

15 Ağustos 1984'ten bu yana, ardı arkası kesilmeyen eylemlerle ve yükseltilen ulusal kurtuluşçu çalışmalarla çıkmazı derinleşen, yıpranan ve zavallılaşan faşist Türk sömürgeciliği, halkımızın artan inanç ve coşkusunu karartabilmek; Partimiz ve Önderliğinin kitleler içinde muazzam boyutlara ulaşan saygınlık ve desteğini yıpratabilmek için belirli biçimler altında yürütülen bir kampanyaya umudunu bağlamıştır. Parti varlığımız ve halkımızı hedef alan ve "Psikolojik etkileme, inancı zayıflatma ve desteği azaltma" biçiminde formülleştirilebilecek bu saldırı kampanyası, her türlü iğrenç yalan, karalama ve demogojiyi esas alarak yürütülmektedir. Çıkardığı "Pişmanlık Yasası" gibi yasalarla ve örgütlediği ihanet odaklarıyla kan vermeye çalıştığı bu kampanyada sömürgeciler, savaşın moral gücünü etkilemeye özel bir çaba göstermekte, bunun için, akla-hayale sığmayan en adi ve düzmece propaganda biçimlerini ve çeşitli söylentileri kitleler arasında yaygınlaştırmak istemektedirler. Düşman, kendi teknik üstünlüğüne karşı, halkımızın, halk savaşının moral üstünlüğü ile savaşmayı temel aldığını çok iyi bilmektedir. İşte bu nedenle, kitleler içinde kendisine karşı yoğunlaşan kin ve öfkeyi zayıflatmak, moral potansiyeli her geçen gün gelişen halkımızın ufkunu karartıp, saflarda bocalama ve ikircikliği geliştirebilmek için, adına, "Psikolojik Savaş" denilen ve kontrgerillanın, halk savaşlarına karşı değişik ülkelerde kullandığı bir savaş biçimini, tam da Türk burjuvazisinin ahlakına uygun bir tarzda pratiğe geçirmektedir.

Tabii ki, "Özel Harp Dairesi" bu kampanyasında, tek başına değildir. Bunun için elindeki bütün teknik imkanlarını, uluslararası bağlantılarını ve oluşturduğu ihanet odaklarını harekete geçirmektedir. Bütün bunları somut örnekleriyle ortaya koymak ve yapılan hertürlü saldırı, karalama ve komplo çalışmalarını, etkisiz kılmak, geçmişte olduğu gibi günümüzde de yerine getirilmesi gereken bir devrimci görevdir.

FAŞİZMİN BOROZANI TÜRK BASINI VE PSİKOLOJİK SAVAŞ

Cuntanın iktidara oturtulmasıyla daha da aşağılık bir kimliğe bürünen, toplum içinde hertürlü uşaklığın, yozluğun ve ahlaksızlığın geliştirilmesinde çabaları büyük olan ve bazı "solcuların", "basınımız" diyerek sahip çıktığı Türk basını ve bunlar içinde de Milliyet, Hürriyet ve Tercüman gazeteleri

öteden beri halkımıza ve Partimize yönelik saldırı kampanyalarında görev almıştır. Cunta sonrası "padişah soytarısı" yazar takımının yerlerde yuvarlanarak generaller çetesine hizmet edebilmenin yarışı içinde olduğu, Türk basını denilen bu paçavra yığını "kraldan daha kralcı" bir edayla, mücadelemize saldıran, hertürlü yalan demogoji ve düzmece görüntülerle süslediği haber, röportaj ve seri yayınlarını son bir yılda daha da hızlandırdı. Özellikle Milliyet, Tercüman ve Hürriyet gazeteleri, efendilerinin yaptığı iş bölümüne göre, devre devre nöbetleşerek, direniş mücadelemiz ve Parti Önderliğimizi hedef alan alçakça yalanlarla dolu yazıları sayfalarında eksik etmiyorlar. Kürdistan'da Türk ordusuna ve milis çetelerine indirilen darbeleri ve konulan eylemleri, kamuoyuna yansıtmamaya özel bir çaba sarfeden, geniş çevrelerin haberdar olduğu eylemleri ise, o da saklanırcasına küçük başlıklarla sayfalarında gizlemeye çalışan; devrimcilerin gerçekleştirdiği başarılı eylemlerin acısıyla bu tür haberlerin yanına sahte yakalanma veya öldürülme haberleri ekleyen bu kapatma basın, cunta tarafından, "Psikolojik Savaş"ın önemli bir üssü haline getirilmiştir.

Son dönemlerde MİT; kemalist çeteler ve "Pişmanlık Yasası"nın yaratıcılarının sözcüsü durumuna dönüşen Türk basını, Partimize saldırtılan provakatörlerin işe yaramaz duruma getirilmesi ve inlerine çekilmesiyle, bunlardan boşalan yeri de doldurmaya çalışmakta, bütün PKK düşmanı çevrelerin yükünü omuzlamaktadır. İşte bu rolün ortaya çıkardığı bir örneğe geçtiğimiz günlerde cuntanın yarı resmi yayın organı durumunda olan Milliyet gazetesinde tanık olundu.

Cunta sonrası yönetimin yarı resmi yayın organı durumuna sokulan, Osmanlı saraylarında padişahın zevk aracı soytarı geleneğini basın alanında yürüten Mehmet Barlas gibi yazarlarla takviye edilen Milliyet gazetesi, 1 Ekim-7 Ekim tarihleri arasında "Psikolojik etkileme, inancı zayıflatma ve desteği azaltma" kampanyasına bağlı ve tamamen Parti Önderliğimizin şahsında Partimizi ve direniş mücadelemizi hedef alan bir dizi yayınladı. Dönem itibariyle Önderliğimizin etkilerinin kitleler içinde muazzam boyutlara ulaştığı, ulusal kurtuluşçu çalışmalarımızın önemli sonuçlar yaratmaya başladığı bir zamana denk getirilen ve tam manşetten yayınlanan yazı dizisi, cunta ve provakasyon çizgisinin ortaklaşa hazırladığı, kamuoyunca bilinen bazı provakatörlerin açıktan savunulduğu ve bütün bunları gizlemeye de hiç gerek görülmediği bir saldırı olması itibariyle de belli özelliklere sahiptir. Cunta ve provakatörlerin birliktenliğini ve savunuculuğunu Milliyet gazetesi şöyle itiraf etmektedir: *"Temmuz 1981'de Lübnan'da toplanan birinci Konferans, zamanı gelince Türkiye'ye girilmesi ve silahlı eylemlere başlanması kararını alırken, Ağustos 1982'de Suriye'de yapılan PKK II. Kongresinde Abdullah ÖCALAN, bu zamanın geldiği görüşünü ileri sürdü. Apo'nun silahlı mücadeleden ne anladığını çok iyi bilen kimi merkez komite üyeleri bu görüşü benimsemedi. Ancak Kongre'nin havası bu kişilerin konuşmasına el vermedi.*

Çetin Güngör, Baki Karer, Resul Altınok adlı merkez komite üyeleri, Kongre'den sonra görev yerlerine döndüler. Ancak çevrelerinde silahlı mücadele için vaktin erken olduğu görüşünü yaymaya, kadroları bu tür eylemlerden uzak tutmaya başladılar." Ve devamla Milliyet, *"Apo, örgütün sonunu getirecek silahlı eylemleri başlatırken, kendi görüşüne karşı çıkan, Merkez Komite üyelerinin sonlarını hazırladı. Çünkü bu kişiler* (yani Çetin Güngör, Baki Karer, Resul Altınok - biz ekledik) *PKK'nin topraklarımızda masum insanlara karşı giriştiği katliamın sorumluluğuna ortak olmak istemiyorlardı."* (Milliyet Gazetesi 5 Ekim 1985) Evet, Milliyet'in sahip çıktığı bu provakatörler, kamuoyunun Semir, Davut ve Süleyman isimleriyle bildiği ve Partimizi yıkmak için çoktan harekete geçirilen ama başarılı olamayıp, inlerine çekilen ve bugün seslerini Milliyet aracılığı ile duyurmaya çalışan provakatörlerdir.

Milliyet gazetesi, daha önce de çeşitli Türk gazetelerinin yaptığını, bu sefer büyük sahtekarlıklarla süslediği fotoğraflarıyla yapmaya çabalayarak, özellikle Parti Önderliğimiz şahsında, Partimiz ve halkımızı direkt hedefleyen ve günlerce manşetten yayınladığı dizisinde, psikolojik savaşın bütün yöntemlerine başvurmuştur.

Özellikle ulusal direniş mücadelemizin boyutlanmasına bağlı olarak, mücadele ve prestiji halkımız içinde daha da kökleşen, bırakalım Partili kadro ve savaşçıları, sıradan yurtseverlerin bile, dağda, cezaevinde, yurt içinde ve yurtdışında direnme ve mücadele kaynağı olan PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'a yönelik, dünya basın tarihinde görülmemiş bir tarzda, en alçakça saldırılara yönelinmesi sebepsiz değildir. Cunta ve uşak kervanı yüzbinlerin **"Bıji SEROK APO"** sloganlarıyla ayağa kalktığını gördükçe kahrolmakta, titremekte ve tamamen zavallıca; kendi ahlak anlayışını ve yaşam tarzını açığa vuran iğrenç propagandalara sarılmaktadır.

Kürdistan halkı tarihinde ilk defa böylesine engin bir direniş potansiyeline ve yine tarihinde ilk defa böylesine bileği bükülmeyen bir önderliğe sahip olmuştur. Bu, düşmanı kahrediyor, çıldırtıyor ve ağzı salyalı saldırılarına sebep oluyor.

Milliyet gazetesinin sahte resimlerle yayınladığı son yazı dizisi, PKK Önderliğini imha ve O'nun kitleler içindeki etkisini zayıflatabilme çabalarının hangi çevrelerin elbirliği ile yürütüldüğünü de ortaya sermektedir. Hatırlanacağı gibi, Partimize ve özellikle Parti Önderliğimize yönelik bu tür saldırılara geçmişte ihanetçilerin ve provakatörlerin Tercüman gazetesinde "İhanetin Robotlarıydık" adlı seri yazısında ve dağıtılan bildirilerde tanık olunmuştur. Provakatörler bu bildirilerinde Partimize "kast örgütü", önderliğine "aşiret reisi" tanımlamasıyla saldırıyorlardı. İşte Partimize yönelik bu tür saldırıları, artık Türk basınının sayfalarında ama sahte resimlerle süslenmiş olarak görüyoruz. Partimiz ve Önderliğine, O'nun direniş tarihine ilişkin belirlemelerin ortaklığı, saldırıda kullanılan üslubun ruh birliği herhalde belli bir rastlantının(!) sonucu değildir. Ve en basitiyle Milliyet'teki yazılarla provakatörlerin bildirilerini karşılaştırmak bile saldırıdaki işbirliğinin maskesini düşürmeye yeterlidir.

Semir alçağının el altından dağıttığı 16 Ağustos 1984 tarihli bildiride şunlar deniliyor: "*...Bütün bu verilen zararlara karşın PKK ise hala eskiye benzer davranışlarını ısrarla sürdürüyor. Bugün o utanç veren mantığında ideal Kürdistan toplumunun ve demokrasinin özelliklerini görüyor ve kendisine halkımız arasında yer edinmeye çalışıyor. İşte biz bu raporumuzla, PKK'-nin 'ne menem' bir ulusal kurtuluşçu olduğunu ve nasıl bir sosyalist demokrasi vaaddettiğini; ille de bir şeylere benzetilmesi gerekiyorsa, PKK'nin sosyalist bir örgütten çok faşizan bir örgüte benzediğini anlatmak istedik."* (16 Ağustos 1984)

Milliyet gazetesi ise şunu diyor: *"Kimdir bu Apo? Nedir bu PKK? sorularının yanıtlarını bizzat örgüt militanlarının ağızlarından vereceğiz. Apo'yu eleştirdiği için kendi merkez komite üyesini işkenceyle öldüren örgütün, yöre halkına dönük baskılarını anlatacağız. Yoksul ve cahil insanların nasıl kandırıldığını, Apo'-*

nun gerçekten lüks ve güvenli bir yaşam sürdürürken, bu insanları aç, çıplak nasıl ölüme gönderdiğini yazacağız..." (1 Ekim 1985)

Yine Semir alçağının aynı bildirisinden: "*PKK Genel Sekreteri (kendisini dışarda garantiye aldıktan sonra) hiç utanmadan direniş ve şehit sözcüklerini dilinden düşürmez olmuştur.*"

"*... Kendi arkadaşlarına ve Kürdistan halkına seslenirken 'ölünüz', 'kendinizi doğrayınız' vs. türünden nutuk çeken birinin, kendi özel yaşamında aynı fedakarlıklara katlanmaması açık ki izaha muhtaç bir durumdur.*" (16 Ağustos 1984)

"*... Merkez olarak örgütlenmiş bu kişilerin toplantılarında 'genel sekreterin' düşüncelerine bırakalım karşı çıkmalarını, en ufak bir eleştiri getirdikleri dahi PKK tarihinde pek görülmemiştir.*"

Milliyet 2 ekim 1985: "*İşte sayın okurlar, özgürlükçü eşitlikçi düzeni getireceğini savunan örgüt ve bu örgütün lideri Apo...*"

"*Ölüme gönderdiği savaşçılar dağlarda aç, çıplak ama elde silah dolaşırken, 4 gün aç gezdikten sonra silah zoruyla ekmek almak için girdiği köyde köylüler tarafından yakalanıp güvenlik kuvvetlerine teslim edilen militanlar varken, örgütün lideri Apo, Şam'da kurşun geçirmez kırmızı mersedesinde muhafızlarının koruması altında, lüks villasında yaşamakta ve buyruklarını sıralamakta: 'Kana doymayın, oluk oluk kan akıtın, gidin öldürün... Ölün ve öldürün ki, devletin başı ağrısın...*"

Yine başka bir provakatörün yazısında aynı konular üzerinde durularak: "*Bu insanlar açtır. Dağlarda yılan, tosbağa, ayı, tilki vb. gibi hayvanları avlamak; palamut toplamak ve halktan zorla yemek toplamak zorunda bırakılmışlardır. Bu insanların üstü-başı perişandır, giyim-kuşam sadece halktan toplanan elbise ve ayakkabılarla sınırlıdır...*" "*Önderlik tanrı değildir! Secdeye yatmayın...*" "*HRK ve ERNK (ordu ve cephe) kısa bir arayla tepeden inme bir gecede yazılan bildirilerle yapılan sahte ilanlardır. Pratikte böyle bir şey yoktur. Tam tamına yalan ve şarlatanlıktır.*" (25.6.1985'te Nedim Talip (Mehmet Oktay) adıyla dağıtılan yazı)

HRK ve ERNK'ye ilişkin Milliyet de sunları diyor: "*PKK (Partîya Karkerên Kurdîstan) Parti, HRK (Hêzên Rizgarîya Kurdîstan) ordu, ERNK (Enîya Rizgarîya Netewa Kurdîstan) ise, Cephe örgütü olarak açıklandı. Ama 'ordumuz' dedikleri HRK bünyesinde 70 kadar militan bulunurken, 'Cephemiz' dedikleri ERNK'de PKK dışında hiçbir örgüt yer almadı.*" (3 Ekim 1985)

Alıntılarda da görüldüğü gibi, Milliyet gazetesi, cuntanın yıpranmış uşaklarının sahipliğini yapmaya, halkımızın direnişi karşısında inine çekilip iş yapamaz hale gelen provakatörlerin, yarıda bıraktıkları işlerini tamamlamaya soyunmuştur. Faşizmin borozanı Milliyet gazetesi, cunta ve uşağı provakatörlerin gece rüyalarında, gündüz hayallerinde gördüğü "yıkılmış, bölünmüş, birbirine düşmüş, dağılan bir PKK" tablosunu, bu sefer "Pişmanlık Yasası"nın pratik mimarları ve "Genç Kemalistler Birliği"nin cezaevi memurlarına dayanarak renklendirmeye çabalamıştır.

Bilindiği gibi, 15 Ağustos devrimci atılımı arkasından, generaller çetesinin el çabukluğu ile piyasaya çıkarıp, yürürlüğe koyduğu ve tamamen PKK-ERNK ve HRK gerçekliğini hedef alan karşı-devrimci önlemlerden biri de "Pişmanlık Yasası"dır. Bu yasayla cunta, daha önce teslim alamadığı örgütleri teslim almayı, ihanete sürükleyemediği devrimcileri ihanete sürüklemeyi planlamıştır. Tabii ki yasa en çokta, tasfiye ve teslimiyete karşı direnen ve bu direnişçi tutumu nedeniyle cuntanın planlarını altüst eden PKK'ye yöneltilmiştir. Yasa üzerinde tartışıldığı ve Kenan Evren'in vetosuyla karşılaştığı bir dönemde, yakalanıp teslim olan Ali Ozansoy adlı hainin ifadeleriyle hemen yürürlüğe konularak dört elle sarılınan "Pişmanlık Yasası", cuntanın tam da "başarıyorum" diyerek sevindiği bir anda, PKK-ERNK ve HRK'nin direniş duvarına çarpıp parçalanmış ve yasadan beklenen sonuçlar alınamamıştır. Milliyet gazetesi, "Pişmanlık Yasası"nın yarattıklarının ifadelerine dayanarak daha önce provakatörlerin –ki bunların başında Yıldırım-Şahin ve Semir gelir– kamuoyunda yaratmak istediği ama halkımızın direniş duvarına çarpıp parçalanan "despot", "kan dökücü diktatör" bir PKK imajı yeniden canlandırılmaya çalışılmıştır. Ancak, psikolojik etkileme sanatının, bütün yöntemleri kullanılmasına ve "Genç Kemalistler"in bütün gayretlerine rağmen Milliyet gazetesi, sahip çıktığı provakatörlerin takınmaya çalıştığı maskelerinin halkımızca bir kez daha indirilip, suratlarına kocaman bir tükürük yapıştırmasından başka bir işe yaramamış, silah sahibinin elinde patlamıştır.

Evet, provakatörler ve baş sözcüsü Milliyet gazetesi, önderliğimize yönelik saldırıları merkezine alan bu tür kampanyalarla, 1979 NATO Brüksel toplantısında alınan "*PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN öldürülmeli, bu gerçekleştirilemediğinde prestiji yıpratılmalı.*" biçimindeki kararın vecibelerini yerine getirmektedirler.

Türk sömürgecileri ve ajan takımı uzun bir dönem, Önderimiz Abdullah ÖCALAN'ın fiziki olarak imhası için önemli çabalarda bulunmalarına ve bu temelde bir takım komplolar planlamalarına rağmen, bunlar da başarısızlığa uğramışlardır. Aynı biçimde, tasfiyeci-provakatör çevrelerin de belirli girişimleri olmuş ve bu girişimlere katılanlardan biri, komplonun hemen ardından, İsveç'e taşırılarak koruma altına alınmıştır.

PKK önderliğini fiziki olarak imha etme çabalarının boşa çıktığını gören cunta ve çeşitli tasfiyeci-provakatör çevreler, birincisi 1983'te Köln Radyosundan, ikincisi ise 15 Ağustos eylemlerinin hemen arkasından 31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesinden 4 muhabirin ortak imzasıyla PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın yakalandığı ve öldürüldüğü üzerine haberler yayınladılar. Bu tür haberlerle halkımızın umut ve cesaretinin geliştiği dönemlerde yeniden bir karamsarlık havası estirilerek moral çöküntüsü yaratılmak istenmiştir. Ancak bu tür haberlerin sahteliği erkenden ortaya çıkmış ve komplonun mimarları suç üstü yakalanmıştır.

Artık, bu tür sahte yakalanma veya öldürülme haberleriyle kimseyi inandıramaz duruma gelen düşman blok, psikolojik savaşın yeni yöntemlerine ve propaganda biçimlerine başvurmaktadır. Bu da PKK önderliğinin mücadele yaşamı üzerinde çok alçakça bir karşıdevrimci propaganda geliştirmek, yüzbinlerin eylem sloganı olan "**Bijî Serok APO!**" sloganına saldırmaktır.

PROVAKATÖRLERİN YARATMAK İSTEDİĞİ BULANIK ORTAM VE PSİKOLOJİK SAVAŞ

Faşist Türk cuntasının, Partimize yönelik bölme, parçalama, tasfiye edip teslim alma planlarının önemli halkalarından biri olan, cezaevlerinde Şahin-Yıldırım ve dışardan Semir provakatörünün başını çektikleri "Genç Kemalistler Birliği", bu amacına ulaşabilmek için çok çaba sarfetmiş, ancak Partimizin kahredici yumruğu altında yediği darbelerle hevesi kursağında kalmıştır. Halkımızın ve Partimizin sert direnişiyle karşılaşan provakatörler, başta da Semir alçağı, çareyi inine çekilmekte bulmuş, yayınladığı çeşitli provakasyon

belgeleri, tasfiyeci-provakatör gruplarca el altından dağıtılmaya başlanmıştır. Ancak, bu provakasyon belgeleri de sahiplerine bir şey kazandırmamış, tersine halkımız, cunta provakasyon çizgisi ve tasfiyeci sol bağlantılarını daha da net bir şekilde görmüştür.

Bunlardan Süleyman, Hareketimizin büyük önderlerinden Haki yoldaşın bütün gücünü, bilincini, ruhunu katıp, yaşamını feda ederek mezara gömmek istediği Türk şovenizmi ve onun halkların kanına bulanmış egemenlik aracı TC'yi, yine Haki yoldaşın Partimiz ve halkımız nezdinde yarattığı büyük saygınlığına dayanarak yaşatmaya çalışan, iğrenç bireysel yaşam ve çıkarlarını kurtarmak karşılığında her türlü değeri satılığa çıkaracak kadar gözüdönmüş bir varlıktır.

Bu varlık, PKK'ye dostlukta olduğu gibi ona düşmanlığa da bilincinin, ruhunun, yüreğinin yetmeyeceğini bildiği halde, uşaklık vecibelerini yerine getirmek için, Haki'nin katillerinin kapısını çalmaktan dahi sakınmayacak kadar alçaklaşmıştır.

KUK-SE Temmuz 85 tarihli yayın organlarında TC patentli bu iğrenç ve kanlı işbirliği şöyle dile getirilmektedir:

"Irak Kürdistan'ında devrimci bir harekete sığınan çebeke üst düzey yöneticiliği ve genel örgütlenme sorumluluğu yapmış olan Süleyman'ın o zaman bize verdiği bilgiler arasında şu değerlendirme vardı: 'Apocu hareket, ciddi bir bunalım ve çözülme süreci yaşıyor. Ayrılmamam için Apo'dan tehdit mektubu aldım. Şimdi kurtulmuş bulunmaktayım. Ve sanıyorum ki, Apocu şefler çözülmelerini durdurmak ve bizim sesimiz çıkmadan önce kitlesini bir araya toparlamak amacıyla önemli provakasyonlar peşindedir. Kuzey Kürdistan'daki provakasyonlar işin bir tarafıdır. Diğer yandan bu hareket kesinlikle ajan bir harekettir. Hatta bunlar emperyalistlerle Ortadoğu üzerine ortak planlar yapmışlardır."

Evet, Partimiz işte böylesine iğrenç bir ihaneti de tasfiye etmeyi başarak, bu varlık da içinde olmak üzere tüm bu provakasyon çetesi mensuplarını zararsız hale getirebilmiştir.

Partimize yöneltilen karşı-devrimci propaganda kampanyasını 15 Ağustos 1984'e kadar büyük bir şamatayla yürüten bu blok, en kahredici darbeyi, Eruh ve Şemdinli'de, cuntanın başında gürleyen silah sesleriyle almış ve maskeleri daha da aralanarak, çirkin yüzleri halkımızca büyük bir tiksintiyle görülmüştür. İşte içine girdiğimiz bu yeni dönemde "Özel Harp Dairesi"nin gündeme koyduğu "psikolojik etkileme, inancı zayıflatma ve desteği azaltma" kampanyasına bağlı olarak yeniden boy vermeye çalışan provakatörler, yazdıkları ve dağıtımını da el altından "Peşeng" ve "Partizan" çetelerinin yüklendiği yeni provakasyon belgelerini piyasaya çıkarmaktadırlar. Milliyet gazetesinin yukarda behsettiğimiz 7 günlük seri yayını döneminde dağıtımı hızlandırılmaya çalışılan bu provakasyon belgelerinden biri de Nedim Talip (Mehmet Oktay) imzasını taşımaktadır. Ajan kimliği Partimizce açığa çıkarılan ve belli bir dönem IKP'nin koruması altında kalan bu provakatör, PKK'nin 8 önder savaşçısının katledilmesiyle sonuçlandırılan Güney Kürdistan'daki Nisan komplosunun mimarlarından biridir.

Azgın bir halk düşmanı, yeminli bir cunta uşağı olan bu provakatör imzası ile yayınlanan yazıda, büyük ağabeyi Semir alçağının kullandığı ama artık teşhir olmuş yöntemlerini tekrarlayarak gerçekleri bulandırmaya, bu bulanık ortamda devrimci katili, ajan kimliğini gizlemeye özel bir dikkat göstermektedir. Faşist cuntanın PKK'ye karşı savaştırdığı provakatörlerin bilinen taktiklerini kullanan ve Semir alçağının *"PKK ile kadrolarını birbirine saldırt", "şehit, tutuklu ve dışarda savaşan devrimcilerin aile ve yakınlarını provake et, PKK'ye saldırt", "PKK'nin eylemleri hakkında şaibe yarat"* vb. gibi profesyonel ajan yöntemlerine göre çalışan, hareket eden provakatör, pişmanlık yasasına, feodal ağalara ve muhbirlere açıktan sahip çıkarak PKK'ye saldırıyor.

Birkaç devrim kaçkını hainin de içinde olduğu, duyduğu ve bildiği ne kadar isim ve takma isim varsa alt alta sıralayarak bildirisine ekleyen provakatör, yayınladığı isim listesiyle şu amaçlara yöneliyor:

Bir; Partimizin savaşçısı olan ve bugün ülkede sömürgeciliğe karşı kutsal görevlerini yürüten, bildiği devrimcilerin isimlerini deşifre etmek ve faaliyet alanlarını açığa çıkararak imha edilmelerini sağlayabilmek.

İki; Partimizin direniş şehitlerine saldırarak, onların katliam ve ölümünde sömürgecilerin ve provakatörlerin sorumluluğunu gizlemeye çalışarak, şehit ve tutukluların aile ve akraba çevrelerini PKK'ye karşı (cunta ve provakatörler özellikle bu nokta üzerinde büyük çaba sarfetmektedir. Çünkü onlar, PKK'nin en çok bu çevrelere dayanarak ve onlardan güç alarak mücadele yürüttüğünü iyi bilmektedirler.) provake ederek, kışkırtabilmek.

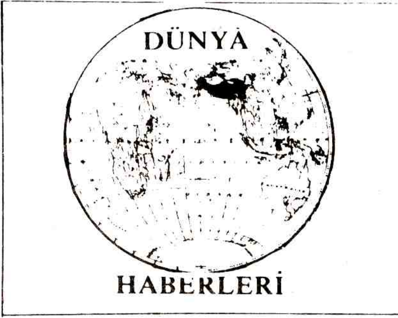
Üç; cuntaya sığınmış bazı hainleri devrimci olarak göstermeye ve böylece onların cunta hesabına daha rahat çalışma ortamına kavuşmalarını sağlayabilmek. (Yazısında, PKK tarafından öldürüldüğü iddia ettiği Sağır Cuma, geçen kış cuntaya teslim olmuş, 20'nin üzerinde sempatizanı ele vermiştir. Ve bugün de cunta tarafından Elazığ, Dersim, Muş, Bingöl hattında gezdirilmektedir.)

Dört; cezaevlerinde bulunan bazı tutukluların cunta tarafından kolayca katledilmesini sağlamak için, bunların dışarda olup, PKK tarafından öldürüldüğü imajını yaratmak. (Provakatörün yazısında PKK tarafından öldürüldüğünü iddia ettiği Suruçlu Bijî, uzun bir dönemden bu yana Diyarbakır zindanlarında tutuklu bulunmaktadır.)

Beş; Kürdistan'daki mücadelenin zor koşullarına dayanamayıp, kendi isteği ile mücadele alanını terk eden bazı unsurları ve bunların çevrelerini PKK düşmanı haline getirmeye çalışmak. (Provakatör yine bildirisinde PKK'nin öldürdüğünü iddia ettiği Sakine Cansız'ın kardeşi Metin, kendi isteği ile Avrupa'ya gelmiş ve bugün hayattadır. Avrupa'ya geldiği ilk dönem Partimizle dost olarak ilişki sürdüreceğini belirtmiş ve yardım istemiştir. Partimiz de, halka ve devrime karşı dost olduğu sürece, kendisine dostluk elini uzatacağını belirtmiştir.)

Partimizin yeni dönem direniş eylemlerinin kitleler arasında yarattığı derin coşku ve kitlelerin sunduğu destek, belli ki cunta uşaklarını çılgına çevirmektedir. Bildirisinin sonunda temel isteğini dile getiren ve ağzındaki baklayı çıkaran provakatör, alçakça bir saldırı diliyle –devletin hergün yediği darbe uşaklarını da ölüm korkusuyla titretiyor– halkımızdan, PKK'ye verdiği maddi ve manevi desteği durdurmasını istiyor. Yani, cuntanın ve Türk basınının yıllarca peşinde koştuğu, hertürlü baskı, işkence ve terörle gerçekleştirmek istediği, PKK ile halkın ilişkisini kesme çabasını, provakatör bir çırpıda yerine getirmek istiyor. Kısacası, aşırı PKK düşmanlığı, çileden çıkmış bir ruh hali, ajanı, pembe rüyalar görmeye kadar götürüyor. Biz bu tür rüyaları görme özgürlüğünü kendine bahşeden zavallıların, halkımızın direnme ve PKK'yi destekleme özgürlüğü ile kahrolacağını bir kez daha burada belirtiyoruz.

Devamı Gelecek Sayıda

KOLOMBİYA'DA GERİLLALAR YENİDEN EYLEME GEÇTİLER

Kasım ayı başında Kolombiya'nın başkenti Bogota'da son 30 yılın en kanlı olayı olarak nitelendirilen Adliye Sarayı işgal eylemi, hükümet kuvvetlerinin silahlı ve bombalı saldırılarıyla sona erdi. Toplam ölü sayısı ise 109 olarak belirtildi.

Kolombiya'da uzun yıllardır mücadele veren 19 Nisan adlı gerilla örgütü tarafından gerçekleştirilen eylem, iktidardaki Belisario Betancur hükümetinin gerillalarla yapılan anlaşmaya aykırı hareket etmesi üzerine başlatılmıştır. 1982'de iktidara gelen Betancur yönetimi, gerillalarla çeşitli konularda anlaşmış ve tutuklu bulunan birçok gerillayı da serbest bırakmak zorunda kalmıştı. Ancak son dönemlerde anlaşmanın ihlal edilmesi üzerine gerillalar eyleme geçmiş ve içinde 68 kişinin bulunduğu Adliye Binasına girerek hükümete çağrı yapmışlardır. 41 kişiden oluşan eylem grubu binadaki birçok belgeyi de imha etmiştir.

Olayın üzerine şiddetle giden hükümet kuvvetleri, gerillaların hiçbir istemini kabul etmemiş ve dinamitlerle binanın duvarlarını yıkarak içerdekiler üzerine de ateş etmişlerdir. Bir kısmının kendi kendini öldürdüğü tesbit edilen eylemcilerden kurtulan olmamış, diğer insanların büyük bölümü de yanarak ve parçalanarak ölmüşlerdir.

Bu olayın ardından Kolombiya'nın çeşitli bölgelerinde harekete geçen M-19 gerilla örgütü, hükümete karşı mücadele veren diğer örgütlerin de desteğini sağlayarak garnizonları ve askeri kurumları basmaya başlamıştır. En son basılan askeri garnizonda 10 kişinin öldüğü, 30 kişinin de yaralandığı belirtilmiştir.

GREVLER VE ÖĞRENCİ GÖSTERİLERİ YUNANİSTAN'I KARIŞTIRDI

Yunanistan'da 2 Haziran 1985 tarihinde yapılan seçimleri ikinci defa kazanan ve iktidar olan PASOK'un vaad ettiği ekonomik-politikayı zamanında hayata geçirmemesi üzerine çeşitli sanayi merkezlerinde yüzbinlerce işçiyi kapsayan uyarı grevleri gerçekleştirilmiştir. Memurların da katıldığı bu uyarı grevlerine katılım oranının yüksek olduğu ve yapılan yürüyüşlerle sonuçlandırıldığı belirtilmektedir.

Papandreu yönetiminin siyasal ve ekonomik alanda gerekli reformları yapmakta ikircikli davranması ve işlerin uzun süre sürüncemede kalması sonucu başlatılan uyarı grevleri sonucu hükümet yetkilileri gerekli tedbirleri en kısa sürede alacaklarını açıklamışlardır.

Öte taraftan Atina'da 18 Kasım günü öğrenciler tarafından büyük bir gösteri ve protesto mitingi düzenlendi. Gösterinin amacı 12 yıl önce iktidardaki "Albaylar Cuntası" döneminde Politeknik Üniversitesinde çıkan olaylar ve öğrencilerin katliamdan geçirilmesinin yıldönümünde ABD'nin protesto edilmesiydi. Binlerce öğrencinin katıldığı gösteride olay çıkması üzerine polis ateş açarak 15 yaşındaki bir gösterici öğrencinin ölümüne sebep olmuştur. Bunu protesto eden öğrenciler üniversiteyi işgal ederek isteklerini hükümet yetkililerine iletmişlerdir. Eylemci öğrenciler hükümetten, polis kuvvetleri komutanı, yardımcısı ve Emniyet Genel Müdürü ile 15 yaşındaki öğrenci arkadaşlarının ölümüne sebep olan polis memurunun görevlerine son verilmesini, içişleri ve kamu düzeni bakanlarının ise istifa etmelerini istemişlerdir. Hükümet sözcüleri, öğrencilerin bu istemlerine olumlu yanıt vermiş ve anlaşma sağlanarak işgal sona erdirilmiştir.

Bu arada eylemler esnasında bazı bina ve işyerlerinin tahrip olmasına bazı insanların yaralanmasına sebep olan 36 eylemci de tutuklanmıştır. Benzer olayların Yunanistan'ın diğer bazı merkezlerinde de meydana geldiği, üniversitelerin işgal edilerek, protesto gösterileri yapıldığı söylenmektedir.

CENEVRE ZİRVESİ SONA ERDİ

İki sistem arasındaki son 6 yılın en üst düzeydeki görüşmesi olan Cenevre Zirvesi 19-20 Kasım tarihlerinde gerçekleştirildi. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Mikhail Gorbaçev ile ABD Devlet Başkanı Reagan arasında gerçekleşen bu görüşme; silahsızlanma, yıldız savaşları projesi, nükleer silahların sınırlandırılması, bölgesel savaşlar, insan hakları ve ikili görüşmeler gündemine göre yapılmıştır.

Gündeme alınan tüm konuların görüşülüp tartışıldığı ve bazı sonuçlara da varıldığı belirtilen zirve toplantısı, tüm dünyanın dikkatlerini de üzerinde toplamıştır.

Her iki sistemin de kendi çıkarları doğrultusunda sonuçlar çıkarmaya çalıştığı bu görüşmede, emperyalist çevrelerin de kabul ettiği gibi ABD, daha toplantı öncesinde uzlaşmaz bir tutuma girmiş, ancak dünya kamuoyu önünde olumsuz bir pozisyona düşmemek için çeşitli jestlerle bu kanıyı değiştirmeye çalışmıştır. Bu konuda özellikle ABD savunma bakanı Gaspar Weinberger'in Reagan'a gönderdiği mektupta uzlaşmama konusunda yaptığı uyarılar, emperyalistlerin dünya barışına yaklaşımını net bir şekilde ortaya koymuştur.

Aslında dünya barışı ve gündeme alınan konular hususunda net bir sonuca ulaşılamayacağı herkesçe malumdu. Ancak, sistemler arası ilişkilerin az da olsa yumuşaması ve görüşmelerle çözülebilecek sorunların çözümü için olanak yaratılması açısından tüm dünyanın beklediği bir görüşme olan Cenevre Zirvesi, sonuçta yapılan açıklamalara bakılırsa, bu amacına ulaşmıştır denilebilir.

Toplantının bitiminde her iki tarafın imzasını taşıyan ortak bir bildiri yayınlanmış ve gelecekte yeniden görüşüleceği belirtilmiştir. Yapılan açıklamalarda ise toplantının genel anlamıyla olumlu bir hava içerisinde geçtiği ve sonuçlarının da olumlu olduğu vurgulanmıştır.

★

CEHPE ETRAFINDA BİRLİK HALKIMIZI ZAFERE GÖTÜRECEKTİR

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

B- Türkiye İçin

ERNK sömürgeci-faşist yönetime karşı sürdürdüğü UKM'ni, aşağıdaki ilkeler doğrultusunda bir Türkiye yaratmak için savaşan devrimci ve demokratik güçlerle -çeşitli güç birliklerinden anti-faşist birleşik direniş cephesine kadar- en sıkı bir dayanışma içinde gerçekleştirmekten yana olup, bunun halkların çıkarına en uygun yol olduğu inancındadır.

1- Askeri faşist yönetime karşı olunması. Bu yönetimin devrimle yıkılması.

Sömürgeci-faşist Türk yönetimi tarafından ezilen, insanlıkdışı bir yaşama mahkum edilen ve hertürlü ulusal ve sınıfsal özgürlükten mahrum bırakılan Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci mücadeleyle elde edebilecekleri birçok yönlü ortak çıkarları mevcuttur.

Aynı egemen güç tarafından sömürülen her iki halkın mücadeledeki ortaklıkları ve yapacakları güçbirliği, zafere ulaşmalarında mutlak bir zorunluluk olarak kabul edilmelidir. Bu birliğin ve dayanışmanın biçimi ise pratik mücadele sürecinde halklarımızın öz iradesi ile belirlenebilir. Ancak, genel açısından geçerli olan cephesel birlikler ve halkların bu temelde kurdukları dayanışmalar bizim için de geçerlidir. Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle birlikte oluşturulan FKBDC, bunun somut bir ifadesidir. Ayrıca ülkemizdeki ulusal bağımsızlık savaşının birlik ve mücadele örgütü olan ERNK, stratejik olarak belirlediği ittifaklar politikasının başına Türkiye halkıyla dayanışmayı koymuştur.

Bugün ülkemizde gelişen ulusal bağımsızlık mücadelesi, etkisini en yakından Türkiye proletaryası ve halkının siyasal mücadelesinde de göstermektedir. Ortak düşmana karşı yükseltilen bu mücadele halklarımızın en sıkı güçbirliğini zorunlu kıldığından birbirini etkilememesi mümkün değildir. Mevcut düzene karşı devrimci demokratik temellerde geliştirilmesi gereken bir mücadele bugün henüz ortaya çıkarılmamışsa da, Türkiye proletaryası ve halkı objektif koşulları değerlendirerek kendi öz örgütünü ve önderliğini yaratacaktır. Türkiye'de yaşanan gerçeklik bunun için oldukça elverişlidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ise sürecin daha da hızlanmasına neden olacaktır. Ayrıca, gücünün önemli bir bölümünü Kürdistan'a yığan sömürgeci devlet, büyük oranda yıpranıp, atıl kalacağından Türkiye'de gelişen mücadele daha hızlı ve sancısız gelişebilecektir.

Ancak objektif olarak birbirini yakından etkileyen her iki halkın savaşımı, program ve strateji bakımından da sıkı bir ittifak içerisinde olmak zorundadır. Cephemiz, stratejik ittifak gücü olarak benimsediği Türkiye devrimci-demokratik hareketini tüm gücüyle destekleyecektir. Bu desteğin en önemli koşulu da geliştirilen mücadelenin hedef olarak kendisine askeri-faşist yönetimin yıkılmasını koymasıdır. Türkiye koşullarında hiçbir ilerici-devrimci gücün faşist yönetime karşı olmadan ve bu yönetimi, devrimci zor yoluyla yıkmayı hedeflemeden yola çıkamayacağı ve halkın umudu durumuna gelemeyeceği gerçeği kabul ediliyorsa, Cephemizin müttefik güç olarak böylesi özelliklere sahip olan bir hareketi seçmesi de yadırganmayacaktır. O halde ERNK, Türkiye'de mücadele amacıyla ortaya çıkan ve bu iddiasında samimi olan tüm güçlerle en sıkı dayanışma ve yardımlaşma ilişkisine girmekten kaçınmayacaktır. Bu KUKM'nin zorunlu görevlerinden birisidir.

2- Tekellerin, ekonomik ve siyasal alandaki hakimiyetlerinin ortadan kaldırılması.

Yeni sömürge ve bağımlı bir ülke olan Türkiye'de uluslararası emperyalist tekellerin ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin ekonomik siyasal egemenliği hüküm sürmektedir. Kurulan iktidarlar olsun, işbaşına getirilen askeri -faşist yönetim olsun, tekellerin çıkarlarının bekçiliğini yapmaktan öteye geçmemekte, halklarımızın emeği üzerinde burjuvazinin sarsılmaz saltanatını kurmaya çalışmaktadırlar.

Türkiye proletaryası ve halkı, demokratik devrimi gerçekleştirdikten sonraki süreçte yapacağı değişiklik ve yenilikleri daha başından programlayarak belirleyecek ve bu hedefe yönelecektir. Cephemiz ERNK, bu mücadeleyle olan sıkı ittifak ve dayanışmasını belirli kurallar çerçevesinde hayata geçireceğinden, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin önüne koyduğu çizgi doğrultusunda geliştirilmesi gerekmektedir.

Proletaryanın önderliğinde gelişen bu savaşım, diğer sınıf ve tabakaların da desteği ile iktidarı ele geçirdikten sonra Türkiye'nin emperyalizmle olan tüm bağımlılığına son verecek, tekellerin bu alan üzerindeki hertürlü hakimiyetini ortadan kaldıracaktır. Türk egemen sınıflarının ekonomik ve buna bağlı olarak da siyasi egemenliğine son verilmedikçe, insanın insan tarafından sömürüsü de ortadan kaldırılamayacaktır. Baskı ve sömürü düzeninin hakim olduğu bir ortamda ise demokrasi ve eşitlikten sözedilemeyeceği açıktır. O halde Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesinin kendisine temel ittifak gücü olarak benimsediği Türkiye devrimci-demokratik hareketi stratejik hedef olarak kendi önüne bugünkü düzenin tümden yerle bir edilmesi ve yerine hiçbir sınıfın diğer bir sınıf tarafından sömürülmediği, baskı altına alınmadığı eşitlikçi ve demokratik bir düzen kurma görevini koymalıdır. Faşizmin ve gerici düzenin en katmerlisinin yaşandığı Türkiye koşullarında gerçek kurtuluş ancak bu stratejiyle sağlanabilir.

3- Nato ve ABD ile olan antlaşmaların iptal edilmesi.

Türkiye'nin her yönüyle emperyalizme bağlı bir yönetim ile idare edildiğini belirtmiştik. Özellikle de ABD emperyalizmi tarafından uygulanan politika ile en ince sömürü yöntemlerine maruz kalan Türkiye proletaryası ve halkı, ekonomik, siyasi ve askeri yönlerden tam bir cendere içerisine alınmış durumdadır. İşbirlikçi Türk tekelci burjuvazisi sınıf çıkarlarını koruyabilmek ve gelişebilecek devrimci mücadelelerin önüne geçebilmek için yoğun bir baskı sistemini yaratmıştır. NATO yoluyla emperyalizmin bölgedeki ileri karakolu haline getirilen Türkiye, sayısı 700 bini aşan ordu gücüyle de emperyalizme hizmet eden bir ülke haline getirilmiştir. Bu açıdan, Türkiye'de yük-

seltilecek devrimci mücadele egemen sınıfların olduğu kadar emperyalist güçlerin de hakimiyetine son vermeyi hedeflemelidir. Hertürlü sömürü, baskı ve savaşın kaynağı ve yaratıcısı olan emperyalizmle var olan bağımlılık ilişkilerine son verilmeden istenen hedefe de ulaşılamayacaktır. Zafere ulaştırılan demokratik halk devrimi, Türkiye'nin NATO ve ABD emperyalistleriyle girdiği ilişkilere son vermeli, o güne kadar yapılan antlaşmaları da tek taraflı olarak iptal etmelidir. Ekonomik ve siyasal bağımlılığa son veren halk iktidarı askeri ve diğer alanlardaki bağımlılık ilişkilerine de son vermelidir. Bu ilişkilerden tümden arınan demokratik halk iktidarı, halkın çıkarlarını korumak ve devletin güvenliğini sağlamak için bağımsız askeri gücünü de oluşturacaktır. Bu yapıldığı takdirde demokratik halk yönetiminin önemli görevlerinin bir bölümü başarılmış olacaktır.

4– Devrimci-Demokratik bir halk iktidarının kurulması.

Türkiye proletaryasının önderliğinde gelişen ve diğer ezilen sınıf ve tabakaları da cephe içerisinde örgütleyip, Türk egemen sınıflarına karşı mücadeleye yönelten devrimci-demokratik hareket, bu özellikleriyle ülkemiz Kürdistan'da yükselen mücadelenin ve Cephemiz ERNK'nin en yakın ittifak gücü olacaktır. Uzun süreli halk savaşı yöntemiyle geliştirilen bu mücadeleyle zafere ulaşıp, iktidarı ele geçirdikten sonra, cephe esprisine uygun olarak, diğer sınıf ve tabakaların da ezilip horlanmasına meydan vermeyecek bir iktidar kurulmalıdır.

1920'lerde Türkiye'de Kemalizm önderliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirilmiş, ancak bu mücadele sonucunda halkın ve ezilen sınıfların çıkarına hiçbir dönüşüm sağlanmamıştır. Kurulan Cumhuriyet hakim sınıfların çıkarlarını muhafaza eden, hiçbir ilerici-devrimci çıkışa müsaade etmeyen, gerici ve baskıcı bir karaktere sahiptir. Sahip olduğu bu özellik gereği kısa sürede emperyalizmle bağımlılık ilişkisine giren Türkiye Cumhuriyeti, halk düşmanı bir yönetim olduğunu kanıtlamakta gecikmemiştir. O halde devrimci bir mücadele sonucu kurulacak olan yönetim demokrasinin tüm gereklerini de yerine getirmek zorundadır. Bu yüzden de Türkiye devrimci güçlerinin örgütlenmeyi ve savaşımı sözkonusu görevleri yerine getirmeye uygun geliştirmeleri gerekmektedir. Sınıfsız bir topluma geçiş, proletaryanın demokratik düzenini kurmakla mümkün olacaktır.

Cephemiz ERNK'nin en yakın müttefik güç olarak benimsediği Türkiye devrimci-demokratik hareketi bu hedefe varmak için giriştiği savaşımda halkımızın en güçlü desteğini alacaktır. İki halkın mücadeledeki dayanışma ve yardımlaşması çizilen stratejik hedeflere göre belirleneceğinden, Türkiye'deki ilerici-demokratik bir yönetim KUKM'den maddi ve manevi desteği koşulsuz olarak alacaktır.

5– Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kabul edilmesi ve bunun için özgür koşulların sağlanması.

Bir ulusun kendi kaderini tayin hakkı, demokrasinin vazgeçilmez kurallarından birisidir. Burjuvazinin ulusal kurtuluş mücadelelerine önderlik ettiği dönemde burjuva demokrasisinin yerine getirdiği bu görevi, çağdaş devrimci mücadelelerin hakim olduğu proleter önderlikli devrimler dönemi olan günümüzde de proletaryanın demokratik yönetimi yerine getirmektedir.

Proletaryanın büyük önderi Marx'ın "başka bir halkı ezen bir halk özgür olamaz" belirlemesi, her ulusun özgür ve bağımsız bir gelişme süreci yaşaması gerektiğini, sömürü ve baskının olmadığı, zora dayalı işgallerin ortadan kaldırılmasının zorunluluğunu en güçlü tarzda ifade etmektedir. Yine Lenin'in ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı üzerine yazdığı tüm makale ve yazılarında bu sorunu detaylarıyla inceleyip dünya proletaryasına sunduğunu da bilmekteyiz. Sorun tüm incelikleriyle açığa konmuş durumdadır. "Bir halkın kurtulma şansı binde bir dahi olsa bu hak kendisine verilmelidir" diyen Lenin, proleter devrimler çağında gerçek demokrasiye ve sosyalizme ulaşmanın da bu yolla sağlanabileceğini belirtmiştir.

Kapitalizmin ilk evresinde burjuvazinin, feodalizme karşı mücadelesi döneminde halkları uluslaştırıcı ve bağımsız temellerde geliştirici özelliği emperyalist aşamaya geçilmesiyle birlikte yerini gerici ve halk düşmanı bir karaktere bırakmıştır. Bu dönemde gerçekleştirilen Büyük Ekim Devrimi, ezilen ve sömürülen halkların ulusal bağımsızlık mücadelesinin de yol göstericisi olmuştur. Proleter önderliğin sadece işçi sınıfının mücadelesine değil, halkların bağımsızlık mücadelesine de yol göstermesi ve dünyanın birçok alanında gerçekleştirilen ulusal kurtuluş mücadelelerine önderlik etmesi, gerçek demokrasinin yaratıcısının da belirlenmesine katkıda bulunmuştur. Emperyalizmin tüm oyun ve taktiklerine rağmen, günden güne gelişip halkların umut ışığı haline gelen Marksizim-Leninizm, bir eylem kılavuzu olduğunu da bizzat pratikte ortaya koymuştur.

Günümüzde de dünya gericiliğini ve emperyalist sistemi arkasına alarak Kürdistan ve Türkiye halkı üzerinde en baskıcı faşizm uygulamalarını hayata geçiren Türk egemen sınıfları, özellikle de Kürdistan halkı üzerine kalın bir perde örterek bu gerçekliği kapatmak ve dünya kamuoyuna yok diye lanse ettiği gerçekliğimizi ortadan kaldırmak istemektedirler. Irkçı-gerici ve faşist uygulamalarla halkımız üzerinde ulusal imha çabalarını yoğunlaştıran sömürgeciler, dünya kamuoyunun yakından bildiği bir gerçekliği salt inkar yoluyla örtbas etmek istemektedirler. Ancak bugün modern temellerde gelişen UKM'miz, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesini ülkemiz somutunda hayata geçirmektedir. Bunu yaparken önüne engel olarak dikilen gerici zora karşı, devrimci zoru kullanan halkımızın öncü gücü, dünya halklarının da yakın desteği ve ilgisiyle haklı davasını hergün daha ileri boyutlara ulaştırmaktadır.

Bu hususta en önemli görev ise Türkiye devrimci-demokratik hareketine düşmektedir. Türkiye'deki demokrasinin çözümlemek zorunda olduğu temel sorun ulusal sorun olduğuna göre, bugün gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini en güçlü tarzda desteklemek de Türkiye devrimcilerine düşen bir görevdir. Kürdistan sorununun çözümlenmesi, Türkiye devriminin daha kolay gelişmesini ve demokratik devrimin hedeflerine erkenden ulaşmasını beraberinde getirecektir. Türkiye devrimci-demokratik hareketi açısından önemli bir yere sahip olan mücadelemiz vakit geçirilmeden desteklenmeli, devrim sonrasında ise nihai çözüme ulaştırılmalıdır. Bunun için herhangi bir koşul ya da kuralın konması ise kabul edilemez. Marksizm açısından evrensel bir gerçeklik olan her ulusun özgür gelişmesi ve kendi kaderini belirlemesi hakkı Türkiye'de de mutlaka yürürlüğe konmalıdır. Sorunu kapsamlı şekilde ele alıp incelemek ve TC'nin sınırları içerisindeki sömürge ulus ve azınlıkların sorununu çözümlemek temel görev olarak kabul edilmelidir.

Devam edecek

"DARAĞAÇLARI, KIŞLA KÜLTÜRÜ VE DEVRİMCİ İNTİKAM GÖREVİMİZ"DEN KİMLER ALINDI?

M. REWAL

Son dönemlerde Kemalizmin tezgahlarında işlenerek, serseri bir mayın gibi ortaya salınan, fakat ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi karşısında gerçek yüzleri açığa çıkan birçok güç saldırganlaşmakta ve azgın bir Kemalizm savunucusu olarak pazara koşmaktadır. Yüzleri açığa çıktıkça yalan ve demogojiye daha fazla sarılmakta ve böylece kendilerini yaşatmak istemektedirler. TC'nin yürüttüğü Özel Harp Dairesi ve kontr-gerilla destekli faaliyete bunlar da başka bir köşeden yama olmaya çalışmakta; TC'nin taktiklerinin boşa çıkması karşısında daha sinsi planlar geliştirip devreye girmektedirler. TC'nin dağarcığında ne kadar gizli yöntem ve komplo varsa bunlar sahip çıkmakta ve özenle işlemek istemektedirler.

TC, Ulusal Kurtuluş Cephesi atılımına karşı hangi taktiklere başvurmuşsa, neyi geliştirmek istemişse bunlar da aynı şeyleri yapmaktadırlar. TC, kitle pasifikasyonunu mu gündeme koydu, bunlar da buna sarılıyor; TC, bölgeciliği mi derinleştirmek istiyor; bunlar da bu silaha sarılıyorlar. Kısaca, başı izleyen bir kuyruk misali TC nereye dönerse bunlar da oraya dönmektedirler. Tüm bu karşı-devrimci taktiklere dayanılarak varılmak istenen hedef, ulusal kurtuluş mücadelemizin kitlelerde yarattığı etkinin zayıflatılması ve inançsızlığın geliştirilmesidir. Başta faşist cunta olmak üzere, uşaklarına varana kadar, geniş bir karşı-devrimci blok bu amaca ulaşmak üzere CIA'ya ve Özel Harp Dairesi karargahlarında geliştirilen taktikleri uygulamaktadırlar. Bunun önemli bir halkasının da provakasyon olduğu bilinmektedir. Bu vasıtayla ajan-provakatör nitelikleri çoktan açığa çıkan güçleri de saldırının bir ucu haline getirebilen TC, bu planlarını adım adım, değişik maske ve kılıflar altında uygulamaya sokmaktadır.

Özel Harp uygulamalarının Kürdistan'da yeni olmadığı bilinmektedir. Bugün uygulanan birçok Özel Savaş yönteminin Abdülhamit döneminden bu yana uygulana geldiğini tarih yazmakta, hatta birçok yöntemi daha öncesine dayandırmak bile mümkündür. Bu nedenle Kürdistan'da özel savaş uygulamalarını ele alırken tarihi kökleri ile ele almak, sorunun kavranması açısından oldukça yararlıdır. Bu konulara gerekli açıklamalar çeşitli yazılarda ele alınıp incelenmiştir.

Geçtiğimiz Temmuz ayında yayınlanan **"Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz"** adlı broşür, soruna daha değişik boyutlarda, fakat özlü bir yaklaşım getirmektedir. İlerici yurtsever ve demokrat çevrelerde derin bir bilincin uyanmasına yol açan bu eser, sosyal-şoven güçlerce gerçek özü çarpıtılıp etkisi zayıflatılmak istendi. Broşürde dile getirilen görüşlerle gerçek kimlikleri daha da açığa çıkan ve başını HK ile Partizan'ın çektiği birçok güç telaş içerisinde sağa -sola saldırırken, "PKK'nin Dersim düşmanlığı yaptığı" yaygarasını kopardılar. Yayın düzeyine de çıkardıkları bu görüşleriyle, daha önceleri de provakatörün ileri sürdüğü "PKK, Dersim'i ihanetçi olarak değerlendiriyor" demogojisine sarılarak gerçek yüzlerini gizleme çabası içine girdiler. Özellikle de **"Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz"** adlı esere saldırarak **"PKK Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz** adlı kitabında Dersim düşmanlığı yapıyor" demeye başladılar.

Tüm bu demogoji ve yalanlara başvurmalarının açık ki nedenleri bulunmaktadır. TC'nin ve provakatörün ortaya attığı ve bölgeciliği, parçalanmayı geliştirmek için derinleştirmek istediği bu iddialara bunların da zaman geçirmeden sahip çıkmasının temelinde yatan esas neden, gerçek yüzlerinin teşhir edilmesi ve açığa çıkarılmasıdır.

HK ve Partizan adlı azgın sosyal-şoven ve provakatör güçler geçmişten bu yana aşiretçilik, mezhep ve bölgeciliğe dayanarak, gelişmek istemiş; gelinen aşamada da cuntanın körüklediği bölgeciliğe dört elle sarılmış durumdadırlar. Bu nedenle, yüzleri teşhir edildikçe azgın bir biçimde saldıracaklardır.

Dersim üzerinde TC, provakatör ile elele böylesi bir oyunu geliştirmek istemeleri de tesadüf değildir. Çünkü onlar Dersim'in direnişçi tarihine değil, Rayberlerin tarihine, Kemalizmin kışla kültürüne dayanmaktadırlar veya bunların bir ürünüdürler. İşte onları çılgına çeviren, bu köklerinin gizlenemez bir biçimde ortaya çıkarılmasıdır.

DERSİM'DE SAHİP ÇIKILAN DİRENİŞTİR

Dersim, 1940'lara kadar bir "çıban başı" gibi, kemalistlerin gözüne batmakta ve ne olursa olsun ele geçirilmesi gereken bir mıntıka olarak görülmektedir. Modern ordularını Dersim üzerine seferber eden kemalistler, tüm saldırılarına rağmen direniş kalesini ele geçirmeye muvaffak olamadı; ta ki Rayberler ortaya çıkana kadar. Dersim direnişini yıkan işte bu ihanetlerdir.

Büyük bir katliam yapan kemalistler, eskinin direnişçi Dersim'ini teslim alınmış ve direnemez bir duruma getirmek için yoğun bir çaba sarfetmeye başladılar. İşte kışlaların açılması, daha ana kucağındaki bebelerin okullara alınarak beyinlerinin yıkanıp, iyi birer kemalist olarak yetiştirilmeye çalışmalarının temelinde yatan neden budur. Yoğun bir asimilasyon politikası sonucu, Dersim gençliğini önemli oranda ulusal inkarcı bir yapı içerisine çekebilen kemalistler, böylece Dersim üzerindeki oyunlarını da sonuca götürmek istemekteydiler. Okullara giden, fakat halkına yabancılaşan, 1940'lar öncesiyle bağını koparan gençler, Kemalizmin birer savunucusu olarak ortaya çıkıyorlardı. Onlar için 1940'lar öncesi yaşanmamış gibiydi.

Daha sonradan bu gençlerin çoğu iyi birer kemalist olarak devlet bürokrasisi içinde yer alırken, bir kısmı da solculuk adı altında şu veya bu örgüte girdiler. Örgütler içinde ortaya çıkan bölünmelerin başını bu alandan gelen ögelerin çekmesi tesadüf değildir. Bu Kemalizmin kışla kültürünün ne kadar egemenlik kurduğunu ortaya koymaktadır. Böylece adım adım Dersim direnişçiliğinin yerine ihanet geçirilmeye çalışıldı. Yani, kemalistlerin o klasik oyunu direniş odaklarını ihanetin geliştiği bir alan haline getirme girişimleri belli düzeylerde de olsa başarı sağlamış; özellikle de genç nesil inkarcı bir yapı içerisine çekilebilinmiştir.

İşte Darağaçları, Kışla Kültüründe parmak basılan bu noktalardır. Yani direnişe karşı geliştirilmek istenen ihanet planlarını ortaya koymakta, başta Dersim gençliği olmak üzere ilericilerin, yurtseverlerin bilinçlerinin aydınlatılmasına çalışılmaktadır. Ama bunun yanısıra, direnişe sahip çıkılmakta ve geliştirilmesi gereken bir özellik olarak konulmaktadır.

Dersim'de bugün de iki tarih mücadele vermektedir. Bir yandan Rayberler, Genç Kemalistler; diğer yandan ise, Seyit Rızalar, Nuri Dersimiler, Metinler, Kazımlar, Azimeler, Çiçekler. En şiddetli biçimde süren bu çatışmada direnişin zaferle çıkması, Kemalizmin tüm oyunlarının da boşa çıkarılmasını sağlayacaktır. Dersim'de ihaneti kökleştirmek isteyen kemalistlere karşı sahip çıkılması gereken direniş olduğu çok açıktır. Bunu tartışmaya bile gerek yoktur. Kitapta dile getirilen bu direniştir. Yani Dersim'in direnişçi tarihi ortaya koyulmakta ve takdir edilmektedir. Yoksa Kemalizmin yeminli savunucuları, kışla kültürünün mayasında yoğrulmuş HK ile Partizan vb. güçlerin iddia ettikleri gibi "Dersim düşmanlığı" yoktur. Eğer Rayberlere, Genç Kemalistler Birliğine karşı olmak, ihaneti tüm çıplaklığıyla ortaya koymak, bir bölgeye düşmanlık olarak görülüyorsa, bu güçler kendi zavallılıklarını görmelidirler.

Bu güçler bir yandan provakasyona kol kanat gererken, diğer yandan aynı zemin üzerinde durarak, Dersim'i Kürdistan genelinden soyutlayarak tek başına ele almak istemektedirler. Bunun bir adımı olarak da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bu alanı dikmek için geçmişin alevi-sunni çelişkisinin yanında bir de "Dersim düşmanlığı" gibi gülünç ve son derece alçakça iddialar ortaya attılar.

Başta provakatör olmak üzere Genç Kemalistler Birliği ve daha bazı ihanetçilerin (Dersimli demiyeceğiz) Kemalizmin Tunceli'sinden olmaları, tüm halkın da aynı konumda olduğu anlayışını getirmez. Kaldı ki, Dersim'de bugün yükseltilen direniş mücadelemiz tüm bu iddiaları yerle bir etmiyor mu? Onlarca şehit kanıyla sulanan bu topraklarda güçlü bir direnişin de geliştirilmek durumunda olduğu açık değil midir?

Rayber ve bugünkü temsilcilerinin gerçek yüzlerinin ortaya konulması yine direnişe sahip çıkıldığının bir ifadesi değil mi? Bu güçlere soruyoruz: İhaneti ortaya çıkarmak ve günümüzün Rayberlerine karşı savaşmak için ne yaptınız? Onlarla yani Rayberlerle bütünleşerek, yiğit bir Kürt yurtsever aydının -ki aynı zamanda halkımızın da bir çağrısı olan- **"Hür ve Müstakil Bir Kürdistan İçin İntikam.. İntikam.. İntikam"** şiarıyla büyük bir cesaret ve fedakarlıkla, hertürlü zorluğa rağmen savaşa atılan direnişçilere en alçakça saldırılarda bulunmadınız mı? İhanete kursaklarına kadar batmış güçler olarak, tarihinde ve günümüzde sürekli direnişçi kahramanları yetiştiren Dersim halkına dostluğunuz nereden geliyor? Tüm yurtseverler de şu gerçeği açıkça bugün görüyor. Sizin tarihiniz Kürdistan'ın Gümüşkapısının yani, Dersim'in direniş tarihi değil; Kemalizmin Tunceli'nin tarihidir. Bir diğer deyişle, sizler Tunceli'nin ürünlerisiniz. İşte zaten sizi çılgına döndüren de budur. O kemalist çehreniz ortaya konuldukça, saldırganlaşmakta ve kadın-çocuk demeden halkımıza saldırmaktasınız. Adeta kemalist babanıza özenircesine vahşi bir katliamı bir de siz yaratmak istediniz. Süngülenen bebelere, analara siz de kurşun sıktınız. İşte Kemalizmin ürünleri, işte Kemalizmin kışla kültürü budur.

Ama öte yandan, Metinleri, Azimeleri, Kazımları, Celalleri temsil eden, Kürdistan'ın Gümüşkapısının ürünleri, Nuri Dersimilerin, Seyit Rızaların torunları var. Bugün bunlar da, direnişçi tarihlerini sürdürmek istemektedirler. Şu iyi bilinmelidir ki, Dersim gençliği başta olmak üzere, tüm halk bu direniş mirasına sahip çıkacak, M. Kemal'in, Rayberlerin torunlarının peşinde değil, Dersimilerin ve torunlarının peşinden gidecektir.

Başta faşist cunta olmak üzere tüm bu güçlerin geliştirmek istediği Dersim'i Kürdistan geneline karşı çıkarma politikası tutmayacak, tüm halkımız gibi Dersim insanı da direniş çağrısına cevap verecek ve N. Dersimi'nin tüm Kürtler adına yaptığı İntikam çağrısının gereklerini yerine getirecektir.

***Yaşasın Dersimilerin, Metinlerin, Seyfilerin, Azimelerin ve Tüm Şehitlerimizin Direniş Geleneği!**

Alman Polisi Neyin Peşinde?...

Baştarafı Syf: 2'de

da HUNERKOM'un baskınını gündeme getirdi. HUNERKOM'un faaliyetlerini engelleme gücünde olmadığı gibi, yurtsever sanatçıları çalışmalarından vazgeçirmesi de mümkün değildir.

Fakat, işbirlikçilerini dayatarak, ulusal kurtuluşçu faaliyetlerini boğmak istemektedirler. Komkar'ın Alman polisi açısından uygunluğu ne anlama gelmektedir? *"Komkar ile ilişkiye geçilince destek oluruz"* vaadinin altında yatan gerçek nedir? Açık ki tüm bunlar, kendilerini pazarda çoktan hem de çok ucuza satan Komkar şeflerinin hangi yağda kavrulduklarını göstermektedir. Bu alçaklar, iplikleri çoktan pazara çıkmış uşaklar olarak, bu kaynaktan sürekli beslenerek, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bu faaliyetlerinde de en başta Alman polisine dayanmakta, onların sağladığı imkanlarla mücadelemize karşı, kendi işbirlikçi politikalarını ayakta tutturmaya çalışmaktadırlar.

Öteden beri bu kaynaktan yönelen bir çok saldırının altında Komkar'ın yattığı çeşitli vesilelerle de olsa kamuoyuna duyurulmuştu. Bu son örnekle ortaklık daha belirginleşti. Artık, Komkar adına çalışmalarını açıktan Alman polisi yürütmekte ve onların giremediği alanlara, onlar adına polis girmektedir. Anlaşılan odur ki, aralarında gerekli işbölümünü de yapmışlardır.

Alman polisi bu işbirlikçi uşakların asılsız ihbarlarına dayanarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine düşmanlığından vazgeçerek, gülünç duruma düşmesine engel olmalıdır. Aynı iple kuyuya inmeye devam ederse en başta kendi halkından tepki görecektir.

Bu işbirlikçi uşakları da bir kez daha uyarıyoruz: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı alçakça komplolar sürdürmekten vazgeçin. Bu tür yöntemlerle mücadelemize engel olamıyacağınız gibi, teşhir ve tecrit olmanızın önüne de geçemezsiniz.

Tüm ilericiler, devrimciler, yurtseverler gerçekleri iyi görmeli ve buna göre tavır takınmalıdır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemize yönelen her kompolya daha fazla direniş, daha fazla mücadele şiarlarıyla karşı koyalım! İşbirlikçiliği teşhir ve tecrit ederek, halkımızın haklı ve kutsal davasında, bağımsız çizgimize sarılarak yerimizi alalım!

Yurtsever Bir Sanatçı

Savaşın Kaynağı ve Belirleyicisi...

Baştarafı Syf: 12'de

alanda vermiş, bir halk olarak bu günlere gelmiştir. Kürt insanının yüreğinde ve bilincinde özgürlük ve eşitlik tutkusu ve bilinci yıllar yılı sökülüp atılamamıştır. Bugün bu tutku daha da büyük, bu bilinç daha bir boy atmış olarak kendisini gösteriyor. Kürt özgürlükçülerinin özverileri, yiğitlikleri, savaşkanlıkları, halklarının yüreğinde yer etmiştir.

Özgürlük, bağımsızlık ve eşitlik savaşçıları halklarının aydın ve eşit gelecekleri için savaşım verirken ondan esinlenmiş, savaşım coşkusunu ondan almıştır.

Kürt halkının yenilgisi onun tutsaklığına yetmemiş, her yenilgi onu daha deneyimli, daha bilinçli ve daha inançlı bir noktaya getirmiştir. Çağdaş örgütlülük düzeyine erişememesi, feodal bölünmüşlüğü onun başarısını engellemiş; ama özgürlük tutkusunu yok edememiştir.

İçte ve dıştaki tüm olumsuzluklara, etrafını çeviren esaret zincirine karşın bilimle donatılmış, inançlı, özverili, savaşkan ve öngörülü kadroların öncülük ettiği bir örgütlenme düzeyine ulaşmakla her türlü engeli aşacaktır. Kürt halkını böylesi bir örgüt içine alıp yoğurmak, ona doğru devrimci yolu göstermek, onun inanını kazanmak, savaşkanlığını kamçılamak elbette kolay bir şey değildir.

Bir yandan emperyalist ve sömürgeci baskı, zulüm, eritme politikası ve aldatmaca, diğer yandan içteki hata ve yanlışlıklar halkı doğru devrimci bir çizgiye çekmenin önündeki en büyük engellerdir.

Buna karşın devrimci savaş örgütünün görevi büyük bir sabır ve inançla bıkıp usanmadan halka gitmek, onu örgütlü bir güce dönüştürmek için çalışmaktır. Halka kurtuluşunun yolunu göstermek, onda güven uyandırmakla olanaklıdır. Halkın güvenini kazanmak için ona sadece doğru devrimci ilkeleri sunmak yetmez. Bu doğru devrimci ilkeleri yaşama geçirecek bir güç, kararlılık ve yetkinlik içinde bulunulduğunun da kanıtlanması gerekir. Bunun için de doğru devrimci ilkelerin yaşam bulması için ön saflarda en özverili, en bilinçli ve en yılmaz bir biçimde uzun erimli bir savaşıma girmek, bunun gereklerini yerine getirmek gerekir.

Halkı durup seyrederek ona ağıtlar yakmak, onun ezilmişliğini içi boşaltılmış bir biçimde dile getirmek, bir savaş örgütünün yapacağı bir şey değildir. Yıllar yılı özgürlük ve eşitlik için elinden geleni esirgemediği halde bir sonuç alamayan halkın umutlarını boşa çıkarmamak, onu kurtuluşa götürecek yolda gerekeni yaparken savaşımın coşku kaynağı ve belirleyicisi olarak halkı bilmek ve onun için de onu kazanmak gerekir. Özgürlük ve eşitlik savaşımının kaynağı ve belirleyicisi halktır.

Özgürlük savaşımının ilkeleri onunla maddi bir güce dönüşerek, yenilmezliğe ulaşır...

Kırılsın Devrimci ve Yurtseverlere...

Baştarafı Syf: 14'te

hizmet etmektedirler? Gerçek kimliklerini ve amaçlarını artık gizlemeye ve tabanlarında bulunan birçok iyi unsuru oyalamaya daha ne kadar devam edeceklerdir?

Örgüt olarak ortaya çıktığından buyana, TC'ye veya kurumlarına karşı tek bir kurşun dahi patlatmamış olanlar, günümüz koşullarında hala devrimci maske altında onlarca silah verdiği kişiler vasıtasıyla KUKM'nin sempatizanlarını katlettirmek isteyebilmektedirler. Ve böylece ajan-provakatör Aydınlıkçıların yapmış oldukları Anti-PKK saflarında birleşme çağrısı giderek hayat bulmaktadır. PKK'ye karşı girişilen saldırılar ve silahlar her ne kadar ayrı ayrı markalar taşısa da, bu silahların hepsi de belli bir amaca varmak için 'kullanılmaktadır.

Tüm bu soysuzluklar, olumsuzluklar hala devrimci maskeler altında yapılmaktadır. Bu olumsuz tavırlar içerisindeki örgütlerin tabanında bulunan devrimci-dürüst unsurlar bu durumlara seyirci kalmamalıdırlar. Bu örgütlerin başına çöreklenen kliklerden muhakkak hesap sormalıdırlar. Bu, her devrim sempatizanının vazgeçilmez bir görevidir. Bu revizyonist, oportünist kliklerin maskeleri düşürülmeli, gerçek yüzleri ortaya konmalıdır. Bu güçlerin iyi niyetli elemanları ve sempatizanları bu hesabı sormazlarsa, tarih ilerde büyük alçaklıklara sahne olacaktır.

Yaşadığımız dönemde birçok örgüt ve parti, devrim ve mücadele sorununu rafa kaldırmış bulunmaktadır. Avrupa'da yaşam cazip bir hale gelmiştir. Bu durumdaki sempatizan kesimler, karamsar ve kendi köşelerine çekilmiş bulunmaktadır. Bu suskunluk ve pasifikasyon ortamında kişilerin eriyip yok olmasına, giderek devrim saflarının seyrelmesine tanık olmaktayız. Bu durumu gözönünde bulunduran, halklarımıza karşı biraz sorumluluk duyan her devrimci ve demokrat unsur, üzerindeki uyuşukluğu atmalı, mücadeleye omuz vermelidir. Avrupa'daki mevcut imkanlar belki kişi olarak bazılarının yaşamını kurtarabilir ama, milyonlarca Türk ve Kürt insanını içinde bulunduğu faşizm belasından asla kurtaramaz.

Zafer, her tarihi dönemde savaşan halkların olmuştur. Bu şiara bağlı kalmak koşuluyla; zafer Kürdistan dağlarında yükselen devrimci mücadelenin ve bu mücadelede fiilen yer alan komünistlerin, devrimcilerin ve yurtsever Kürdistanlıların olacaktır diyoruz.

***Kahrolsun Her Türlü Tasfiyecilik Revizyonizm ve Oportünizm!**
***Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**
***Yaşasın Kürdistan Dağlarında Savaşan Gerillalar!**
***Yaşasın Kürdistan Halkının Devrimci Öncüsü PKK!**

Impressum:
N. UGUS
"Berxwedan"
Bank Str. 69
4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi
Berxwedan
Bank str. 69
4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

وخلال السنة الماضية نفذت وحداتنا التحررية الوطنية الكردستانية (١٧٠) عملية هجومية واشتباكات صغيرة وكبيرة ضد قوات الاستعمار الفاشي ، وفي هذه العمليات قتل (٣٠٠) من جيش العدو وفي مقدمتهم (٣٥) ملازم أول وملازم وجرح أكثر من (٥٠٠) جندي من قواته ، اضافة الى قتل قائمقام ورئيس بلدية ودكتور وممرضة و(١٦) شرطيا وجرح مايقارب ذلك العدد .

وخلال هذه الفترة الماضية كانت القوى الاخرى (الفئات الكردية العميلة للاستعمار الفاشي) أيضا هدفا لعملياتنا الثورية ، حيث قتل (٨٦) ممن ينتسبون لعصابات الميليسيا العميلة وجرح مايعادل نفس العدد .

لقد كرّست قواتنا التحررية الخوف والارتباك لدى أعدائنا والفرح والابتهاج في نفوس شعبنا . ولكن كل هذه التطورات لم تتحقق بسهولة ، فلقد امتزج نضالنا التحرري بدماء (٧٥) شهيدا بطلا و(٢٧) كادرا أسيرا . وكان مئات الكوادر والمقاتلين وألوف الوطنيين قد خاضوا النضال في أصعب الظروف بايمان وتضحية وشجاعة فائقة وبعزيمتهم القويّة حيث تصاعدت المقاومة في كردستان ضد الاستعمار الفاشي ، هذه المقاومة التي لطخت راية الاستسلام . وهكذا فاليوم تدور حرب عنيفة بين شعبنا الملتف حول راية التحرر الوطني وبين الاستعمار الفاشي التركي الذي نقل أكثر من ثلاثة أرباع جيشه الى كردستان وزجّه في الحرب وركّز وحداته في النقاط الاستراتيجية والمهيأة للتطور الثوري وقام بالتمشيط وحاول أن يسحق كل تطور ثوري ، وطوّر تنظيم عصابات الميليشيا العميلة وأخذ يدعم الخيانة باعلانه عن مكافأة المستسلمين واتبع أساليب وحشية لكي يبعد الجماهير الوطنية عن النضال الثوري وحاول القضاء على امكانيات الحركة الثورية وقطع علاقاتها مع الجماهير وحاول أن يبيد القوات الثورية جزءا جزءا ويخنق النضال التحرري الوطني ولكن لا يمكن لممارسات الاستعمار الفاشي هذه أن تصل الى أيّة نتيجة لأن الجماهير الفتية كلها تشترك في النضال التحرري الوطني وكل شعبنا سيتوحّد في تنظيمه الحقيقي (جبهة التحرير الوطني الكردستاني) وسيحارب العدو بشجاعة .

ان المرحلة المقبلة ستكون مرحلة افشال كافة تكتيكات العدو وستكون مرحلة تطور العمل الجماهيري الواسع في كل مكان . ان جماهيرنا الشعبية الواسعة تدعم بشكل عملي النضال التحرري الوطني وتنضمّ الى صفوفه . ولكن القوى المتعاملة مع العدو في السابق وكذلك القوى التي تضررت مطالحها جزئيا مصرّة أن تكون عصابة ميليشيا عميلة للعدو ، خاصة في الفترة الأخيرة ، فبعض رؤساء العشائر والقبائل وصلت الى الخيانة — وهذا الموقف المخزي جدا من جانب هذه القوى العميلة لعدو وحشي وبربري يبين لها أن هذا الموقف هو الخيانة بحدّ ذاتها .

ان القوى العشائرية التي تريد أن تكون عصابة ميليشيا عميلة يجب أن تبتعد عن هذا الموقف ويجب أن تقطع علاقاتها مع العدو الاستعماري الفاشي ، فجبهة التحرير الوطني تعيد ثقتها بكل القوى التي قطعت علاقاتها مع العدو وهي مستعدة حتى لبناء الصداقات . ويجب أن يعلم الجميع بأن شعبنا سيضع حدا لكل القوى المصرّة على العمالة مع العدو وأن جماهير شعبنا الوطنية التي تعيش ضمن نظام قبلي وعشائري يجب أن تكون واعية ازاء العلاقات الخطيرة التي يقيمها رؤساؤها مع عدونا ويجب أن لا تقبل بذلك وأن تحاربه وتلتف تحت راية جبهة التحرير الوطني .

ان جبهة التحرير الوطني الكردستاني تنادي كل القوى القبلية والعشائرية بأن لا تكون آلة في يد العدو وأن تكون في موقفها ضد الاستعمار الفاشي التركي وأن تتحد تحت راية التحرر الوطني .

يا شعبنا الباسل ..

ويا كل الوطنيين الكردستانيين :

ان الطريق الذي شقّه حزب العمال الكردستاني هو الطريق الصحيح والوحيد لتحريرنا . وأن الحرب ضد الاستعمار الفاشي التركي هو الاسلوب الوحيد للوصول الى حياة حرة شريفة في كردستان وعلينا أن نتسلح بكل ما نملكه ، باليد بالعصا ، بالسلاح ، بالفاس والرفش ونحارب العدو الذي يريد القضاء علينا تماما .

ان جبهة التحرير الوطني الكردستاني كقوة واعية لشعبنا قادرة على أن تقود النضال وتحارب العدو وحتى النصر . ولا يمكن تحرير الشعب والوطن الا بحرب كهذه .

ان جبهة التحرير الوطني الكردستاني تنادي كل شعبنا ليتوحّد تحت راية التحرر الوطني ويحارب ضد الاستعمار الفاشي .

امّا كردستان مستقلة .. أو الموت

الموت للاستعمار الفاشي التركي وعملائه

عاش النضال من أجل استقلال وحريّة كردستان

عاشت وحدتنا التحررية الصامدة

عاشت جبهة التحرير الوطني الكردستاني ERNK

١٥/آب/١٩٨٥

جبهة التحرير الوطني الكردستاني

E.R.N.K.

تشكلت في البلدان التي تطور فيها الاستعمار الفرنسي ، في متر وبولات الدولة المستعمرة . لقد تشكلت اولى المجموعات الايديولوجية ـ السياسية المناهضة للاستعمار في متر وبولات مثل لندن وباريس ، ونقلت الى الوطن بعد فترة معينة . ان توجه مجموعة صغيرة من المثقفين الدارسين في الدول المتقدمة الى فكر التحرر الوطني ، ونقله فيها بعد الى الوطن هي اسطع حقيقة عاشتها كل المستعمرات في افريقيا واسيا . ان تطور نضالات التحرر الوطني في المستعمرات يظهر بالعودة الى المنبع كما وصفه كابرال• . في الحقيقة هذه هي ايضا حركة هجرة . فالمثقفين الثوريين لهذه البلدان والذين ارسلوا بهدف تعليمهم في متر وبولات المستعمرين على اساس تغريبهم عن حقيقتهم الوطنية ، على النقيض تماماً ، حققوا اولى احتكاكاتهم مع العلم ، ووصلوا الى الفكر التحرري الوطني ، وبدأوا بالعودة الى الوطن على اساس التعبير عن المصالح الحقيقية لشعوبهم ، وشكلوا الشرارة الاولى للثورة . فالعودة الى الوطن بالنسبة لهم لا تعني سوى النضال ، وعبر الدور الذي لعبوه كالجسر بين شعوبهم والعالم ، حققوا تصاعد نضال التحرر الوطني الثوري المتجه الى النصر ضد الاستعمار الذي سد منافذ التطور الوطني الاجتماعي ،

وهناك العديد من الامثلة يمكن ذكرها ، ترى بوضوح بأن ظروف الالتجاء بالارتباط مع الجوهر الطبقي الذي يعتمد عليه ، يمكن ان يلعب دوراً تقدمياً جداً او دوراً رجعياً . فالمهم هنا هو الجوهر الطبقي . بينما يلاحظ في عصر الامبريالية والثورات البروليتارية ان الحركات التي تعتمد على اساس طبقي تلعب دوراً هاماً في استعداداتها الايديولوجية ـ والسياسية في الخارج ، ونقل ذلك الى داخل الوطن ، يلاحظ ان العديد من الحركات الطبقية البرجوازية الصغيرة والبرجوازية تتساوم مع الامبريالية في الخارج ، وهكذا يرى افتقادها لبارودها الثوري المحدود . وتتوجه هذه الحركات في سنوات الاضطهاد الى اليمين وتتحول الى حركات محافظة ، و تلعب دوراً رجعياً خطيراً على اساس انكار الثورة . ان الممارسة المعاشة في يومنا تعطي العديد من الامثلة على ذلك . لقد تعرضت العديد من الحركات ذات السمة البرجوازية ـ الصغيرة للانهيار والتمييع نتيجة المناورات السياسية للامبريالية والاشتراكية ـ الديمقراطية ، وكيف تم تدبير الاخطار المحدقة بثورة العديد من البلدان على يد هؤلاء ، شوهد كذلك وباوضح صورة وعن قرب في الممارسة العملية في تركيا ، اذا كان الامر كذلك ، يجب تناول المسألة بكاملها وعلى اسسها الطبقية . اذا كانت الحياة خارج الوطن تؤخذ على اسس تطوير النضال في الوطن ، وتجري الاستعدادات بناء على ذلك ، فان اكساب قفزة للتطور الثوري وكما أثبتت الممارسة العملية في العديد من البلدان بانه خطوة لا يمكن عرقلتها . اما الوضع العكسي ، اي التوجه الى عمالة ساذجة ، وتفضيل احقر معيشة يصبح وضعاً لا مفر منه . فترك الوطن الام بالنسبة للحركات الثورية ، هو من أجل عدم الفناء أمام هجمات الثورة المضادة ولرفع وتيرة النضال باستعدادات اقوى .

حركة هروب المناهضين ـ للثورة تبدأ في الفترات التي تصل فيها الثورة الى نقطة القضاء على الرجعية . وما هروب مؤيدي السلطة المطلقة في الثورة الفرنسية الكبرى ، وهروب القياصرة وحاشيتهم في الثورات الروسية ، وكذلك في فيتنام وكوبا وما شابهها ، الا بعض الامثلة فقط في هذا المجال . والحقائق الواقعية التي تم معاشرتها ترى بان ادعاءات الرجعيين والمناهضين ـ للثورة بشأن الوطن ضعيفة ، بسبب خيانتهم لها . حين اضطرار الكادحين وممثليهم الى ترك الوطن أمام أشرس هجمات الثورة ـ المضادة . يعملون على تنظيم المقاومة ، والعودة الى الوطن الأم على هذا الاساس . انهم مشحونين بالشوق الى الوطن ومتمسكين به . وتتشكل الممارسات العملية النضالية للينين ، وهوشي منه ، وكاسترو ، وثوار افريقيا امثلة عظيمة على هذه الحقيقة . اما وضع المناهضين ـ للثورة على نقيض ذلك تماماً ، انهم وصمه سوداء لروح العمالة وخيانة الوطن . فهذه القوى التي تستمر في سيطرتها على اساس العمالة للامبريالية لا تتردد في شن اكثر الهجمات وحشية على شعبها بناء على الاوامر التي تتلقى من اسيادها ، ترى نهايتها في تصاعد الثورة ، وان تحرر البروليتاريا والجماهير الشعبية تكون نهايتهم . وتهرب من تراب الوطن ومن شعوبها كمذنب ، وان لجؤهم الى اسيادهم هو الطريق الوحيد التي يمكنهم اختيارها . ولكن باعتبارهم لم يعد يعبروا عن شيء بالنسبة للقوى الامبريالية ورغم حملهم القاب الملك ، الشاه ، رئيس الدولة ، وما شابهها ، فانهم يديرون بيوت الدعارة واما يستمرون في ارتكاب خيانات جديدة بحق اوطانهم بناء على الأوامر والتعليمات التي يتلقونها . فوضع الشاه في ايران ، وسوموزا وحاشيته في نيكاراغوا ، وديام ، وعيدي أمين هو هذا بعينه . وانهم لن يستطيعوا العيش حتى في اخر كهف يلجأون اليه تحت اجنحة الامبرياليين الامريكان ، وغير مقبولين في اية منطقة اخرى في العالم ، ومن قبل اي شعب من شعوب الدنيا لكونهم مذنبين امام شعوبهم .

*** يتبـــع في العدد القادم ***

• قاد حركة التحرر الوطنية في غنيا ـ بيساو شخصية بارزة في نضاله النظري والعملي ضد الامبريالية ـ قتل على يد عملاء الاستعمار البرتغالي

ايها الوطنيون .. يا ابناء شعبنا العظيم
لنتحد تحت راية التحرر الوطني
ولنحارب الاستعمار الفاشي بشجاعة

دخلت انطلاقة ١٥ آب الثورية عامها الثاني ، حيث كانت السنة الماضية مليئة بالنضال ضد الاستعمار الفاشي في كافة أرجاء وطننا . وحاول الاستعمار الفاشي خلال هذه السنة أن يسحق النضال التحرري الوطني الكردستاني عبر استخدامه جميع الوسائل ، لكن شعبنا قام بشكل أكبر والتف حول راية التحرر الوطني وحارب ضد العدو الاستعماري وذلك اثر اعلان جبهة التحرر الوطني رسميا في خضم هذا النضال .

لقد سارت هذه الجبهة على برنامج وممارسة العمل الثوري داخليا وخارجيا مما دفعت الجماهير الواسعة الى الاشتراك في هذا النضال الثوري والاتحاد تحت راية التحرر الوطني . ووصلت جبهة التحرير الوطني الكردستاني خلال فترة قصيرة الى مستوى الحركة الجماهيرية ، ووجهت كل النضال الوطني المتلاحق ضد الاستعمار الفاشي أينما وجد .

خلال العام المنصرم اشتركت الجماهير الواسعة في حرب المقاومة الثورية المستمرة داخل الوطن ، اضافة لذلك اقيم العديد من الاجتماعات والمسيرات باشتراك مئات الألوف من الجماهير الشعبية فيها . وهكذا تحولت الساحة الى جبهة للحرب الثورية ضد الاستعمار الفاشي وعملائه .

المطلق للارض والمعادن والقوة البشرية ، اما العرق الاسود فقد استبعد عن ارضه ، وطبقت سياسة تخريبية لابعد الحدود على قيمه الثقافية كما على ثرواته المادية . تجاه تخريبات « الحضاريين » الاوروبين المخيفة ، لجأت الشعوب المحلية من اجل حماية حرياتها من الجانب المادي والمعنوي الى الادغال الافريقية التي تكاد لا تسمح بمرور الفأس . وقد استمدت فيما بعد الحركات الاستقلالية القوة من هذا المصدر . ومعروف ان الرأسمالية تقيم شعوب العالم كعبيد لها منذ ولادتها حتى يومنا هذا التي تعيش فيها الامبريالية مرحلة انهيارها ولا تتخلى عن حقوق امتلاك العبيد حتى الان ، رغم وجود منظومة اشتراكية متنامية ، حتى لو كلف ذلك دمار البشرية .

مثلما حققت البرجوازية تطورها في بداية مرحلة صعودها على اساس استغلال البروليتاريا بشكل مخيف ، واخضاع الشعوب لمذابح وحملات الابادة القاسية خارجياً ، ونهب كل ثرواتها ، ايضاً في مرحلة الامبريالية التي وصلتها وان شفت اساليبها ، الا ان جوهر سياستها تجاه البروليتاريا والشعوب لم يتغير . فالشعوب بالنسبة لها ما هم الا عبيد يجب بقاءهم تحت نير رأس المال الدولي ، ترى الرأسمالية بشكل عام والامبريالية في يومنا الشيء الوحيد الذي يليق بالشعوب المضطهدة في العالم هو العبودية . اما التحرك باسم الشعب فيبقى في المظهر فقط ، وفي الجوهر تختار العمالة كطريق وحيد . والنتيجة انها في البقاع التي تحتلها ، بينما تجعل حياة الشعوب على اراضيها غير محتملة ، اخرجت زمر خادمة لها على المسرح كممثلي لتلك الشعوب ، وعلى اساس خيانتها لشعبها . والحضارة التي يحملونها تشكلت على خدمة ذلك ، وتطور التعليم ايضاً بنفس الشكل ، واستحقر الشعب المحلي ، وضمنت عبودية الشعب بقوانين الدولة التي ادعوا بتأسيسها ، واصبحت هذه الزمر صاحب السلطة المطلقة . وان الممارسات الدنيئة التي طبقت على العرق الاسود سواء في افريقيا او امريكا اصبحت وصمة سوداء في جبين الانسانية ، فلا يزال يرمى الشعب المحكوم في جنوب افريقيا من قبل الاقلية البيضاء بالرصاص في الشوارع وتوقع به أقسى العقوبات ، وان دفاعه عن حقوقه الاكثر طبيعية يقبل على انه ذنب .

لم تنحصر الذنوب التي ارتكبتها الامبريالية بحق الشعوب على هذه الشاكلة فقط ، ومن خلال التاريخ القريب يعلم بان الشعوب المحكومة في اوطانها استغلت حتى عروقها ، وشغلت محرومة من كافة اشكال الحقوق ، ولمجرد اشباع البطن بشكل غاية في البشاعة ، وترى هذه الامثلة بشكل جلي في المناطق التي كانت تحت سيطرة الانكليز ، فنقل بواخر مليئة بالهنود الذين سدت امكانيات الحياة في بلادهم الى افريقيا ، والشعب الافريقي المحلي الى امريكا بالوسيلة نفسها لتشغيلها في المزارع لا يزال من بين الاحداث الحية في الاذهان . وان كادحي هذه الدول الذين اقتلعوا من أوطانهم ومجتماعاتهم وعائلاتهم يعملون في بلدان اخرى بقوانين العبودية ، يتم الايقاع بينهما وبين التجمعات الشعبية المحلية بالتناقضات المختلفة ، وهكذا تراق دماء الآلاف من الناس . وان الجماهير الكادحة الموعودة بانها ستجد الجنة في الاماكن التي يؤخذون اليها ـ خارج القارة ـ يقعون في وضع شبيه باشجار بلا جذور ولهذا السبب فانها لا تستطيع الدفاع حتى عن ابسط حقوقها ، هذه هي السياسة الواعية للبرجوازية . والحاصل ان هجرة الايدي العاملة هذه تستمر حتى يومنا هذا ، الا انها تمارس اليوم بشكل مختلف قليلا ، فتجارة الايدي العاملة التي كانت تجري بالامس في كل انحاء العالم بشحنهم بالبواخر كالعبيد لتشغيلهم في المشروعات الرأسمالية والمزارع الزراعية والحيوانية ، ومناجم المعادن ، تحصل اليوم ضمن اطار قوانين اكثر شفافية . حركة الهجرة هذه تتم من منطلق الاحتكارات الامبريالية تماما . ويرى هذا في يومنا باوضح شكل في المراكز الاوروبية ، وعند الحاق الضرر بهذه المصالح يزحف عليهم بأقسى القوانين .

هناك تزايد في الهجرة الرأسمالية الى العالم على شكل موجات منذ فترة تراكم الرأسمال البدائي . وهذا يعني تشريد الشعب الاصلي من ترابه ، واستيطان اقلية معينة من القومية الحاكمة في هذه المناطق ، وكما في قارة امريكا ، في البداية تمت هجرة العمال من المدن الى هذه المناطق وكذلك الهجرة الى المدن من الدول المستعمرة والمرتبطة بكل اشكالها ، يمكن ذكر موجة من الهجرات استهدفت تدمير تنظيم الشعوب ، الا انه من بين كل ذلك ، لو اردنا ذكر اوضح الامثلة التي تبين سياسة الامبريالية مع نتائجها الموجهة الى الشعوب ، علينا الاشارة على ما طبق بحق الهنود الحمر واليهود والارمن والشعب الفلسطيني . ان ازالة الحضارات الموجودة تحت سيطرة الاستعمار الانكليزي والاسباني ، وبدء حركات الهجرة مع بداية دخول الرأسمالية الى مناطق واسعة من العالم ، وتطوير حركة الابادة الاكثر تنظيما في مرحلة الامبريالية والفاشية ، هي حقائق وضعها التاريخ امامنا . ان سياسة الابادة التي لجأ اليها هتلر ضد اليهود ، والاستعمار البرتغالي ضد شعوب انغولا وموزامبيق وغيرها ، والولايات المتحدة الامريكية ضد الشعب الفيتنامي تشكل بعض الامثلة من باب الذكر (وليس الحصر) .

ولكن يجب التطرق الى حقيقة اخرى ، وهي وكما وضحنا في مدخل الموضوع ، بان حركات الهجرة ظهرت اما في فترات تنامي الثورة المضادة ، او في فترات توجه الحركات الشعبية والبروليتاريه نحو النصر . لكي تنجو القوى التي تمثل الثورة من الهزيمة والخراب امام الهجمات التي تشنها الثورة المضادة والتي لا يمكن كبح جماحها ، وللتوجه الى الهدف باستعدادات اقوى ، شوهد اضطرارها للخروج من اوطانها ولو لفترة قصيرة في مراحل معين من تاريخها ، وكما شهود وصول القوى التي اتمت هذه الفترة باستعدادات اقوى الى النصر الحتمي ، واستعدادات الثورة البلشفية هو اوضح الامثلة على ذلك .

لقد اظهر لينين كيفية التعامل مع سنوات النفي والالتجاء لتطوير الثورة وتوجيه اولى ثورات العصر البروليتارية المنطلقة نحو النصر في ظروف الالتجاء . عندما استحالت البقاء في الوطن امام هجمات القيصرية الضارية ، اعطى لينين ورفاقه الذين اضطروا معه الخروج من الوطن امثلة لا تفند عن الاممية البروليتارية ، ليس فقط في تطوير الثورة بجهود لا تنضب في هذه السنوات الصعبة ضد القيصرية ، بل ايضا في تطوير الحركات البروليتارية في المكان الذي تواجدوا فيه ، وحتى في حل مسألة لكل حركة ثورية عالمية . لقد تم رؤية حقيقة اخرى ، حين تعامل قادة البروليتاريا مع سنوات الالتجاء بهذا الشكل . لقد تطورت لدى المنحدرين من الطبقات غير البروليتارية والمنضمين الى صفوف الحركة الثورية الذين لم يتعرضوا للانتماء الطبقي مفهوم تصور الشتت والازمة وعدم الايمان ونهج المساومة . يعرف من الحقيقة التاريخية اساسا ، بان سنوات الالتجاء اكثر فترة يجد فيها النهج العميل ارضية للتطور ، اشتغل لينين بمسائل الاشتراكية في خضم المقاومة اليومية ، في المناطق الخارجية (اوروبا) التي استمرت فيها استعدادات للثورة الروسية ، وكان على ارتباط وثيق مع النشاطات الثورية الجارية داخل الوطن ، واستغل خارج الوطن كمكان ملائم لتهيئة الكوادر للثورة ، وطور النضال الثوري ضد المفهوم المنشفي المدافع عن التأصل في الخارج ، واعطى الالوية للنشاطات داخل الوطن وخارجه سنوات ١٩٠٩ ـ ١٩١٠م حين انتشرت رائحة الالتجاء ، وصعد التدابير في كل مجال من اجل تطوير الثورة . ان نشاطات لينين الثورية خارج الوطن ، هي مثال واقعي يظهر دور الاستعدادات خارج الوطن في تطوير الثورة .

في نفس السنوات كانت هناك حركة الجون ـ تورك (تركيا الفتاة) ايضاً . ومعروف كيف حققت هذه الحركة التي استعدت في اوروبا ولو في حدود ضيقة جدا الطريق ـ ولو بشكل ضعيف جداً ـ امام ثورة ١٩٠٨م ، وكيف أمنت الارتباط مع الوطن بعد سنوات طويلة ، وطورت فيما بعد حركة عصيان ضد السلطان . وفعاليات الجون ـ تورك في هذا الخصوص تحمل اهمية حتى بالنسبة ليومنا هذا . فاذا كان الهدف ايصال المجتمع تاريخياً الى نقطة اكثر تقدماً فان اهمية الاستعدادات في الخارج من منطلق خطو الخطوة الموجهة الى المستقبل تظهر بوضوح وكذلك اهمية هذه الحركة .

لقد استعدت حركات التحرر الوطني في العديد من البلدان التي وصلت الى استقلالها اليوم في المناطق الخارجية : فاغلب استعدادات حركة المقاومة الوطنية في بلدان مثل موزامبيق وانغولا جرت في دول مثل الجزائر التي حازت على استقلالها الوطني قبلهم وفي دول اخرى مثل مصر ، ويعرف بان الثورة في الوطن تصاعدت بناء على الاستعدادات التي جرت هناك . الى جانب مشاكل وجود حركة المقاومة الفلسطينية في الخارج ، فان مدى النجاح او عدم النجاح لتوحيد نضالها مع النضالات الجارية داخل الوطن واضحة من نتائجها التي تتمخض عن ذلك . اما الثورة الفيتنامية هو مثال قوي آخر يجب بحثه في هذا الموضوع . فقد اجرى هوشي منه استعدادات الثورة الفيتنامية سنوات طوال في المناطق الحدودية الفيتنامية ـ الصينية ، اما قبل ذلك كثف جهوده لخلق النهج الايديولوجي ـ السياسي ، واعداد الكوادر للثورة في كل من اوروبا والاتحاد السوفيتي .

ولو عمم الموضوع بنفس الشكل ، نجد من الاساس ان النواة الثورية الاولى

لوجه مع حركة الالتجاء هذه ، امتدت جذور الرجعية العثمانية ، وتحولت الاناضول الى ساحة للدمار الكبير ، وتخريب قوى الانتاج .

ان الدور الذي لعبته هجمات الابادة الفتاكة والمذابح التي شنتها الاقوام التركية البربرية ـ لم تكن مختلفة من ناحية التطور التاريخي ـ على الشعب الكردي اولى الشعوب المستقرة التي واجهتها أثناء انتشارها في الشرق الاوسط وعند مداخل الاناضول . هذه الاقوام التركية البربرية اتجهت الى كردستان باطلاق العنان لهجماتها واتخاذها سيف الاسلام الذي لعب دور الدم الجديد بالنسبة لها ، عندما واجهت بنى اكثر منها تقدماً كما حصل في الاناضول . ولكن كما حصل في فترة السيطرة الاقطاعية التي دامت سنوات طوال ، استمرت العشائر الكردية في المقاومة كشكل لا يمكن التخلي عنه للبقاء ، ضد غزوات الاقوام التركية . فجغرافية كردستان الملائمة ، وتمتعها بجبال وعرة شاهقة لا يمكن التحكم فيها ، جعلت الاكراد ايضاً لا يمكن التحكم فيهم على مدى التاريخ ، ومثلما اصبحت جبال المنطقة التي نمت فيها مقاومة الشعب الكردي في وجه الاضطهاد والسلب الابادي للامبراطورية الآشورية المستعبدة التي استهدفت شعوب الشرق الاوسط ، تصاعدت المقاومة على ذرى قمم هذا الوطن وانتشرت امواج امواج في كل المنطقة ، استمرت ضد الاقطاعية العربية وضد الاقطاعية العثمانية فيما بعد ، لم ينفصل الاكراد عن اراضيهم امام الغزوات التركية البربرية والظلم العثماني بل على العكس انسحبوا الى المناطق الجبلية النائية هذه وحافظوا على وجودهم ولو كلفهم ذلك الانفصال عن الحضارة . وقد اصبحت جبال كردستان الشاهقة ، على مدى التاريخ الملجأ الشعبي الذي تعمقت وأحيت فيها روح مقاومة الشعب الكردي . لهذا السبب لم يظهر في كردستان وضع كالذي عاشته الشعوب الاخرى التي اقتلعت من اراضيها وارغمت على حياة الالتجاء . لقد شكلت الجبال والهضاب العالية ملجأ طبيعياً للشعب الكردستاني الذي ترك لمواجهة الابادة امام اعداء اقوى منه ، ومثلما تمكنت العشائر التي انسحبت الى هذه المواقع من حماية وجودها ، لم تتأخر في القيام ايضاً بالانتفاضة من اول فرصة سنحت .

ولكن يشاهد لجوء الايالات الكردية المتنافسة فيما بينها باستمرار الى الفارسيين او العثمانيين وفق مصالحها ، خاصة في القرنين السادس والسابع عشر التي تحولت فيهما كردستان الى ساحة حرب ضروس بين القوى الحاكمة العثمانية والفارسية . وبدل ان تتوحد هذه الايالات فيما بينها وتستغل تصارع القوى الاجنبية لتطوير النضال لتحقيق استقلال شعبها رأت الحل في مصالحها العشائرية الطبقية ، التي جعلت الاحتماء بالقوى الاجنبية عادة لها ، لعبت من وجهة النظر التاريخية دورا سلبيا لابعد الحدود . لقد تمخض عن هذه الالتجاءات التي دامت فترة طويلة مفهوم سياسي عميل ، تم اللجوء فعلا بعد انتهاء العصيان اما الى السلطنة ، واما الى الشاهنشاهية ، واصبحت هذه الالتجاءات سبباً للاضطهاد الواقع على كردستان ، ومع كسب هذه الالتجاءات صفة الاستمرارية ، قوت القوى الاجنبية الملتجأ اليها ايضا ـ اما السلطنة واما الشاهنشاهية ـ سيطرتها على كردستان باضطراد .

الانتفاضات التي اندلعت في القرن التاسع عشر بشكل مكثف جدا فتحت الطريق أيضاً أمام العديد من حركات الالتجاء . وكيفية خلق هذا الوضع لنتائج حربية على هذه العصيانات التي انحلت بشراء بكاوات ورؤساء العشائر معروفة تماما .

ان المذابح التي مارسها القوم التركي قبل التشكيل الاجتماعي ـ القومي الجديد ، على الشعب الارمني الذي عاش نفس المرحلة التي يعتبر احد اصحاب النصيب الاكبر في التطور الحضاري في الشرق الأوسط ، لم تمح من الاذهان حتى يومنا هذا . بهذه الحركة الوحشية الملائمة لعادات الطبقات الحاكمة التركية ، التي بوشر بها من بداية القرن العشرين ، حيث مرر الشعب الارمني من المذابح وشتت الباقي منهم في كل انحاء العالم . وان كانوا قد قاوموا بضراوة امام محاولات اقلاعهم من اراضيهم ، الا انهم لم ينجوا من النتيجة المعروفة امام عنف الابادة القومية المنظمة . اما البقية التي نجت من المذابح ، ولمنع فقدان كل امالها وقيمها الحضارية هاجرت تاركة وراءها وطنها ، اعظم قيمة لا يمكن التخلي عنها .

يمكن اعطاء امثلة عديدة اخرى على السياسة الوحشية التي طبقتها الطبقات الحاكمة التركية بنتائجها المأساوية ، حيث كانت الحضارة في غرب الاناضول لا تزال في مهدها ، بشكل تعرض الشعب اليوناني احد القوى المطورة لهذه الحضارة ، للابادة ورمي اكثره في البحر اثناء تعرض هذه المواقع التي يستقر عليها منذ الاف السنين لغزو بربري ، هو مثال اخر على ذلك . كذلك يعرف كيف تعرضت شعوب البلقان للابادة اثناء حملات الغزو والاستيلاء . لقد تعرض الكثير من شعوب البلقان وحتى شبه الجزيرة العربية لممارسة السيطرة العثمانية ، وهكذا عملت الطبقات الحاكمة التركية التي ظهرت تاريخياً كمدمر للحضارة على ادامة وجودها ـ غير المعتمد على أي اساس انتاجي ـ بممارسة سياسة النهب والابادة التي طبقتها على الشعوب ، ولكنها اصبحت من مدوني التاريخ سيء الصيت بالنسبة للشعب التركي ايضا . ومن بين حقائق التاريخ حل تنظيمات الشعوب والسعي لايقاعها ببعضها بالتناقضات الموجودة بينها وتحقيق مواجهة كهذه خاصة بواسطة العملاء . فمثلاً حركة الاستيلاء والاحتلال التي بدأت مع ياووز (سلطان سليم) تعمقت مع تأسيس عبد الحميد الفرق الحميدية . فهذه الواحدات الغازية المرتبطة بالسلطات وفي يد الاقطاعيين المحليين العملاء اخضع الشعبين الكردي والارمني للسلب والنهب والمذابح ، واجبرا على ترك مناطق تمركزهما . كما تعرض هذين الشعبين في فترة الاتحاد والترقي لمختلف اشكال المذابح الوحشية من الابادة والتشريد ، بما فيها الايقاع بينهما .

مع الوصول الى القرن العشرين وفي الوقت الذي تعيش فيه الشعوب تحت وحشية كهذه خلال السيطرة العثمانية ، توجد وبكثرة امثلة مشابهة في العالم ـ ويلاحظ ان العبودية الاقطاعية تترك الشعوب والطبقات المستغلة تحت اكثر وسائل الاستغلال ووحشية ظاهرة ، ولكن يلاحظ بالترافق مع هذا ولادة حركات مقاومة كبيرة ايضا . ولم يكن الظلم الذي ارضخت له الشعوب والطبقات المستغلة حين وصول التاريخ الاجتماعي الى مستوى اكثر تقدماً اي الى الرأسمالية أقل عن مثيله في الفترات السابقة . فالبرجوازية التي ظهرت كطبقة جديدة في احضان الاقطاعية وضدها ، امتدت الى المواقع التي لم يوصل اليها في العالم وبذلت جهوداً لزيادة رأسمالها لتشكل اساس لسيطرتها السياسية قبل ان تسيطر على الحكم سياسيا . ويرى خاصة في القرنين الخامس والسادس عشر تحرك الاسبان والانكليز والفرنسيين من آسيا حتى افريقيا ومروراً بالقارة الامريكية وكل انحاء العالم تقريباً ، وتحويل الثروات الطبيعية في هذه البقاع الى ادوات لتقويتها . تحس الشعوب في يومنا ايضاً وبأعمق شكل النتائج المأساوية لحركات السلب والنهب والابادة ذات الطابع الرأسمالي التي طورها الاسبان في امريكا اللاتينية وافريقيا والانكليز والفرنسيين في قارات امريكا وآسيا وافريقيا . ان هذه المرحلة تمتاز بتطوير تجارة العبيد التي تفوق عهد العبودية ، واستخدام آلاف الناس في قطاعات العمل كالعبيد ، ونهب الشعوب المستقرة الى ابعد الحدود وامرارها في الوقت نفسه عبر المجازر لم يصدف لها مثيل الا نادراً . لقد تصاعدت الرأسمالية بوحشية شرسة على اساس استغلال الطبقة العاملة والجماهير الكادحة داخليا من جهة ، والشعوب المظلومة خارجياً من جهة اخرى ، وخرجت البرجوازية الى مسرح التاريخ كقوة لممارسة النهب والاضطهاد . واقتلع الشعب الامريكي المحلي من اراضيه ، وبوشر بهجرة مكثفة من المراكز الاوروبية ، وركزت الاقلية الاوروبية القوة الاقتصادية والسياسية في يدها واستعبد الشعب المحلي ، وشرد الهنود الحمر والتجمعات الشعبية الاخرى من اراضيها ، وشيدت مزارع واسعة في هذه المناطق ، كذلك اخضع الزنوج الذين جلبوا من افريقيا لظلم لا يحتمل ، وساقوهم كالحيوانات ، وعملوا على تحقيق نمو رأسمالهم على جهود أولئك .

بينما شنت الشعب المحلي في القارة بممارسات الابادة والتشريد واريد القضاء عليه ، ثم اقتلاع الزنوج المستقدمين من افريقيا من اراضيهم الحقيقة ، وحرموا حتى من أبسط القيم الانسانية وحكم عليهم بالحياة كشجرة ميتة . حتى انه وصلت هذه الممارسات الى درج جلب رأس هندي احمر ارتبط بمكافأة ، وحتى سياسة البرجوازية المعادية للشعوب على اساس التفرقة العنصرية ملكت للشعب الابيض ايضاً .

ان الممارسات المطبقة على شعوب افريقيا وآسيا بمقياس لا يقل عن ذلك ـ فالدول الاوروبية الرأسمالية الفنية التي ترفرفت كالعقاب فوق القارة الافريقية التي تشكل طبيعتها وقوة انسانها مصدراً للثروة ، اصبحت تمارس وحشية على شعبها لا تدركها مخيلة الانسان ، جمعت الاقلية البيضاء التي استوطنت فيها القوة الاقتصادية والاجتماعية والسياسية في يدها ، ومخربة القومية ، الحضارية ، اصبحت الصاحب

متخلف جدا ، حمت وجودهـا الحـر ـ ففي هذه المراحـل من التـاريـخ التي كان الاستيطان في بدايته لم ترضى العشائر والشعوب في اي وقت من الاوقات العبودية على اراضيها بدون مقاومة ، وان اضطرت الى الاقتلاع عنها نظرا لضعفها المادي امام القوى الاجنبية الحاكمة ، ومن الامثلة الساطعة على هذه الفترة التوسع الآشوري ، وحركات الغزو والاستيلاء التي قامت بها دوما المستعبدة ، والتي شملت القارات . ولكن من المعروف بانه تحقق كل هذه الحملات التوسعية والاستيلاء على اساس اقتلاع الشعوب من اوطانها وقتل الملايين من البشر وغرقها في المجازر . حافظت الشعوب ـ التي اعطت الاستمرارية لمقاومتها ، ولم تقدم اي تنازل عن حريتها امام حملات الاستيلاء لهذه الطبقات والشعوب المستعبدة على وجودها ، واصبحت خالقة لميرات ثقافي قوي الى يومنا هذا ، بينما ذابت الاخرى التي استعبدت بعد هزيمتها .

لقد حقق المجتمع الاقطاعي ، الذي يمثل الشكل الاعلى تطورا بحركات الاستيلاء ، مثلما تطور النظام العبودي وقيامه بحملات الغزو والاحتلال المكثفين باستمرار في سبيل استعباد الافراد الخيرين . ان حقيقة مرور الاقطاعية التي تعبر عن مرحلة متقدمة جدا بالنسبة لتطور المجتمع ، وممثليها عبر مراحل صعبة جداً . . في البداية ضد حكام المجتمع القديم ، وانعكاس الصراع على المجتمع بكل اوجه من الدين حتى الاخلاق ومن الفلسفة حتى ساحات العلاقات الاجتماعية والى ما شابه ذلك . وفتح كل ذلك الطريق لحروب لا رحمة فيها شملت كل هذه الساحات .

وبهدف خنق براعم المجتمع الجديد عندما بدأت تتفتح في احضان النظام العبودي ، لعبت القوى الحاكمة دورا تفوق عصر التوحش البدائي ، ودفع الانسانية الى الفناء . ومثلما يحصل في كل فترة حين تفرض الثورة الاجتماعية نفسها ، في هذه المرحلة ايضا تجسد الطبقات الحاكمة للمجتمع القديم التي هي في حالة الانهيار ممارساتها ـ التي توشك ان تصل الى نقطة الانقراض على الطبقات والشعوب التي تخضعها تحت قبضتها كحركة ابادة مباشرة على الذين ظهروا كممثلين للمجتمع الجديد . وتلك الهجرة المشهورة التي قام بها مؤسس الدين الاسلامي وابرز شخصياته محمد ، هي حركة هجرة استدعي لها كضمان للنصر ضد هذه الهجمة

لقد عرف الشرق الأوسط الذي يعتبر موزاييكا « فسيفساء » للشعوب هجرات مشابهة منذ اقدم العصور . حتى يمكن القول بانه ظهرت اقوى حركات الهجرة في بنية شعوب هذه المنطقة . مثلما تشكل هجرة محمد مثالا على ذلك تشكل هجرة موسى لقوم بني اسرائيل وفيما بعد هجرة عيسى وحوارييه الاثنى عشر (١٢) امثلة اخرى . وحركات الهجرة هذه لها اوضح دور في تكوين تأثيرها على الحركات الشعبية في منطقتنا منذ اقدم مراحل التاريخ وحتى يومنا هذا . وتواجهنا تماما كحصيلة تطور مرحلة الثورة ـ والثورة المضادة . وقد بدأت هذه الحركات في ظل ظروف الاضطهاد العبودي الذي يندر مثيله ، وجاءت هجرة قوم بني اسرائيل نتيجة تأثير الغزو الاشوري المبيد عليه ، وانتفض عيسى ضد روما الشرسة . وبعد ان صلب عيسى ، انتشر اتباعه بسرية بالغة لا مثيل لها في انحاء العالم ، وتمتع حوارييه الاعزاء بمكانة عميقة في الوجدان الانساني ، وظهور محمد ايضا ضد عبودية ، ما يسمى بالعصر الجاهلي حيث يدفن فيها الانسان حيا في التراب . كان لا بد ان يهاجر محمد من مكة حيث حيكت ضده المؤامرات ليتمكن من معايشة التطورات اللاحقة . لقد تم العطف على هذه الهجرة في التقاليد الاسلامية لدرجة القدسية ، اعد محمد الثورة الاسلامية في هذه الهجرة الناجحة ، وبدأ بتطوير اولى عملياته من هناك ، وحصل على اولى الغنائم من الحروب التي خاضها ، وزحف على الطبقة القديمة ، ومن هنا بدأ الدين الاسلامي بالانتشار في العالم امواجا امواجا .

تعرفت شعوب الشرق الاوسط على العديد من التحولات الفوقيه ـ والتحتية تحت تأثير مختلف القوى الغازية . فشعوب المنطقة التي تعرضت لضربات سيوف الاقوام العربية ، تحت اسم ، نشر الدين الاسلامي ، واجهت حركة غزو جديدة في القرن الحادي عشر على يد الاقوام التركية في انتشارها تجاه الشرق الاوسط . كذلك المغول الذين مروا على شعوب المنطقة كأسراب الجراد تماما ، فتحولت تلك المراكز الخصبة والحضارية بأجمعها الى أطلال ، وفقدت الشعوب طاقتها نتيجة السلب والوحشية ، التي هبت عليه كالاعصار ، وواجهت احد الامرين : ما الانسحاب الى مناطق لا يمكن الوصول اليها بسهوله واما الفناء . فتطورت في وجه هذين الاختيارين حركات شعبيه استغرقت العصر الوسيط باكمله . ويمكن توضيح هذه الحركات الشعبيه التي تدفقت امواجا . امواجا الى سمات مذهبيه .

ومعروف كيف تحققت توسع الاقوام التركية البربرية التي أتت الى الشرق الاوسط . في « مزوبوتوميا »★ (بلاد ما بين النهرين) ومداخل الاناضول . فالاقوام التركية البربرية الذين ضربوا أسطع الامثلة على الوحشية بممارساتهم وارتكبوا مجازر دموية على الشعوب ، كناشرين للدين الاسلامي . . حد انتقلوا الى حياة الاستقرار على هذه الاراضي على شكل ايالات مختلفة على هذا الاساس . وعرضوا الحاضرات المتطورة لشعوب هذه المنطقة الى السلب والنهب بدون رحمة ، كما اجبروا الشعوب المستوطنة التي هي خالقة الحضارات ان تنتج لمصلحة الغرباء على ترابهم . وادامت هذه الايالات التي هي غير مرتبطة بالانتاج وعملت على استمرارها بالاستناد على السلب والنهب وادامت وضعها المهيمن بقوة الجيش حتى يومنا هذا ، تعرضت شعوب الاناضول خالقة التراث الحضاري المتراكم القوي الذي يدهش الانسانية الى مجازر وحشية خلال فترة حروب الاستيلاء . ولم ينجوا شيء من السلب والنهب والدمار بدءا من الممتلكات وانتهاء بالأعراض . ولكن الاقوام التركية منذ ان استقرت على شكل ايالات في الاناضول ، وعلى مدى فترة السيطرة العثمانية لم تستطع ايقاف انتفاضات الشعوب ، فحكام العثمانيين الذين عاشوا مستهلكين فقط ، رأوا بأخضاع التجمعات الشعبية المنتجة للمذابح والاضطهاد شرط لا يمكن التخلي عنه لأستمرارية حياتهم . واستقرت الاقوام التركية بين الشعوب التي تحت هيمنتها في القرنين الرابع والخامس عشر وحتى على مدى فترة الحكم العثماني ، وحين كانت الشعوب تقتلع باستمرار عن اراضيها ، بدأ الاتراك بحركة هجرة عكسية وكقوة حاكمة على التراث الحضاري المتراكم منذ الآلاف السنين وعاشوا حياة طفيلية بعيدة عن الانتاج ، لا يضيفون اية قيمة للتطور التاريخي ، ولم تتأخر الطبقات الحاكمة التركية في التوجه الى الاقوام التركمانية ، التي استخدمتها كقوة ضاربة في غزو الاماكن التي تستقر عليها . فمع فرض طاعتها السياسية بدأت تغزو العشائر التركمانية ، وتركتها هي الاخرى امام اختيارين اما الانسحاب الى الجبال ، واما الفناء .

تشكل القرون الخامس والسادس والسابع عشر خاصة مراحل اشتداد العصيانات الشعبية ضد الدولة الاقطاعية المركزية . فعصيان الشيخ (بدر الدين) الذي انفجر في القرن الخامس عشر ، يعتبر اوضح حركة شعبية في تلك المرحلة ، التي تعبر عن مصالح الشعوب المشتركة ضد حكام العثمانيين اللذين لا يرتبطون بأدنى ارتباط مع الشعب التركي والشعوب الاناضولية الاخرى ، على العكس تماما اخضعهم لسلطنتها اعتماداً على العنف العاري . هذه الحركة التي تطورت على اساس احترام الكدح والارتباط باخوة الشعوب ضد هيمنة الرجعية المدمرة ، بالنسبة للتطور التاريخي للحكام العثمانيين والتي استهدفت الانتاج والتطور الاجتماعي والانسان ، فكانت نابعة من كون الطبقات الحاكمة التركية لم تعطي اي شيء حتى لشعوبها . وعاشت بالاعتماد على العنف الرجعي على مدى التاريخ . حركة العصيان هذه دفعت عشرات الآلاف الى الانتفاضة ، امام العنف الشديد للحكام العثمانيين ، وتماماً كجواب على هذا العنف . ويلاحظ انها ظهرت ـ اي الانتفاضات ـ بافكار فلسفية وايديولوجية متقدمة جداً بالقياس مع خصائص تلك الفترة . وقد اظهرت هذه الحقيقة ، وبشكل واضح جداً في الانتفاضات المشتركة للعديد من الشعوب بنفس الاعتقادات الفلسفية ، كنا قد ذكرنا بان العشائر التركمانية ايضاً اخذت نصيبها من الظلم العثماني . حقاً تعتبر الاقوام التركمانية احدى اكثر الاقوام التي تعرضت لأشرس الهجمات من السلاطين العثمانيين . وفي النهاية انهم هربوا من الظلم العثماني ، وان هجرتهم باعداد تصل الى مئات الالوف الى ايران التي كانت على خلاف مع العثمانيين هي افضل الامثلة على ذلك . وان مقطع الشعر « افتحي ايتها الابواب لنذهب الى الشاه » هي تعبير جلي عن هذه الحقيقة . وترى حركة الالتجاء هذه ايضاً تأثيراتها حتى يومنا هذا ، ومعروف بانه ابيد الآلاف من الاشخاص خلال هذه الحركة الالتجائية . مع ترك الشعوب وجهاً

★ مزوبوتوميا تسمى بلاد ما بين النهرين في كردستان

حول الخـــروج إلى خارج الـوطن والمـرحلة الجـديـدة لحركة مقاومتنا !!

مدخل :

لقد تحقق نقل الاستعدادات الثورية الى الوطن والتي تمت بشجاعة فائقة ونكران ذات عظيم في الفترة الطويلة التي مضت تحت الهجمات الشرسة لنظام ١٢ ايلول الاستعماري الفاشي . لذا أصبح من الضروري التطرق الى مسألة تأثير النشاطات خارج الوطن على النضال الثوري الجاري في قلب الوطن ، اذ ان نسبة كبيرة من القوى « الثورية » انتقلت الى الخارج بعد الانقلاب الفاشي ، والخصوصيات التي تتمتع بها الحركات الثورية في منطقتنا .

ان المرحلة الراهنة تحمل دروسا هامة ، سواء في تقييم التاريخ الماضي ، او لاستيعاب الخصائص التي تظهرها المرحلة الراهنة ، وتنفيذ متطلباتها بشكل صحيح . في الوقت الذي تلعب فيه « الثورية » الملتجئة دورا سلبيا لاقصى الحدود عبر جهودها التخريبية التي تقضم وتدوس الميراث الثوري بكل ما في وسعها ، يقوم الطرف الاخر بنشاطات هائلة لتصعيد المقاومة على أرض الوطن الى مقاسات جديدة لافشال مخاطر الابادة الجارية على قدم وساق . وتحت ظروف الحياة التي لا رحمة فيها . طبعا هذا الوضع يستند كليا على اساس طبقي . وان بذل المحاولات لتبيان الحياة اللاجئة مشروعة ومحاطة بهالة من المفاهيم المستترة او المكشوفة التي تطرح ازاء هذا الموضوع لم تعد مجهولة ، وصل الامر بالبعض منهم الى وطأ القيم الثورية تلبية لغرائزهم الدنيئة . هذه الاطراف التي تفتقر الى القوة اللازمة لتحقيق التحول الثوري وجوبا لطبيعتها الطبقية ، لا تتأخر في خلق اقنعة نظرية لاخفاء وضعها هذا ، وتقوم بالتنكر للواجبات الثورية السامية . بل يختلقون « نظريات » في تشريع ذلك ، فتشكل خطرا على القوى الثورية بحيث لا بد من تشهيرها دون هوادة اورحمة . وخاصة لما أدى بحركة المقاومة الفلسطينية من نتائج سلبية على مرأى من الجميع . ولجوء الحركة الثورية الكردستانية والتركية الى اخراج الالاف من عناصرها الى الخارج ، وكذلك تعرض الالاف منهم الى الموت والتعذيب والانحلال داخل الزنزانات ، بعد ١٢ ايلول ، يفرض في هذه الحالة الوقوف على هذا الموضوع بشكل أعمق ويجب اظهار ما يتطلبه النشاط الثوري الصحيح ، لأجل خروج الحركة الثورية وبشكل قوى في ظروف الالتجاء ، وكذلك النشاطات الثورية من المازق الخطير دون ان يتعرضا الى خسائر جسيمة .

اذا أخذ بعين الاعتبار الحقائق التي عاشتها شعوب المنطقة حتى الماضي القريب ، ورغبة في تطبيق الخطر نفسه على الشعب الكردستاني ، فانه سيلاحظ بوضوح تام اي خطر محدق تشكله هذه الحركة التي نستطيع تسميتها بالحركة اللاجئة ، ليس بالنسبة للثورية فحسب بل بالنسبة للوجود القومي للشعب ايضا . ومعروف تلك الحقائق المرة التي عاشها الشعبين الارمني في السابق ، والفلسطيني اليوم . ان الاسباب التي استطعنا ان نتطرق لها باختصار شديد تجعل ضرورة تناولنا لطراز الحياة المتناقضة التي تتجلى بشكلين : اما التحضير للمقاومة في سنوات الانسحاب التي هي مراحل القمع الشديد والابادة والردع . اما عدم العودة بشكل نهائي للوطن وادارة الظهر للواجبات الثورية ، بكل ابعادها ، نقول تجعل هذه الضرورة امرا لا مفر منه .

اذا كان الخروج بناء على مفهوم الاستعداد من جديد ورؤية الاخطاء والنواقص من ذلك . وتلافي الخسائر التي قدمت ،والتنفس واعادة تصعيد المقاومة الثورية بشجاعة في المستقبل من جديد . فان حركات الالتجاء تترك نتائج ايجابية ، بقدرما تكون هذه الهجرة ضرورية وتاريخية . اما اذا كان الانسحاب وسيلة للهروب والتفسخ ، ويخلق معنى اكثر رجعية بالتخلي عن المقاومة كليا ، في هذه الحالة تحمل حركة الالتجاء اثرا سلبية بقدر تأثير التخريبي حركة الابادة للقوى القمعية في الداخل . وهذا الوضع يعني التفسخ والابادة في داخله . اجل يجب كشف مميزات هذين الاتجاهين باوضح شكل .

ان حزب العمال الكردستاني بانطلاقته على اساس تصعيد المقاومة حلال فترة ، يمكن القول بأنها قصيرة جدا في ظروف ، عمق العدو حركته فيها لابادة شعب اكثر واكثر ، فافشل امال العدو الدنيئة ، وواصل انطلاقته وصموده في كل رحاب الوطن ، هذا الصمود الذي تم خلقه في كردستان تحول اليوم الى حرب بكل معنى الكلمة وخلق الثورة مئات من الشهداء الذين سلحوا انفسهم بقوة وايديولوجية حزب العمال الكردستاني **(PKK)**. ولهذا السبب بدأ تاريخ كردستان يسير نحو الامام . وقد تمكن حزب العمال الكردستاني من اتمام استعداداته في الخارج لدرجة عالية ، لافشال هجمات العدو وخلق القوة والامكانيات اللازمة للنضال ، ونجح في دمج هذه الاستعدادات مع الممارسة العملية داخل الوطن بعد ١٢ ايلول . في هذه اللحظة التي يفرض تاريخنا نفسه ، يجب استيعاب معنى واهمية حزب العمال الكردستاني من منطلق وجودنا كشعب بشكل قطعي . هذه القوة التي تجسد في كيانها خلق مستقبلنا ، في هذا اليوم الذي نقلت فيه النشاطات التي بذلتها في خارج الوطن بتصميم وشجاعة تامة الى الممارسة العملية داخل الوطن ، تكون قد فتحت باوضح شكل الطريق التي ستوصل شعبنا الى حياة مستقلة على اساس المقاومة . وجد الان شعب مصمم لمتابعة الطريق ، وان هذا الشعب في وضع لن يسمح باي انحراف مهما كان الثمن . ومن الواضح ان اتاحة الفرصة في هذا المنعطف التاريخي للجهود الرامية ، لاخفاء المهام الثورية واستئصالها ، كاد ان تكون بمثابة اطلاق رصاصة على قلب الشعب ، كما اكدنا اعلاه اما سيتم التوجه للعمل بشجاعة فائقة بتمسك شديد بالواجبات الثورية ، مهما كانت الامكانيات ، واما العيش في اطار حياة مهترئة مستسلمة ومتشرذمة ، مهما اعطيت لها من صفات براقة وجذابة .

اذا كيف يجب ان ننظر الى هذه الحقيقة التي عاشتها حركات المنطقة وتركيا وكردستان في السنوات الاخيرة ؟

. يجب تناول المسألة بمحتواها التاريخي بشكل واسع نظرا لاهميتها التاريخية التي تكتسبها بقدر ما هي مسألة انية .

١ ـ ماذا يعلم التاريخ في موضوع الهجرة والعودة الى الوطن :

آ ـ حركة تشريد الشعوب من اوطانها والمقاومة ضدها خلال التاريخ :

خلال التاريخ ، يلاحظ بكثرة ظهور العديد من حركات الهجرة سواء في مرحلة الهجمات الضارية للثورة ـ المضادة ، اوفي مراحل تطبيق العنف الثوري . اذ قاومت الشعوب والطبقات حتى النهاية ضد هجمات الثورة ـ المضادة لئلا تفقد كل القيم الايجابية التي اكتسبتها ، وكي لا تقع في المكانة الانسانية الاكثر انحطاطا تحت الاضطهاد البربري ، واكثر من ذلك بدأت بحركات الهجرة في المراحل التي لاح خطر ابادته امرا محتوماً، لا لشيء سوى التحضيرة واستعادت التوازن من جديد بالمحافظة على أمالهم وانسانيتهم بدلا من فقدان كل ما لديهم . اما الطبقات الحاكمة فحين تصل الى نقطة لا تستطيع الاستمرار في وقوفها امام نضال الطبقات والشعوب المستغلة فانها تجد الهروب خير ملاذ لها . وواضح بانه هناك تصادم تام بين هاتين الانطلاقتين من تراب الوطن . فنظرة قصيرة الى التاريخ تظهر هذه الحقيقة كاملة .

تظهر مقاومات الشعوب ضد الاستعباد ، وكذلك على اساس حركات الهجرة مع تطور الاستغلال الطبقي . فالعشائر الحرة حين ادركت انها ستفقد حريتها امام الطبقة المستعبدة المتطورة جدا . انسحبت على الاغلب اما الى الجبال الوعرة او الى اعماق الاحراش الكثيفة ، واما انفصلت عن اوطانها في مناطق اخرى . ففي هذه الفترة التاريخية توجد موجة من الهجرات على شكل اقوام وعشائر وقبائل . كما ان ظلم القوى الاجنبية الحاكمة المخيفة على العشائر والقبائل والاشخاص المقاومين ضد العبودية من اهم خصائص هذه الفترة . ومعروف بان الشعوب التي قاومت ضد العبودية في هذه الفترة ، اما تعرضت الى الابادة التامة على يد القوى الاجنبية ، واما انسحبت الى اماكن لا تطوها يد هذه القوى ، وان كان في وضع

KOZÊN PÎKOLÎYA MÊTİNGER YEKO YEKO TÊN BELAVKİRİN

Qereqola Gundê Ardiçê Hat Tunekirin

●*Li dijî qereqola gundê Ardiçê, bi narînçok û rokêtan êrîşek pêkhat. 9 leşker hatin kuştin, 2 leşker jî brîndar bûn. Domana kiryarê de xusareke pir mezin li qereqolê çêbû. Pêre ji tê gotin ku, dijmin hundabûnên maddî yên gran jî, girtîye. Têkoşerên HRK, yên ku domana livbazîyê de tektîkeke jêhatî biserve birin û xusarên xedar dan dijmin, bê hundabûn xwe kişandin parêzgahên xwe.*

Derewên Mêtingeran Derdikevin Ronahîyê

Êrîşek ku domana wê de, roja 25'ê Cotmihê 1985'an li bajarê Çolamêrgê (Hekkarî) navça Çuqurca gundê Ardiçê li dijî qerekolekê pêkhat, 9 leşker hatin kuştin, derewên mêtingerên faşîst carek din bi ser avê xist û derxiste holê. Kedxwarên, roja 16'ê Tebaxê li pêşberê civîneke rojnaman gotin: *"em bi jêmayên dawî yên eşqîyan ve mijulin"*, her ji kîjan sedemê be, dikin û nakin, nikarin talîya wan "jêmayên dawî" bênin. Herçuqasî Komara Tirk 2 behran ji 3 behrên (2/3) ordîya xwe li Kurdistanê ditevgirîne jî, dike-nake nikare encamên daxwaz dike, bidest bêne û xwe ji derbên du-hev tên, xelasbike.

Domana mihekê de, li Xozat, Qers, Gole, Selîm, Agrî, Doxubeyazîd, Cizîrê, Şirnex, Mutkî, Licê, Karlîova, Çuqurca, Ardiç û hêj li gelek gund û bajaran de, bi sedan leşkerên mêtinger, milîs, çete û sîxur hatin kuştin; hevqasî jî hatin brîndar kirin. Peyvajoya van kiryaran de, ji dijmin çek, hacetên leşkerî û techîzatên bêhêjmar, ketin destê şoreşgeran; dijmin hundabûnên maddî yên ku buhatîya wan digihîje milyonan, girtin.

Gava têkoşîna me a rizgarîya netewî, ku mêtingerên Tirk bi bikaranîna her-babêt azîne dixwazin biperçiqênin, di nav refên girsen gel de rayên xwe digerîne û xwe dorfireh dike, hemû demogojî û derewên dijmin jî ruçik tazî dike. Ew xebatên bin siha *"em li pêşberê komek eşqîyane"* bo perçiqandina têkoşîna me birêve dikevin, puç dibin û li pey vê "komikê" îro bi hezaran însan tên tevgerandin.

Hezeke ku "hatîye xelaskirin", bi kiryarên bivî rengî dorfireh, dikare tifa mêtingeran dîsa bi wan bide alisandin? Nexwe, heke li her çar enîşkên welatê me pêtên berxwedana hildikşe, tên dîtin û li her cîgeha axa me dengên çekan me bi awazî dixwênin, hingê ev yek tê mana hêj behtir xurtbûna me. Tu derew û civanok, tu vir û reşkirin, nikarin vê rastîyê biguhurînin.

Piştî ku nûçên li derheqê êrîşa li ser qereqola gundê Ardiç belavbûn pêde, mêtinger bi lez xwe dan bîzavdan. Duxuyanîyên xwe de, serî dan xebatên çewtkirina rastîyê. Beyanên mîna, livbazkar *"gora baweriya me rêvin Îraqê"* belavkirin û bivî avahî xwestin xurtbûna berxwedanê, bi sihê biniximînin.

Li Ser Her Bostê Axa Wêlatê Me Berxwedan Heye

Rojek pay bûyerê, wezîrê karên hundurî Yildirim Akbulut bilezûbez çû bajarê Çolamêrgê. Duxuyanên xwe de, *"ew bûyêr pirpitbûna eşqîyan a talîyê"* got û xwest carek din pêşketinan biniximîne. Ev hêjmara kuştîyên dijmin, ku di duxuyanîyên dijmin yên resmî de jî yên heta îro hatin belavkirin bilindtire, li ba gelek kes û doran, tesîreke gêj û şaşbûnê hilda. Kedxwarên ku, heta nihan hêjmara kuştîyên xwe tim kêmtir şanî didan, vê rûdanê de jî kêm şanî dan; lê belê, ji ber ku ev hêjmara eşkere kirin mezintir ji yên heta niha kifşkirine ye, bala alema gişî kişand ser xwe. Tenê ev yek datîne holê ka çuqasî îddîayên mêtingeran qof û puçin.

Hemû keftûlaftên mêtingerên, ku yekitîyên xwe yên qomando yên hilbijartîtirîn li Çolamêrgê radikin operasyonan, avêde diçin. Daxwazên sazîkirina avahîya sîxur û milîsên çete jî, ji ber derbên xwarin, ranegirtin û puçderketin. Daku mihên payiz û zivistanê vê xopanê de encam bidest bênin, herçuqasî yekitîyên piştxurtkirinê anîn vira jî, agirê berxwedanî a pêtûpel girtî, herroj ji kozên nuhve dijmin dişewitêne û diperitîne. Û ferên baş dide dijmin, ku tucaran nekaribe dîsa ji bîr bike.

Ew planên mêtingeran jî, ku bi alîkarîya milîsên çete û hêzên "çep" yên ruçik niximî yên li qirexa sînoran de, raman dikiran xebatên rizgarîya netewî birawestînin, bi kiryara li gundê Ardiçê derbên pir gran girtin. Carek din hat îspatkirin ku, wê şoreşger rastûrast êrîşî mêtingeran bikin û destur nadin ku, xebatên zindekirina karûbarên dij-şoreşê birêve biçin; li hemberê van daxwazên kiret, kiryarên berxwedana gelê me wê timûtim berdewam bikin.

Piştî rûdanê hin duxuyanîyên weke *"bazdan Îraqê"* hatin kirin. Belê mîna ev duxuyanî nerastin, wusa jî ecz û tengasîya kedxwaran derdixin pêşîya çavan. Mêtingerên ku van kiryarên rizgarîya netewî bi rengê *"karên hin komikên ji derveyî welat têne ne"* didin nasdan, dixwazin bi van gotinên xwe vê rastîya jêr bidin niximandin; berxwedan, li ser xaka welat rastûrast ra gerandîye û girtîye. Lewma gotinên wusa belav dikin. Nexasim faşîstê Kenan Evren duxuyanîya xwe de wusa digot: *"Îro me dîsa agahîyek girt. 9 leşkerên me şehît kirine. Ev kes xaînin. Eger dema 12'ê Elûnê bane, emê bimeşîyan ser wan. Nexasim sala 1983'an de me wusa kir, lê belê niha hoy hatine guhartin."* Belê, pir eşkereyê ku hoy îro gelek hatine guhartin. Ev yek gelek dîyar û zelale. Sala 1983'an, PKK hêj nuh-nuh gavên xwe avêt bû welat û xebatên bisînor dimeşand. Hêj hêzên PKK yên pêwist, birek giring, li derveyî welat dima. Belê îro ji çar hêl û cîgehan dengên serhildanê bilind dibin; ji Çolamêrgê ta Dêrsimê, ji Qersê ta Entabê, jî Mêrdînê ta Adiyamanê li her derûdorê, li ser her bostê xaka niştîman, kiryarên pêşmergan, berxwedana partîzanan pêşvediçe. Ji ber vê sedemê mêtinger, ê din nikarin êrîşî Kurdistana Başûr bikin û bikevin axa Başûr. Ew şoreşgerên ji xwe re metirs (tehluke) dibinin, ê din ne li derveyî welatin; di kurîyên nav refên gel de ne. Derewên mêtingeran yên bi rengê *"kiryarên komeke ku ji derveyî welat hatin"*, ê din nikarin bingeh bigrin.

Kiryarên me yên Rizgariya Netewî, wê ji niha û pêde jî dom bikin. Ji bandawên çiyayên Ararată, ta deşta Ruha yê, ji çiyayên Çolamêrgê ta çiyayên Dêrsimê, li ser her gav û bostê axa me, wê ber û gullên kiryarên me yên tolhildanê bipeqin. Heyfa xwîna mîna lehîyê herikî, li erde wê nayê hiştin. Efukirina derb û fîşekên pipeqin, wê nebe. Şerê me, ê ku bi gava payizê xwe dorfireh kir û domand, wê derbên pir tahl û xedar li dijmin bixe. Wê pêşvebirin û kurbûna xwe berdewam bike û hertim leztir pêşve here!...

Lİ MUTKÎ DERBÊN NUH Lİ BÊBEXTAN KET

●2 Sîxurên Milîs û Çetê Bi Mirinê Hatin Cezakirin

Li navça Mutkî gundê Geyikpinar êrîşek li dijî malekî, ku sixurên milîs û çete tê diman, pêkhat. Gava 2 endamên çetan hatin kuştin, 6 kes ji brîndar ketin. Li gora agahîyên gihan rojnama me, duxuyan dibe ku, têkoşerên HRK bi hostayî piştî kiryarê xwe paşve kişandine. Domana livbazîyê de, ku evarî dora seet 19^{00}'de qewwimî, qereqola li gund, ku tê de 40 leşker û 3 serleşker (2 astsubay û subayek) diman, ji hêla şervanên HRK hat bêtesîr kirin. Peyvajoya vê rûdana êrîşê de ku yekîtîya leşkerî a mêtingeran nekarî xwe bilebitîne, dijmin kete nav tirs û bizdaneke kur û mezin. Tê duxuyanîkirin ku, domana erîşa li dijî qereqolê de jî, dijmin derbên gran girtîyê, lê heta niha em tê negihiştinê ka çend mirî an kuştîyên wan hene. Cezakirina herdû sîxurên bi navên Behçet Durmuş û Mahmut Cançakirgoz, tesireke mezin li ser gel birêvebirîye; û tê gotin ku gel gelek pê şa û dilxweş bûye. Ji ber ku dema kiryarê de qoreqola dijmin jî hatîye bêtesîr kirin, gelê dorholê li ser hogirî, wêrîn û pêşvebirina tektîkên jêhatî yên têkoşerên HRK danûstandin pêkanîye.

Bajarê Bêtlîs û navça Mutkî; du heremên ku dîroka Kurdistanê de, jî gelek alîyanve hatine binavkirinin. Gava Bêtlîs, bêbextîya kur û reştirîn dîroka xwe de naskirîye, ji hêla din jî berxwedanên rûmettirîn jîyan kirîye. Hêj do bû ku li navça Mutkî komeke ji şervanên PKK 5 rojan duhev li dijî yekîtîyên kedxwaran ceng ajotin û ferekî baş, ku dîsa nikarin ji hişên xwe derxînin, dane wan. Herçuqasî bi hezaran leşker, bi çekên nujentirîn hatibûn tevgerkirin jî, li hemberê şervanên rizgarîyê, ku bi agirê serhildana ku li bandavên çiyan pêl dida bêhtir bihîm bibûn, ketin nav tengasîkî bênecar. Belê, gava ev serhildan bû nîşana hogirî û merxasîyê, pêre jî serdestî û qewweta têkoşerên HRK jî da nasînê.

Di vê derdorê de, ku serpêhatineke coht a bivî avahî tê pêşvebirinê, îro jî berxwedan û bêbextî şerekî bêeman dajon. Herçuqasî rayên bêbextîyê xwe erdê de kur dane gerandin jî, tovên berxwedanê yên pêşemîn serê xwe jor ve hilkişandine û destpêkirine ku şîn bibin.

Serpêhatina bihevrexebatkarîya bêbext ku xwe li ser Şex Îdrîsê Bêtlîsî dide paldan ku avakarê xîyaneta bi Yavuz Selîm re ye, îro jî, ji hela torinên vî bêbextî tê berdewamkirin. Demekî de ku hoyên avakirina Kurdistaneke serbixwe hebûn, Îdrisê Bêtlisî lihevhatinek bi Yavuz Selîm re pêkanî û xulamtîya bo mîrikdarîya Osmanîyan pêşvebir. Torinên vî rûreşî yên îro, yên mîna Kamuran Înan jî, îro xulamtîya dilxelînek û gemartirîn ji bo Komara Tirk bicih tênin û dixwazin jê re bibin senc û çeper ku, Kurdistaneke biserxwe avabibe. Ev serpêhatina bêbextîyê, ku ji dema Îdrîsê Bêtlîsî virde pêktê, ji hêla kesên ketin şuna wî ve hat berdewamkirin û heta rojên em tê de jî, tê meşandin. Di vê heremê de, ku hêj êlperestî û eşîrvanî ser pîyaye, mêtinger sod û berjewend ji vê avahîyê digrin û dixwazin gişanî gel li dijî têkoşîna berxwedanê rakin. Lewma Kamuran Înanê bêbext, dişênin platformên navnetewan û bi zanistî wî pêşve derdixin. Bivî avahî armanc dikin ku, bihevrexebatkarî û bêbextî li vê derdorê bicih û li pêşberê pêşveçûna serhildanê diwaran ava bikin.

Piştî ku têkoşîna me a berxwedanê a dema nuh gavên pêşve avêt pêde, mîna li her derî li vê heremê de jî hêz û kesên piştgirtên berxwedanê, têkoşînek li dijî bêbextî û xwesparîyê, bi terzekî dijwar, birêvebirin. Li dijî ramana pêşvebirina bêbextîyê, ku mêtinger li ser bingeha tixmê Îdrîsîyên xaîn avadikin, girsên gel jî ser bingeha berxwedanên dîrokî, îro serpêhatina berxwedana şoreşgerî bilind û berjor dikin.

Gava 15'ê Tebaxê li vê derdorê jî, gîyana welatperwerî hîşyar kirîye û jê re rê vekirye ku, bi hezaran mirov cihên xwe di nav refên xweragirtinê bigrin û xwe di nav vê refê de yekbikin. Gelê derdorê, ku serê salane bi destê hêzên bihevrexebatkarên mêtingeran, daxwazbûye pêkeşî neyaran bê kirin, vê jîyana bêrûmet qebul nekirîye û cihê xwe ba kesên ku gava 15'ê Tebaxê bicihanîne, girt. Berxwedana ku dawîya miha Nîsanê û rojên destpêka miha Gulanê de li navça Mutkî bi keleşî û lehengî hat pêkanîn, ev raman û daxwazên xweragirtinê bêhtir jidand û dijwar kir. An di nav refên kedxwaran de jîyaneke bêbext û bêrûmet wê bê derivandin, an jî ewê piştgirtina berxwedanê bê kirin û jîyaneke bi şan û şeref bê hilbijartin. Ev

bîryara hilbijartinê, bin têkoşîna hêlwestan a dijwar de, tê jîyankirin.

Cezakirina 2 sixurên milîs û çete li navça Mutkî gundê Geyikpinar, kiryareke ku divê li ber destê û grêdayî van pêşketinan bê naskirin û ji çavan derbaskirin. Ev derbeke, ku li serpêhatina bêbextîye hatîye xistin; ew bêbextîya ku ji dîrokê dirêjî îro bûye û zîndehiştina wê îro jî tê xwestin. Bivê livbazîya me a berxwedana şoreşgerî carek din tê îspatkirin ku, wê bêbextî û hevkarîya bi dijmin re bê ceza nayê hiştin. Herbabêt bihevrexebatkarîya ku li dijî berxwedanê serî hildide, wê xwe ji berên heyfhildana şoreşgerî ku ji namluwên şervanên HRK derdikevin, nikarê xelasbike. Û rayên wê çuqas kur be bira be, tu serpêhatina bêbextîyê, nikare bibe bela serê gelê me; wê tekoşerên HRK tucaran destur nadin vê yekê. Pêwiste ev rind bê zanîn...

★ ★ ★

Lİ LİCÊ LİVBAZÎYA TOLHİLDANA TÊKOŞERÊN HRK

●5 Kuştî û Gelek Brîndar Ji Mêtingeran Hene

Têkoşerên HRK ku kiryareke jêhatî pêkanîn, yekitîkî hêzên kedxwaran kirin xefkê. Gava ji mêtingeran 5 kuştî û gelek brîndar çêbûn, şervanên HRK bi avahîkî hostayî û bêxusar xwe ji cihê kiryarê kişandin parêzgahên xwe.

Sal 1925; bruskên hêrs û gira ku li Palu-Genç-Xanî-Licê û heremên derdorê li dijî mêtingeran berjor davêtin, agirê serhildanê dadan; bi hezaran mirovên Kurdistan çek û rextên xwe li piştа xwe grêdan û rabûn

serxwe. Belê hîma hêzan newekhev bûn. Tevgera ku bi azînên êl û eşîrvanî li dijî ordî û tektîkên nûjen yên kedxwaran şerdikir û nexwedîyê pêşajokî zexm bû, berî bigihîjê salekî hat perçiqandin û bi hezaran lawên niştiman hatin kuştin û qirkirin. Bi sedan kes kişandin darê kindirê û bi darve daleqandin. Mêtinger, bêvîcdan û -eman êrîşî gel kirin û ser gel ve meşîyan; qirkirinên hov û dirinde bikardianîn. Çuqas keftûlaft kirin jî, mêrxasên serhildanê, nekarîn dijminê nîrkar û zalim.

Li ser vê xakê xwîna bi hezaran lawên welat hatîye herikandin; û ev xwîna hatî rijandin zanistîya rihê Kurdîyatî zînde hiştîye. Herçuqasî sal derbasdibûn qewmên nuh hêdî hêdî jî vê rastîya netewî durdiketin û grêdanên xwe bivê birê dîrokê, qutdikiran. Ev yek, heta ku têkoşîna rizgarîya netewî ser bingehên nujên xwe bilindkir, berdewam bû. Vê carê rewş pir hate guhartin. Hîma hêzan dîsa newekhev bû. Lê belê hêzên şoreşger, tektîka "kesê tenik dizanê kesê xurt li erde bixwe", ango "kuleh dikare fîlê binkeftî bike", baş nasdikiran. Ferqa pêwist, di vê yekê de xwe şanî dikir.

Mêtinger, bi qewlê ku hêj li pêşberê wan şervanên el û êşîrtîya sala 1925'an hene, xwe didan tevgerandin. Lewma dixebitîn wan dadgeh û sêpîyên ku sala 1925'an li Dîyarbekrê pêkanîbûn, di vê dema nuh de dîsa zînde bikin û bênin jîyanê. Carek din raman dikiran, pêşeng û pêşajoyên berxwedanê derxînîn pêşîya dadgahan, ber bi darê kindirêve bikin û bivî avahî, pêtûpelên serhildana nuh bivêmirênin. Hemû karûbarên xwe li gora vê yekê bicih tanîn.

Kedxwarên ku dawa PKK a navendî û dawên bajarên din li Dîyarbekrê civandin, dixwestin planeke mina sala 1925'an bikarbênin. Lê belê piştî demekî kin, tê gihiştnê ku di rêkî çewt û şaş de ne; û ketin nava rewşekê ku nekaribin planên xwe bicih bênin. Piştî ku dilîyên şer, endamên PKK, bin rêberîya rêhevalên MAZLUM, M. XEYRÎ û Kemal PÎR li zîndanan û dadgehan berxwedanên bêhempa birêvebirin pêde, derbên pir xedar li planên mejokdaran jî, hat xistin.

Mêtingerên ku têgihîştnê, nikarin rêberên berxwedanê bidest bênin û weke sala 1925'an bidarvekirinên girseyî pêkbênin, destpêkirin, bin lêdan û higavtinên dirinde, rêhevalên me yeko-yeko bikujin. Newroza sala 1982'an de hogir Mazlum DOGAN, dîsa di eynî demê de Ferhat KURTAY û gelek rêhevalên me yên din, kuştin. Li hemberê pîkolî û zilmûzora dijmin; li hemberê xebatên bidest anîna şoreşgeran, roja 14'ê Tirmihê sala 1982'an hêsirên cengê, endamên PKK bin rêberîya M. Xeyrî DURMUŞ û Kemal PÎR, dest bi rojîya mirinê kirin. Miha Êlûnê de, rehevalên M. Xeyrî DURMUŞ, Kemal PÎR, Akîf YİLMAZ û Alî ÇÎÇEK şehît ketin. Ev berxwedana serbilind û xwedîrûmet, tê mana destpêkirina demekî nuh di têkoşîna me de. Ev dem, bû îşareta ku, ê din domana pîkolî û zilumatên tarî paşve ma û li dora serhildana netewî demekî bi şewq û ronî destpêkir..

Xwîna me a ku sala 1925'an hat rijandin, xwe tekîlî xwîna evladên gelê me yên hêja û buhatir ku salên 1980'an de hat herikandin, kir û tevlîhev bû. Bangên heyfhildana dîrokî xwe gihandin bangên tolhildana şoreşgerî yên îroyîn û xwe bi hevre kirne yek. Ev yek, bi hemû hîm û qudreta xwe li ser serê dijmin tê peqîn û bi mêranî dile dijmin ji ra direilîne. Belê ev kiryara nuh ne tenê heyfhildana dema nuhe, pêre jî heyfa hestûyên bi hezaran şehîdên me yên disojin hildide, ku bi axa ku em pê lê dikin tevlîhev bûne. Dibe ku mêtinger hêj bersiva kirinên xwe yên sala 1925'an, negirtibin. Lê belê, gelê me ê ku îro bin pîşengîya PKK û bin alên ERNK û HRK şer dike, hisaba salên 1925'an jî dipirse û bersiva tu gunehên ku kedxwaran kiribûn, bê ceza nahêle.

Yekîtîya leşkerên mejokdaran ku li ser rîya Licê û Dîyarbekrê kete xefkê, li ser gelê me hingavtin û zorbazîkî dijwar û tahl bikartanî. Çekên şoreşger, yên ku di demekî de ku operasyonên dorfireh dihatin meşandin û pîkolîyên bêşeref li ser gelê me dihatin bikaranîn, peqîyan; ji hêlekî bawerî û hevîya gelê me li dermafê tekoşînê bilind kirin, ji hêla din jî tirs û bizdaneke kur berdan dil û kezebên mêtingeran.

Bûyera ku domana wê de 5 leşker hatin kuştin û serleşkerek (astegmen) brîndar ket, tekoşerên HRK bêhundabûn û xusarê bi kêrhatî û jêhatibûn xwe kişandin parêzgahên xwe. Kedxwarên ku piştî rûdanê hêzên leşkerî yên piştxurtkirinê hinartin heremê, newêrîn û nekarîn xwe bi şev bidin bîzavdan. Opersasyon û gerên xwe, bi roj ajotine. Bilî operasyonên dorfireh, nekarîne tenê şopa şoreşgeran jî peyda bikin; bilî hingavtinên hov li ser gundîyan, nekarîne tenê gotinek jî ji devê gundîyan bistênin.

Ji niha û pêde jî, wê kiryarên me yên tolhildana şoreşgerî berdewam bikin. Mêtingerên Tirk, tevli cahş û xulamên xwe wê bin livbazîyên heyfa dîrokî û şoreşgerî, bên tunekirin û xeniqandin...

Jİ PÊNUSA PÊŞMERGAN BERXWEDANA ARARATÊ

Karûbarên pêşemîn yên dij-şoreşgerî, ku dijmin li dora bajarê Qersê û gelemperîya herema li yê derê bikartêne, pêşvebirina avahîya sîxur û glîkaran e. Dijmin li dijî têkoşîna me ku bi granî sala 1984'an li dora bajarên Çolamêrgê û Sêrtê pêşvediçû, konevanîya (polîtîqa) zorê (şîddetê) bikartanî. Îro, ji ber ku dijmin baş têgihîştye, ev konevanî xusarên pêwist didité, heta jê tê konevanîkî "nerm"tirîn birêvedibe û dixebite ku, gel ji bo karûbarên dij-şoreşgerî qezenc û birêxistin bike. Herwûsa dijmin dixwaze, têkoşîna me a şoreşgerî ku bin rêberîya Partîyê li çar-cigehên welatê me pêşdikeve û dorfireh kirina wê tê xwestin, bide rawestandin û nav sînorên teng de heps bike. Lewma zor dide xwe, daku têkoşîna me li ser heremekî fireh, qereterekî xwedî-maf û -destur negre. Azîna ku ji xwe re hilbijartîye eve; şûna ku bi rîya zorê gel bêdeng bike, bi konevanîya "şekirî" xwe şêrîn nîşanî gel dike. Bivê rêyê dixwaze gel bikşîne refên xwe û teşvikî glîkarîyê bike. Ji ber ku têkoşîna me piçekî derengtir dest avêt vê heremê, berî sala 1985'an rûdana sîxur û glîkarîyê, avahîya jîyana tevlî devletê, wûsa xwe dorfireh kiribû ku, meriv bikaribe bêje, bibû serpêhatinek û perçekî zorakî a jîyaneke xwerustîyê. Gelek mirov, eşîr û malbat, daku dûbendîkî piçuktirîn di nav xwede helbikin, an berjewend ji xwe re bidest bênin, li dijî hev serî didan derew û virên bêbingeh; belê., ketibûn nav rewşekî bivî avahî. Dijmin di vê barê de berî herkesî pêwist li ser malîyên hevalan dileyist û dixwest vanan rastûrast li dijî têkoşînê rake. An jî hisap li ser derfetekî wusa dikira.

Dijmên iro dixebite, hin kesên ku berî hatina cunta faşîst di nav refên me de cih girtibûn, lê belê heta niha nekarîne pêvendîyên xwe bi me re dîsa grêbidin, yeko yeko -mîna dijmin dibêje- "îslah" (rehabilîte) bike. Hejta dixwaze hin kesên "rehabilîte" bûne, daku pêvendî û têkilî bi me re grêbidin, bi tevgirîne. Em bawer dikin ku, pirseke pewîst an pêrgaleke giring, ku dema pêşîya me de wê derkeve pêşîya me, wê ev be. Kesên wan daxwazên dijmin qebul nakin an ji xebatên jîr vê barê de pêk naynin, bi lez tên girtinê.

Ji dema cunta faşîst hate serkar virde, ji ber ku xebatên me yên şoreşgerî nedikarîn dijmin bitirsênin, dijmin jî hêzên xwe li vê dorê bicih nedikir. Lê gava domana sala 1985'an karûbarên me pêşve çûn, dijmin jî li kêleka tedbîrên xwe yên din, hêzên xwe yên leşkerî jî, li vê derê lihevcivand û komkir. Berî vê mêjûyê, hêzên xwe yên li dora bajarên Erzerom, Qers û Araratê (Agrî), ji ser bajarê Wanê dişand Çolamêrgê û ji ser bajarê Bêtlîsê dişand dora Sertê. Bi kîjan armancan leşkerên xwe dişandin dora van bajaran, dîyar û nasî me gişa ye. Vê pelê de şîyandina van hêzên leşkerî sekinandîye. Daku hêjmara leşkerên qereqolên vê heremê zêde û ji bona operasyonan amade bikin, karûbarên nuh bikar tênin; lew xebatên me yên şoreşgerî di vê derdorê de pêşvedikevin. Piştî bûyerên vê talîyê, helîqopter jî anîne vê derê. Ev yek pir kifş û eşkere dike ku, xebatên me çuqas dijmin ji kur ditirsênin.

Ji dema ku li naveroka bajarê Doxubeyazîdê penqertekî narînçok (bombe) hate daleqandin virde, operasyonên leşkerî di vê xopanê de berdewam dikiran. Belê vê dema talî de ev operasyon ger ji hêla dorfirehkirinê û ger jî, ji hêla dijwartirkirinê bêhtir tên meşandin. Ji ber ku dijmin, piştî me hin derbên gran li yekitîyên operasyonan xistin pêde, baş fahmkir ku di vê barê de nikare tiştek bidest bêne, destpêkirye me bikşîne gundên li deşt û bêrîyan û bi tedbîrên li van gundan bistêne, me tûne bike. Serê van tedbîran de, bicih û bikaranîna avahîya sîxur, noker û glîkaran heye. Ji ber ku, piştî gel ji çiyayên Araratê anîn deştê pêde, me derbên gran li her-babêt xebatên kontr-gerilla, xistin. Xebatên sîxur û glîkaran ta merhelekî brîn girtin. Ê din sîxur û glîkar, nedikarîn bi hesanî li derdorê bigerin. Me rewşek afirand ku, ê din dijmin jî nedikarî bi hesanî xebatên kefş û istîxbaratê birevê bibe.

Mîna ku em vê talîyê de dibînin, dijmin hin yekitîyên xwe ditevgirîne û li dora gundan kemîn vedigre, an dikeve kozikan. Derî vê jî, dijmin dixwazê li gundan çek belavbike û "şirtîyên (bekçî) parastina gund yên sivîl" avabike. A duwemîn hêj bikar nehatîye û bikaranîna wê jî pir zehmete.

Ji dema ku xebatên me yên şoreşgerî di xopanê de bilind bûne virde, dijmin serî dide gelek tektîkan. Yek ji van tektîkan, xebatên dij-propaxende ye. Armanca dijmin a bi vê yekê eve; qutkirina pêvendîyên dinav me û gel de. Dijmin dixwaze bivê rîyê bike ku, gel ji me bibizdihe û ser vê bingehê, piştgirtin û alîkarîya girsên gel ê aktîf bê birîn. Hînkar; di hin doran de me bi rengê eşqîyayên xwerû dide nasdan, ku ji bona pere û armancên hwd... merivên xwe dikujin.

Bilî vê yekê jî, hin xebatên dijwar yên propexendeyî hene, mîna ku dibejin, ev kesên hanan dest davêjin mal, can û namusa gel. Dakû em, van propexendên bêrumet bisekinên, me di nav êşîretên heremê de, xebatên propexendekî dijwar birêvebir. Bilî vê jî, di dema êrîşen me li ser qempên turîstîk li çiyan de, ji ber ku me dest danenî ser pere û pasaportên turîstan, ji ber ku me muameleki taybetî ji bo turîstên jin pêkanî û me xwe bi têdayîkî konevanî nêzîkî turîstan kir; pêre jî, ji ber ku tu dizî di van rojan de pêk nehat, hemû keftûlaftên dijmin yên propexendeyî pûçbûn û mîna berfê helîyan. Ev yek jê re bû sedem ku, tesîreke me a rind û baş li ser girsên gel, derkeve holê.

Lİ AVAHÎYA SÎXUR Û GLÎKARAN DERBEKÎ MEZİN HAT XİSTİN

1) Roja 22'ê Hezîranê 1985'an Koma Şehît Akîf YİLMAZ, êrîşekî cezakirinê li navça Aralik gundê Qarakeçilî brin ser kesên bi navên Tacettin Kesîp, Riza Qarapinar û Turgut Tirpan ku sîxur û glîkarî dikiran.

Ev hersê muxbir, piştî cunta hat serkar pêde, tevlî leşkeran li pay şoreşgeran digerîyan, glîya çekên gel dikiran, malê gel talan dikiran û domana sala 1985'an de jî gunehên mîna glîyê koma me a li heremê xebat dajot, kiribûn. Kiryarê de ev hersê kes û 2 kesên din bi navên Cemal Kesîp û Asya Kesîp (kur û jîna Tacet-

tîn) ku domana bûyerê de serê çekên hevalan girtin û gundî bakirin hewara alikarîyê, dakû hevalan teslîmî dewletê bikin –herçuqasî hevalan bang li van kirin ku dev ji kirinên xwe berdin jî, ji ber ku bernedan–, hatin kuştin. Yek şevê de, kiryara ku ji hêla du (2) koman pêkhat de, sê (3) kes muxbir, giş hevre pênç (5) kes hatin kuştin.

Piştî livbazîyê, berî ku şoreşger xwe bikşênin paş, pêşî li dibistana gund ala Enîyê (ERNK), pelên propexende yên HRK û belavokek destnivîsî ku banga gel û avahîya sîxur û glîkaran dikir, hatin daleqandin. Tivingeke nêçîrê a sîxur û glîkarê ceza xwe girt, a Turgut Tirpan, kete destê şoreşgeran. Şoreşgeran dest danîn ser vê tivingê û kirin malê civatê.

Kiryar, serî de li ser avahîya sîxur û glîkaran, li ser hêzên mêtingerên faşîst, rewşa tirs û bizdaneke kur derxist holê. Hemû glîkarên bivî an biwî avahî grêdanek bi dijmin re hebûn, necar man ku gundên xwe berdin û xwe di bajaran de bihewênin. Ev rûdan tesîrên pozitîf li ser girsên gel jî afirandin.

Herçuqasî dewleta Tirk a mêtingerî faşîst xwest rûdanê bervajî bike jî û bi rengê bûyerekî "eşqîyatî" bide nasdan jî, nekarî pir jêhatî be.

2) Naveroka bajarê Doxubeyazîdê de pengertekî bi narînçok hat daleqandin. Û li kuç û zikakan pelên propexende bi diwaran ve hatin xistin. Bi armancên li derdora bajarê Doxubeyazîdê, bedengbûna ku ji mêj bû berdewamdikir, bê rakirin; serî de xort û civan, tevayî gel bi dengê Têkoşina Rizgarîya Netewa Kurdistan bê hişyar kirin û li ser bireke fireh tesîra propexende bê kirin, roja 6'ê Tirmihê 1985'an Koma Şehît Akîf YİLMAZ kete nava bajêr. Li naveroka bajêr de, penqertekî bi narînçok li hewşa avahîya dibistanê (Lîse) hat daleqandin û li navenda bajêr pelên propexende bi dîwaran ve hatin xistin.

Li ser penqerta bi narinçok ev duruşmên jêrîn hatibûn nivîstin:

"Bijî Ordîya Me HRK (Hêzên Rizgarîya Kurdîstan)!-Bijî Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK)!". Bilî vê jî, wênekî Sekreterê Partîyê a rêheval Abdullah OCALAN, afîşên şehîdên me yên Mehmet KARASUNGUR, Besey ANUŞ, Azîme DEMİRTAŞ, M. Xeyrî DURMUŞ, Zekî YİLDİZ û afîşen Enîya me, afîşeke HRK û afîşeke têkoşerekî, amblemên Enîyê û HRK hatibûn daleqandin. Ev penqert li navenda bajêr (nêzîkî tugayê ye) li hewşa dibistanê (Lîse) hatibû daleqandin. Ala Tirkan a bi darê ve bû, me anî xwar û qetand û li şuna wê ala Enîya me, me berbijor kir.

Berî ku penqert bê daleqandin, em leqayî yekitîyên cenderman û natirvanên (bekçî) tarê bûn. Lê belê dijmin, ketina bi rengê koman û çekdarî li bajêr, bi rengekî din fahmkir û xwe ji şerekî dur girt û dest bi parastinê kir. (Dijmin bawer dikir ku, êrîşeke mîna li navçên Êrûh û Şemdinan pêkhatîye). Piştî ku penqert hate daleqandin pêde, li hin zikakên bajêr amblemên Enîyê û HRK, pelên **"PKK Kete Sala 7'an De!"** bi diwaran ve hatin xistin. Gava me bajêr berda û em ji bajêr derketin, me natirvanek tevlî çeka wî (tivinga nêcîrê) hêsir kir, piştî ku me dest danî ser berên çeka wî, me wî dîsa berda. Paşê em li hesp û mehînan suwar bûn û me xwe kişand parêzgaha xwe. Penqerta bi narînçok, ji seet 12^{00}'ê şevê ta roja dure seet 2^{00}'an daleqandî ma. Di vê demê de, ji hêla girsên gel yên fireh hat temaşekirin û xwendin.

Ev kiryara ku domana wê de, penqertekî bi narînçok hate daleqandin û li şuna ala Tirkan ala Enîyê hat hildan, ji ber tesîra xwe a rêzanî, kiryara mezîntirîn bû. Propexende ji ber xwe ve pêşve ket û tesîreke gewre li ser gişanî gel afirand.

3) Koma Şehît Akîf YİLMAZ, roja 15'ê Tirmihê 1985'an êrîşek bire ser zozana sîxur û glîkar Mehmet Saltik û hevalbendên gunehên wî. Dema êrîşê de ev noker ne li wê derê bû. Belê kesên şirîkatîya gunehên wî dikiran, li hev hatin civandin û raberî û pîşangîya (teşhîr û tecrît) hewce, hat kirin. Bi şertê ku ev sîxur gunehên xwe biderivîne û eşkerê gel bike, 100 000 Lîrên Tirkî ceza, jê re hat birîn. Heta niha 30 000 Lîrên Tirkî hatin girtin. Gunehên vî kesî evîn: berî livbazîya li bajarê Doxubeyazîdê, ji bona kiryarê, bi dilxwazî 2 hesp jê hatibûn standin. Evî kesî piştî hespên xwe emanet dan pêde, çûye glî kirîye. Ev tewrê vî kesî ji bona gel hate eşkere kirin, ew hate raberî kirin û gel kirina me , cihê xwe de dît.

4) Erîşek li dijî tabura cenderman li Suphanê dora bajarê Doxubeyazîdê pêkhat.

Roja 21'ê Tirmihê 1985'an Koma Şehît Akîf YİLMAZ, li bajarê Doxubeyazîdê êrîşî tabura cenderman li Suphanê kir. Vê erîşê de, bêtesîr kirine natirvanan, agirkirina li ser tomofîla devrîyê û bombekirina avahîya tabûrê, hatibû plankirin. Bi şev seet dora 23^{45}'an komeke ji me, karî bikeve tabûrê. Natirvanên nîzamîyê hatin bêtesîr kirin û avahîyên serleşkeran bi çekan hatin berûfîşekkirin. Heta nêzîkî seetekê li taburê tenê yek ber jî nehat peqandin. Piştî bêdengbûneke durûdirêj, alîkarîya piştxurtkirinê ji bajarê Doxubeyazîdê hat.Dema gera leşkeran bi şev, 2 xortên ji Suphanê ku ji karên xwe vedigerîyan mal, ji hêla leşkeran bi derbên binkên çekan û bi qesetoran (li ser serên wan) hatin kuştin.

Livbazî jî hêla du koman pêkhat. Leşkerek hat kuştin, yek jî xedar hat brîndarkirin. Mîna ku piştre kifş bû, ji hêla gel tê gotin ku, hundabûnên dijmin, gelektire. Dewlet xwest rûdanê ji armancên xwe bervajî bike û mîna –du çengên dewrîyan ku li dizan digerin bi xeletî dijî hev şerkirine– da nasdan. Lê belê cenderme û gundîyên nêzîk rastî ronahî kirin, û nehiştin bervajî bibe. Tesîra buyerê gelek mezin çêbû.

KARÊ SAZÎYÊN TURÎSTÎK YÊN DEWLETÊ HAT RAWESTANDİN

5) Erîşek li dijî sazîyên turîstîk yên dewletê ku li ser çiyayên Araratê, li 3200 m. bilindahîye bûn, hat bikaranîn.

Roja 26'ê Tirmihê 1985'an Koma Şehît Akîf YİLMAZ ev êrîş bicih anî. Domana êrîşe de, 2 Almanî, 5 Japonî û 4 Tirk, giş bu hevre 11 kes ji bona qederekê hatin girtin. Li derheqê armancên me û têkoşîna me a gelemperî ji bona turîstan, duxuyanî hate kirin. Pere û pasaportên wan, dîsa li wan hatin vegerandin. Hin hacetên teknîk û tiştên din, ji turîstan bi rengê bêşê (alîkarî) hatin standin. Li ser barê 10 heywanan, hacet û tiştên dewletê, dest hat danîn. Ê din hatin şewitandin.

6) Roja 4'ê Tebaxê 1985'an êrîşek li dijî qempa turîstîk a dewletê ku li ser

çiyayê Araratê ye (dora gola Kupê), çêbû. Êrîş ji hêla bireke ji Koma Şehît Akîf YILMAZ bicih hat. 2 turîstên Emrîkî û 2 turîstên Tirk bidest ketin. Ev 4 turîst qenç hatin sehkirin û hin dokumanên ger û hurkolînê hwd... ji wanan hatin standin. Piştî ku tiştên wan yên taybetî û kesanî yên mîna pere, pasaport hwd. li wan hatin vegerandin pêde, me li derheqê raman, ramyarî û têkoşîna xwe, duxuyanîyên konevanî ji wan re, kirin. Gelek nêzîkahî û eleqedarî li dermafê pirs û pergela Kurdistan şanîkirin. Ji me re gotin ku, wê li welatên xwe û nav gelên xwe li ser vê pirsgrekê hin duxuyanî bicih bênin. Piştî ku me ji wan re da eşkere kirin ku, çiyayê Araratê ji bo herbabêt gerên turîstîk uhw... hatîye girtin û me sedemên vê yekê danezane kirin pêde, me wan ji çiyê jêr ve şîyand. Dest li ser hacetên teknîkî û hwd... yên li paş mabûn hat danîn û bûn malê civata gelê me.

7) Roja 5'ê Tebaxê 1985'an erîşek li bilindahîya çîyayên Araratê li navbera 3200 m. û 4200 m. li dijî qempên turîstan bikar hat. Têdayî û armancên êrîşê, weke yên jor bûn. Êrîş ji hêla Koma Şehît Akîf YILMAZ birêve çû. 5 turîstên Emrîkî, 5 Almanî û 4 Frensizî bidest ketin. Tewrê me li derheqê wan, weke muamela jor çêbû. Pere, pasaport, hecetên daketina çiyê û hin tiştên wan yên kesanî li wan hatin vegerandin. Daxwaz û ramanên me ji wan re, hatin dîyarkirin. Bilî ku me çiyayê Araretê ji bona gerên turîstîk qedexe kirîye, ji bo çê serhişkîya hatinê tê kirin, ji wan hat pirsîn. Di vê barê de, ji ber ku rewşa xwedîyê şirketê gunehkar hat dîtin û bilî vê jî şik û şuphe li derheqê wî hebûn, dest û lingên wî hatin grêdan û me wî hêsîr girt. Hemû turîstên li çiyê ketin destê me, du-hev ji qempan xwar ve hatin hinartin. Ji bo gundîyên derdorê ku li wan daran kar dikiran, propexende hat kirin. Birek ji hacetan, me belavî gundîyan kirin. Dest li ser hemû hacetên teknîkî ku li paş mabûn, danî û kirin malê civatê.

Êrîşa ku li dijî her-dû qempan yekderbê pêkhat, ta tirêjên beyanê avêtin, domkir. Li cihê qempan me pelên Enîyê, HRK û belavokek destnivîsî bi levhekî ve kir û daleqand. Talî me qemp berdan.

Dest li ser tivingeke nêcîrê a coht lûle ku a kesekî bû ku bi karên turîzmê mijul dibe, danî. Piştî fahmkirina rewşa wî, me dixwest an bikin malê civatê an jî piştre lê vegerênin. Lewma peşî me li ba xwe hişt. Tali bi rengê alîkarîyê, me da Partîyê.

Piştî êrîşa li ser qempan 3 roj dûre me keşfek li wir çêkir. Me hin dokumanên xebatên muhendisên Emrîkî û hacettekî mîna telesqopê (nîvî şewitî bû) peyda kir. Li gora me ji wan dokumanan fahmkir, em gihan vê bawerîyê ku, li dijî Yekîtîya Sovyet hin hurkolînên mina keşfê uhw. dihatin kirin. an jî bawerîyên me, yên li derheqê vê yekê, wûsa xwe şanî kir. Dokumanên me behsa wan kirî, talîya şerekî bi dijmin re, dîsa ketin destê dijmin.

Sedamên em hewqasî xwe bi pirsa turîstan mijul dikin, evin:

a) Bersiva qedexe kirina çiyayê Araratê ji hêla hêzên mêtinger ji bona gelê me, dayîn;

b) Qedexe kirina her-babêt xebatên mîna ger û hurkolînên ku sod û berjewendên gelê me pê nîne;

c) Ji bona derfetên dewletê yên kontrolkirinê ji holê rakin, ku pê bîzava me li çiyayê Araratê dixwazin bênin bin kontrolê, (derfetên mîna bi rêyên bêsim û rismkişandinê);

d) Gengaza bi hesanî tevgerkirina yekîtîyên leşkerî ji holê rakin, ku bin sih û cilkên turîstan têne çiyê;

e) Tesîra propexende li ser turîstan û gel biafirênin, dewleta Tirk raberî û pîşangî bikin û hin hacetên ji me re hewce ne, yên mîna teknîkî ûhd. bidest bênin. Kin bê gotin armancên me, evîn jorîn bûn.

Ji ber ku ev kiryarên me bi mêranî û biryarî hatin ajotin, dijmin kete nav tirsekî kur û gavên paşve avêt. Duxuyanîya serleşkerîya qolordîya nehemîn a roja 7'ê Tebaxê, hînkara vê yekê a berçave (belavoka radyoyê li derheqê qedexe kirina çiyayê Araratê ji bo her-cure xebatên turîstîk, ji ber hin sedeman). Bîr û qinyada me a têkoşînê, heta merhelekî pêwist, bawerî da girsên gel. Tesîra propexendên li dijî me dihatin birêvebirin, ji holê rakir.

8) Roja 8'ê Tebaxê 1985'an şerek di navbera me û hêzên dijmin, derket.

Li 3200 m. bilindahîya çiyayê Araratê, vê rojê nêzîkî 200 leşkerên dijmin dest bi operasyonan kirin. Bi roj dora seet 13^{00}'an xefkek li pêşberê komeke şoreşger ji 2 kesan vegirtin. Pozberî qedera seetekê berdewamkir. Şoreşgeran, bi berxwedaneke xwedîbiryar hevdu parastin. Lewma karîn xwe bidne paş û di cihekî de ku dijmin bawer nedikir, çember şikandin û ji çemberê derketin der. Dijmin, bi leşkerên xwe yên ku hêjmara wan bilind bû û niqtên hêja li çiyê ji xwe re girtibûn, şoreşgeran zivirandibû. Piştî ku şoreşger, ji şerê ku bi şiddet qedera seetekê domkir sax xilasbûn û gihan erdekî ku meriv bikaribê xwe biparêze, dijmin şaş û gêj bû. Gava operasyon ji hêla leşkerên dijmin dihat domandin, ku qul-qul li şopa şoreşgeran digerîyan, şoreşger jî amedakarîyên xwe dikiran ku ji du alîyan, derbe li dijmin bixin. Gel, li gundê xwe û pêşîya malên xwe li benda encama şerekî dijwar dima.

9) Roja 8'ê Tebaxê 1985'an, ango derengê şeva roja ku şer derketibû, şoreşgeran êrîşek brin ser yekitîya operasyon dimeşand. 2 têkoşerên ji Koma Şehît Akif YİLMAZ (herdû şoreşgerên ji şer xwe sax rizgar kiribûn) manevrekî fireh pêkanîn û bizava dijmin şopandin. Eynî rojê dora seet 7^{20}'an, hêdî-hêdî û bêdeng xwe nêzîkî leşkerên dijmin kirin, ku ji operasyonan vegerîya bûn û qemp vegirtibûn. Û bi çekên otomatîk êrîşî wan kirin. Piştî ku şerê çekdarî 5-6 deqîqe domkir pêde, mîna eşkere bû, ji leşkerên dijmin 6 mirî û behterî 10 brîndar li pay xwe hiştin û xwe dîsa kişandin parêzgahên xwe.

Dijmin ji derba girtî kete nav tirseke xedar û şaş bû. Ê din ne dizanî çi bika an çawa bike. Destpêkir ku, mina koran li çep û rasta xwe agir bireşîne. Gava dijmin kete rewşekî bivî avahî, gelê dorê jî bi dengê çekên şoreşgeran ku di vê seeta rojê de êrîş çêkiribûn, ji xwew şîyar bû û qîr û awazên dilşahî bangkir. Heliqoptera ku rojek peyre hate cihê rûdanê, 7 caran mirî û brîndaran kişand.

Mezinbûna bûyerê ji hêla dorfirehbûn û wesfên xwe, di qonaxên xebatên me yên konevanî û leşkerî de, rewşeke pêşveçûnê derxist holê. Girsên gel ji kur kire bin têsirên xwe û dijmin bizdandîye. Rojnamekarên hatin cihê bûyêrê, li gundên jê derbasbûne, duxuyankirine ku, rûdan gelek mezin çêbûye.

Koma Propexenda Çekdarî
a Şehît Akîf YİLMAZ

Em vê hevpeyvîna jorîn a granbiha, ku me li Hasekê bi Melakî Kal, Melakî welatperwer û dilsot re çêkir, pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

NÊRÎN Û AXAFTÎNA KALEKÎ WELATPARÊZ Lİ SER KURDİSTANÊ

Pirs: *Tu çend salîyî?*
Bersiv: Ez 83 salî me.

Pirs: *Te çi xwendin kirîye?*
Bersiv: Min xwendina olperestî qedandîye. Talî ez bûme mela. Digel vê xwendinê, min xwendina rewşenbirî li ser rewşa tevgera xelkên cîhanê, li ser rewşa wan a nişteyî, civakî û konevanî (polîtik) jî pêkanîye. Heta îro jî ez dixwînim û gişanî dema xwe a vala, digel xwendin û ramankarîyê derbasdikim. Bîr û bawerîya min xweş pê tê ku, xwendin bingeha pêşketina her tiştîye. Ez hêvîdarim ku, her mirovê Kurd, çi nêr û çi mê, pirtûkên rewşenbirî û çandî bixwîne.

Pirs: *Nêrîna te li ser rewşa Kurdistan çîye?*
Bersiv: Ji sedsalane, êrîşen dijminan û xwînrijandina li ser Kurdistanê ji hevdu neqetîyane; dakû dewlemendîyên binax û seraxa Kurdistan talanbikin, armanca asimletîya (helandina) Kurd û Kurdistan bicih bênin, netewa Kurdî di dîrokê de hindabikin, çanda Kurd biguhêrênin û di nav sefên netewên xwe de veşêrin, ev êriş û xwinrijî dimeşênin.

Li hembere van sitemkaran, gelê Kurd herdem bi serhildanî hebûna xwe ji lepên kolonyalîstan parast.

Pirs: *Te çi xebat ji bo Kurdistanê kirye?*
Bersiv: Dema min di sala 1924'an de li rex seydakî welatparêz û dilêş feqîtî dikir, wê demê destpêka şoreşa Şex Seîd bû. Seyda ji mere rewş xwuya dikir û li ser şoreşê dipeyivî. Ji bo alîkarîya şoreşê seyda vê yekê ji me xwest; *"ê ku bixwaze xebatê bike, bira xwe ji bo şoreşê amade bike!"* Em 70 kes civiyan. Tiving ji me re hatin û çendekî me li ser ders dît. Paşî ez û hinek hevalên xwe, em çûn heta Dêrika Çiyayên Mazî, daku em biçin şoreşê. Lê li wê dê, xebera şikestina şoreşê ji me re hat.

Di sala 1930'an û pê de bi peşkêşîya Celadet Bedirxan, Cemiyeta Xeyri hate damazrandin. Ji bo vê tevayê min di nav gelê Kurd de, bi xurtayî di vê sazûmanê de xebatkîr. Digel vê jî, me kovara HEWAR dianî der. Niviskarên wê Celadet û Kamiran Bedirxan bûn. Li ser bingeha vê xebatê Xweybûn avabû û ez jî endamekî wê bum. Belê Xweybûn berdewam nekir, ji ber ku destên ji derve pê dileyistin. Me lê kola û xweş me naskir ku, sosyaldemokrat û heval bendên wan, destên xwe dirêjî Xweybûnê kirine. Lewma me dev jê berda û Xweybûn hate belavkirin.

Sala 1950'an de, ez derbasî Partîya Komunist bûm. Min bi xurtayî xebat dikir û ez tê de bûme endamekî berpirsîyar (mesûl). Hetanî sala 1964'an, min ev xebat berdewam kir.

Pirs: *Armancên te çi bûn ku te kar bi Partîya Komunist re kir?*
Bersiv: Sedema derbasbûna mini Partîya Komunist eve: Ji ber tecrube û karê min yên pêşî, min xweş naskir ku, rizgarî û serxwebûna Kurdistanê ne bi rêça Marksist-Leninist be qet bi destan nayê. Endamên Partîya Komunist ji me re didan xuyanî û nasînê ku, ji bo welatên bindest xebatê dikin. Ji ber ku Kurdistan jî welatekî bindeste û bi destên mêtingeran tê perçiqandin, bawerîya min bi karê Partîya Komunist hat û min kar pêre kir.

Pirs: *Çima te dev ji Partîya Komunist berda?*
Bersiv: Paşî ez derbasi nav refên partîyê bûm. Min rêzan û teqtiqên wan baş naskir. Ez tê gihiştim ku xebata wan ne li gora, Marksizm-Leninizm ji wan dixwest dihate kirin. Yanê min dît, karekî ji bo xelasîya Kurdistan nedihata kirin û tevgera wan tiştekî ji bo pêşketina tekoşina gelê Kurdistan netanî holê. Lewra min dev ji wan qerîya.

Pirs: *Îro xebatekî şoreşgerî di pêşkêşîya PKK de li Kurdistanê pêşve diçe. Nêrîna te li ser vê çîye?*
Bersiv: Ez, gelekî bi xebata ku îro PKK li Kurdistanê dadaye, şadibim. Lewma ev xebat, ji bo serxwebûna Kurdistanê ye.

Ev tevger serkêşîya qata karker û gundîyane. Bi hesanî li ser bingehek tehlîlkirî hatîye avakirin û li ser dersên dîroka Kurdistan pêşve diçe. Bi bîr û bawerîyên min; ez dibêjim encex tevgerek wilo dikare barê Kurdistanê rake û qedera gelê wê deyne. Ez baş bi bawerim ku, dûr an nêzik, tenê bi pêşkêşîya çina proleterî, wê serxwebûna Kurdistan bidest bêtin.

Pirs: *Nêrîna te li ser tevgerên reformîst ku dijminahîya xebata PKK dikin, çîye?*
Bersiv: Nêrîna min li ser van tevgeran eve: Li gora karê ku pê radibin, xweş xuyanî dibe ku îdeolojîya wan a burjuvazîya piçukî reformîste (xwespare). Ev jî datîne holê ku, hîma wan bi destên li derveyî welat yên mîna sosyal-demokrat ve grêdayîye. Ev tê vê manê ku, ew leyistokên dijminin. Li gor rewşa Kurdistanê ku hoyên objektîf xweş bi cih hatine, giringe ji bo vî şertî xebatek bi xurtayî û bê hevgirtin pêkbêtin. Ev jî îro di pêşkêşîya PKK de tê kirin. Ji bo vê yekê helbestek Melayê Cizîrî tê bîramin:

...
Talî ku bê te furset
Mûhlet li nik herame...

Mamhosta Lenîn jî, li derheqê hoyên objektîf tiştên wûsa dibêje: *"Heke di welatekî de, şertên objektîf hatibin û tevgerên şoreşgerî delametên (wezîfên) xwe bicih neynin, şoreşa wî welatî deh salan li paş dikeve!"*

Pirs: *Daxwazên te ji PKK çine?*
Bersiv: Rastî hêvîya me hunin. Ji ber ku xebat û leza we ji bo avakirina şoreşekî dijware; û ji bo xweş hilbijartina dost û hevalên stratejîke. Daxwazek min eve ku, hun çêtir têkilîya xwe bi dostên xwe re xurttir bikin.

Min ji zarokên xwe re îro vê tiştê gotîye; qewîtîya min eve ku, piştî mirina min, her tiştê ku hun ji min re bidin, çi xwarin be û çi mal be; li hev topkin, giş bikin pere û ji bo alîkarîyê, bidin PKK!

....

–Piştî van nêrîn û peyvên te yên xweş, em gelek spasîya te dikin.

★★★

DERÎYÊ ZİMANÎ

Amadekar Cankurd

(Nav-Nam-Naw)

1- Her miroveki, tişteki, sewaleki,
Ramanekê û nasbereki navê wî heye, Wek:

a) Mirov: Lewend, Homêr, Dîsem,
b)Tişt: Hêv, Ĉem, Sêv, Ŝur...
c)Sewal: Hirç, Ga, Mêş, Mar...
d)Raman: Dostî, Hevaltî, Serxwebûn
û hemî nasber, wek: Rewş, pîşk, pêwend..

2- Mak (Jêder) hemî navin, wek:
Girî, girtin, girêdan, Lîz, rev; revandin
Ketin, derketin, derxistin, serketin...

3- Du cure navan hene:
a) Bernas:

Di vir de du reng hene:
I- Nêrza yê rast, wek:
Dara, mêr, ga.
II-Mêza yê rast, wek:
Sînem, jin, çêl.
Navêd din hemî, çi nêrza û çi mêza,nerast tên jimartin, Wek:
a) Nêrza yê nerast:
-Navêd libatê leşê merov:
Çav poz zik lêv rih dest ling...
-Navêd cî û deran, wek:
Zemîn cî çiya gir rîbar rê deşt...
-Darêd hişk û birrî, wek:
Darik ço beşt tîr dox hevcar...
-Cil, wek:
Kiras derpî tox al çarîk...
Ezman ewir çem co...
b) Mêza yê nerast:
Nevêd libatêd hindir leşê merov, wek:
Xwîn (Xûn), rovik, zox, gurçik, kezeb, hinav...
-Dared şîn, firaxêd xwarinê û tiştêd malê...
-Navêd makderan (jêderan) ji bil (ji xeynî) navêd kirrîn û firoştinê...
-Hemî navêd mayîn di siroştê de...

Navêd Celeb:

Hemî merov ji celebekê ne
Hemî dar ji celebekê ne
Pez, Stêr, Mal, Rez...
Navêd celeb du curene:
I) Navê şênber, wek:
Hesin Deban Kilît Kevir Cam...
II) Navêd Razber, wek:
Bext Dostî Xeyd Jan Bîrwerî...

Şanik:

Em dikarin navêd celeb nêr bijmêrin, û mê bijmêrin, ji ber ku ne nêrin û ne mê ne, wek:

Ramanê te başe an Ramana te başe
nêr mê

Navêd celeb ji layekî dî ve du curene:
I) Navêd celebê bêş:
Ewê ku celebekê bi xwe xweyadike, wek:
Ĉiya merov mî dar xanî...
II) Navê celebê kom:
Ewê ku koma celebekê xweya dike, wek:
Lek kerî col revo naxir ob...

Navêd celeb, ji layekî di ve, dîsa du curene:
1) Navê Tûs:
Ewê ku cîyekî xweyadike.
Ew jî du cure ne:
a) Xweber:
ê ku wek me bihîstî belav dibe, wek:
Qad Xani Dibistan Eywan Mal...
b)Sazber:
ê ku em dikanin ji xwe re peyda bikin û li ser hinek din bipîvin, wek:
Ji (Stan): Kurdistan, Efxanistan, Pakistan, Tarîstan Gulîstan Mûristan...
Ji (Xane): Meyxane, Firoşxane, Mêvanxanê, Dêwexane, Nivîştxane, Dermanxane...
Ji (Geh): Lîzgeh, Firoşteh, Dadgeh, Sêrgeh, Temaşgeh, Dargeh, Çêregeh, Semageh, Nivîsgeh, Nimêjgeh...
Ji (Zar): Gulzar, Çîmenzar...
Ji (lîn): Kulîn, Hêglîn, Şêrlîn...
2) Navê acetê:
Ew jî du curene:
a)Xweber:
Kêr Şûr Deban Kilît.
b) Sazber:
Ew jî bi pêxistina van paşpirtikan tên:
ek dan çîv ıng ar
ek: Birek Badek Êlek Sêlek
dan: Çaydan Agirdan Xulîdan Kildan Xodan
çîv: Kilçîv...
ing: Bêjing Hevring Sêling Saring Ziving...
ar: Destar Badar Hevcar...
Di Kurdî de hinek nav hene ji nêr û mê re tên:

Bejmêr	Bejin
ismam	Dotmam
Pîremêr	Pîrejin
Mîrza	Mîrza
Dosto!	Dostê!
Şagirtê min	Şagirta min
Dilber	Dilber........H.D.

Em dikarin nêr û mê ji hev naskin di pevek û gotinê re.

...Û dema xatirê we, heya caneke dî...

Baştarafı Son Sayfada

lerde sınıf bilinci oluşturmak bir sorun değil, özellikle Le Vinh'in özetlediği gibi basit terimlerle ve açık seçik anlatıldığında ve kurtarılmış bölgelerdeki toprak dağıtımı ve kira düşürülmesi uygulamaları kuramı böylesine yakından izlendiğinde. Fakat NLF'ye katılmak üzere hayatlarında ilk kez köylerinin dışına çıkan pek çok genç köylünün ulusal duygularını nasıl canlandırıyor eğitmenler? Bu soruya Le Vinh şöyle cevap verdi:

"Gençlerimizin tümü Vietnamlı olmakla övünüyorlar. Bütün yabancı işgalcilere karşı savaşan ve onları yenen ataları ile övünüyorlar. Çoğunun okuması yazması olmamakla birlikte bu tür şeyleri efsanelerden, şiirlerden, geçmişteki kahramanlar için yapılan tapınaklardan, gezginci ozanlardan ve tiyatro gruplarından biliyorlar. Onlar için, atalarının geleneklerinin değerli savunucuları olduklarını anlamak çok zor değil. En gençleri bile hala Fransız işgalini, Fransızdan önce Japon, Japondan önceki Fransız işgalini de hatırlar. Bazılarında, özellikle şehirlerden gelenlerde, Amerikalıların farklı olduğu izlenimi var. Fakat daha çok Amerikalı geldikçe ve bunlar askerlerin evlerinin bulunduğu yörelere yaklaştıkça, Amerikalıların tarihteki istilacıların içinde en vahşisi ve zorbası olduğunu görmeleri güç değil. Ulusal duyguları alevlendirmede en iyi öğreticilerimiz Amerikalıların bizzat kendileridir."

"Beş günlük bir politik eğitim, ilk ateşle karşı karşıya gelmeye hazır, ideolojik olarak silahlanmış bir asker yaratmak için gerçekten yeterli mi?" diye sordum.

"Beş günü yeni bir dünya görüşü vermek ya da zaten sınıf kavramına sahip olanların bu inanışlarını pekiştirmek için yeterli buluyoruz" diye cevapladı Le Vinh. "Daha sonraki on gün içinde tüfeğin nasıl kullanılacağı öğretilirken, aynı zamanda silahını neden ve kime karşı kullanacağı da hatırlatılır. Sonuç olarak okuma yazma öğretiminden başlamak üzere, askerliğin kendisi de genel eğitim olduğu kadar politik eğitim veren bir okuldur. Genel eğitim düzeyleri yükseldikçe, genç askerler politik ve ideolojik sorunlarla daha fazla ilgilenmeye başlarlar.

Düzenli Kurtuluş Ordusu Kuvvetleri "üç üçlük" bir sistem üzerine kurulmuş. Temel birim bir "üçlü". Üç "üçlü" ve bir lider on kişilik bir manga oluşturuyor. Üç manga bir liderden 31 kişilik bir takım; üç takım ve otomatik, ağır silahlı destekleyici bazı birliklerden bir bölük meydana geliyor. Böylece taburlar ve alaylar oluşturularak, üç alaydan bir tümen meydana getiriliyor. Harekat olmadığı zamanlarda, "üçlüler" günlük olayları tartışırlar. Bu çoğu kez, manga düzeyinde üç üye ile ilgili eleştiri ya da özeleştiridir. Ayrıca takım düzeyinde her iki haftada bir, bölük düzeyinde ise ayda bir toplantılar olur. Bölük düzeyindeki toplantıda, komutan bir önceki ayın faaliyetlerini içeren bir rapor sunar. Komutanlar ve adamları tamamen eşit koşullarda, görüşlerini bildirip eleştiri yapabilirler.

"Övgü ve eleştiri bölük komutanı tarafından aynı zamanda belirtilir", diye açıkladı Le Vinh, "fakat, olumsuzu yok etmede esas yol olarak olumluyu desteklemek üzere eleştiri biraz 'hafif' olarak yöneltilir. Bu bizim politik gelişmemizin kanunudur. Zaman geçtikçe, haksız eleştiri yitip gider. Ancak eleştirilen herkes ayağa kalkıp cevap vermek zorundadır. Bu eleştirinin haklı olduğunu kabullenmesi anlamına gelmez. Fakat en azından davranışı ya da tavrından dolayı tatmin edici bir açıklama vermek durumundadır."

Eğer, birim üyelerinden herhangi birisi, kapasitesinin ötesinde olduğuna inandığı bir görev teklifiyle karşılaşırsa, reddedebilir. Ama, ileri sürdüğü nedenler, abartılmış bir alçak gönüllülükten ileri geliyor olursa, ya da yeterince samimi bulunmazsa reddi kabul edilmez.

"Politik eğitime yaklaşımımızda" dedi Le Vinh, "kitlelerin, liderlerini körükörüne izleyen 'koyun sürüleri' olduğu görüşüne katılmıyoruz. Bunun gibi tekniğin herşey, insanın hiçbir şey olduğu fikrini de reddediyoruz. Askerlerimizin ya da erlerimizin her birisine ayrı ayrı dikkat ediyoruz. Onları izliyoruz. Parasal, moral ya da ideolojik olsun tüm problemlerini çözmelerine yardım ediyoruz. Biz, kesin olarak yaptığımız işi neden yaptığını bilen insanlar istiyoruz. Durum gerektirdiğinde bir tek insan gibi davranabilen, fakat her biri kişisel deneyimleri ile, somut problemleri çözmek için ortaya koyduğu zekası ile ayrı birer varlık olan insanlar istiyoruz. Bu, birliği salt bir slogan olmaktan çıkartıp, onu yaratıcı ve yaşayan bir kavram yapar.

"Ülkemizdeki politik mücadele, aşırı sert mücadele, bazan yavaş yavaş, bazan birdenbire silahlı mücadeleye dönüştü. Bazı bölgelerde halk kendiliğinden silaha sarılmaya başladı. Böylece görülüyor ki, devrim silahlı kuvvetlerin aracı değildir. Silahlı kuvvetler devrimin aracıdır. Fransızlara karşı silahlı mücadelemizde tecrübelerimizin gösterdiği gibi, ordu aynı zamanda partinin aracıdır. Çünkü eğer parti yoksa, mücadeleyi yönlendirecek açık bir ideoloji yoktur. Eğer cephe olmasaydı, bir partisiz, bir cephesiz savaşı kazanmayı becerselerdi bile, silahlı kuvvetlerin sonuçta rolü ne olacaktı? Bu yüzden, ilk günden itibaren 'neden ve kimin için' silahlara davrandığımızın üzerinde ısrarla duruyoruz. Askerlerimiz bir an için bile bu sorulara verilecek yanıtı akıllarından çıkarmamak zorundalar. Fakat, onları tamamen uyandırmak, kitlelerin mutlak güvenini kazanmak ve onlardan birşeyler öğrenmek için, biz kadrolar, ki bu tüm liderler için de geçerlidir, kitlelerle birlikte yaşamalı, aynı havayı solumalı, onların en temel isteklerini anlamalı ve hepsinin ötesinde ideolojik eğitimi sürdürmeliyiz. Fakat bu, halkın devrimi kendisi yaptığı gerçeğine dayandırılmalıdır. Bu bir propaganda cümlesi değil" diye vurguladı Le Vinh. "Parti ve Cephe onlara bilimsel ve örgütlü bir liderlik vermeden, devrimci kitleler zaten silahlı devrimci mücadeleye kendiliğinden ve birbirlerinden bağlantısız olarak başladı.

"Eğitimimizdeki 'neden ve kimin için' doğrultusu 'militarizme' karşı herhangi bir eğilimi önler. Ve bu kendi aralarındaki ilişkilerden başlayarak, özellikle diğer insanlarla ilişkilerinde görülecek şekilde, askerlerimizin tüm davranışlarında gözlenir. Birliklerin konakladığı ya da hareketin olduğu her bölgede ora halkı ile tam bir bütünleşme kesin bir zorunluluktur. Öteki kişilerle ilişkilerinde 'neden ve kimin için' kavramlarını en ufak bir şekilde ihlal eden herkes acımasız eleştirilir. Biz halkın ordusuyuz. Kendimizi, devrimlerini başarı ile sürdürmek isteyen halka yardım etmeye adamışız. Düşmanın yalnızca husumet gördüğü her yerde, bizim kitlelerden tam bir destek bulmamızın nedeni budur... Halktan aldığımız destek, bize gösterdikleri sıcak ve dostça ilgi aramıza yeni katılanlar için, bizim gerçekten samimi ve doğru yolda olduğumuzun bir kanıtıdır."

"Kuzey'de olduğu gibi Güney'deki tüm deneyimler devrimi gerçekleştirenin yalnız kitleler olduğunu, ancak onları zafere ulaştırmada doğru liderliğin zorunluluğunu göstermiştir. Silahlı kuvvetlerimiz saflarındaki politik eğitim bu doğru liderliğin bölünmez bir parçasıdır."

★ ★ ★

Wilfred G. Burchett'in **"Vietnam Kazanacak"** *adlı eserinden alınmıştır.*

Bir Asker Yaratmak

NLF'li erkek ve kadınların savaş meydanında, işkence altında ya da cellatlarla karşılaştıklarında gösterdikleri yürekliliğin ve fedakarlığın tarihte bir benzeri yoktur. Bu özellikleriyle tüm dünyanın saygısını kazanmışlardır. Tarih boyunca hiç bir savaşçı böylesine yüksek bir moral ve cesaret düzeyine erişememiştir.

NLF savaşçılarının bu üstün cesaretini açıklayabilmek için çok görüşler ileri sürülmüştür. Basında yer alan bazı aptalca ve basma-kalıp yorumların arasında, Vietkong askerlerinin harekata gönderilmeden önce "afyonlandıkları" ya da Vietnamlıların "ilkel" Asyalı olmaları nedeniyle acıyı beyazlardan daha az hissettikleri gibi açıklamalar vardı. Biraz daha dişe dokunur nitelikteki savlar, Vietnamlıların yüzyıllar süren savaşlar sonucu acı çekmeye alışmış kahraman ve güçlü bir ırk olduğunu öne sürmekteydi. Ancak bu sav, ABD komutası altındaki 700 000'den fazla Güney Vietnamlının kavgada yürekli olmayışı ve bozuk morali ile çelişmekte. NLF kuvvetlerinin evlerini ve anavatanlarını savunmak için haklı bir yurtseverlik uğruna savaştığını, Saygon askerlerinin ise yabancı bir işgalcinin hizmetinde haksız bir savaş sürdürdüğünü ileri süren, gerçeğe en yakın açıklama bile yeterli değildir.

Hangi tarafın haklı olduğunu basit, okuması yazması olmayan bir köylü nasıl bilebilir? Her an hayatını ortaya koymak durumunda olduğu zor, haşin ve tehlikeli bir yaşamdan başka hiç bir şey vaadedilmediği halde, köyünden çok uzaklara gitme noktasına nasıl getirilir? İnsanlar davalarının haklı olduğuna ve bunun da ancak silahlı mücadele ile kazanılacağına hem de çok büyük fedakarlıklar yapabilecek ölçüde nasıl inandırılır? Örneğin, çapalarını ve sabanlarını henüz karılarına, kızkardeşlerine bırakan, bir yığın hiç bir şeyden habersiz acemi ile işe nereden başlanır? Ya da saf değiştirmek isteyen bir grup Saygonlu asker kaçağıyla ne yapılır? Bunlara benzer sorulardı Le Vinh'e sorduklarım. (Le Vinh yaşlı bir alay politik subayıdır.)

"Genel olarak" diye açıklamaya başladı Le Vinh, "iki tür acemi asker vardır: Eskiden kurtarılmış bölgelerden gelenler ile, henüz kurtarılmış, hatta hala işgal altında olan bölgelerden gelenler. Bu ikinci grubun içine, kukla ordudan gelen kaçakları da ekleyebiliriz. Grupların politik düzeyleri farklıdır. Yeni gelen acemiler için politik eğitime, askeri eğitime kıyasla öncelik veririz. Eğitimlerine başlamadan önce de kesin olarak politik düzeylerini bilmemiz gerekir. Yeni kurtarılmış ya da işgal altındaki yörelerden gelenler, politik terminolojiye aşina bile değildirler. Eğer eskiden kurtarılmış kesimden gelenlere kullandığımız dili, bunlara kullanırsak kafaları karışır.

"Gelişim yavaş yavaş olur. Aslında eğitim programımız aynıdır, ancak biçimi değişir. İlk iş, sınıf analizine dayalı olmak koşuluyla, ulusal bilinçlerini canlandırmaktır. Politik bilinç düzeylerini yükseltebildiğimiz ölçüde sınıf tavırları hakkında konuşabiliriz onlarla."

"Neden savaşıyoruz?" diye devam etti Le Vinh. "Kimin için savaşıyoruz? Savaşıyoruz çünkü sömürülüyoruz. Yabancı ve feodal baskılardan uzak, onurlu bir yaşam sürdürmek için ezenlere ve sömürenlere karşı mücadele etmeliyiz. Son zaferden kim kazançlı çıkacak? Her şeyden önce köylüler ve işçiler, ezilenler ve mazlumlar."

Onlara katılmak için şehirlerden gelen işçilerin ve öğrencilerin durumunu sordum. Şimdiye dek pek çok öğrenciye rastladım. Bunların çoğu, çocuklarına yüksek öğretim olanağı sağlayabilen orta sınıfların üst kesimindendi. "Ana-babaları sömürülmeyen öğrenciler" diye yanıtladı Le Vinh. "ulusal çıkarları açık seçik anlayabiliyorlar. Çünkü kendi aileleri, –belki küçük imalatçı ya da işadamı, belki de aydınlar– geçmişte Fransız sömürgeciliğinden zarar görmüşlerdi, bugün de çıkarları Amerikan yeni sömürgeciliğinin tehditi altında. Fakat bunlar işin sınıfsal yanını kavramakta ve zaferde kendi kişisel kazançlarını görmekte daha güçlük çekiyorlar. Tümünün ailecek sömürünün kurbanı olduğu köylüler ve işçilerde sınıf tavrı geliştirmek çok kolay. Bunlar zaferle kişisel çıkarları arasındaki çok yakın bağı görebiliyorlar. Ancak, biz bu iki görüşü bir arada yoğurmaya çalışıyoruz. Öyle ki tüm acemiler, her iki sorun için, ortaya doğru bir tavır koyabilsinler.

Yeni gelenler, ellerine birer silah verilmeden önce, 15 günlük bir eğitim ve yetiştirme programından geçirilirler. Eğer herhangi bir düşman faaliyeti araya girecek olursa, derhal silahlar verilir ve derse sonra devam edilir. İlk beş gün tamamen politik eğitime ayrılmıştır. Daha sonra askerliğin temel ilkeleri öğretilir.

" 'Neden ve kimin için' noktalarını iyice açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," diye devam etti Le Vinh. "Ve bunlara bir üçüncü nokta eklememiz gerekiyor. Bu da 'zaferin kesin' olduğudur. Çünkü eğer askerler zafere inanmadan, yalnızca 'neden ve kimin için'in anlamını kavrarlarsa, sonuçlar tam anlamıyla yeterli olmayacaktır."

Sınıf bilincini uyandırma konusunda ilk kıvılcımların nasıl oluşturulduğunu sordum. Le Vinh, öğretmenlerin işe, askerlerin kişisel ıstırapları ile ilgili anıların canlandırılması ile başladıklarını söyledi. Genel ilkeyi kavradıktan sonra, her birey kendi durumunu ve deneyimlerini, bu ilkenin bir örneği olarak görür. Eğer kendisi toprak ağalarının, vergicilerin ya da grev kırıcılarının ve faşist polisin elinde eziyet görmemişse, başkalarının bu yüzden çektiği sıkıntıları gözlemiştir ve kısa zamanda öteki asker arkadaşlarından bu tür kişisel ıstırapları öğrenir.

"Sınıf yaklaşımı fikri bir kez benimsendiğinde", diye devam etti Le Vinh, "pek çok şey derhal berraklaşır. Başlangıçta, babaların erkek kardeşlerin ya da yakın akrabaların Diem polisi tarafından tutuklanması, işkence görmesi ya da öldürülmesi gibi olaylar, bir tür doğal felaket gibi karşılanıyordu. Şimdi ise gerçek içerikleri ile görülüyorlar. Ve hiç bir aile bu baskılardan uzak kalmış değil. Eski, kaderci 'Tanrı isteği' açıklaması artık geçerli değil. Yeni katılan askerler ezenlerin ve onları koruyan yabancıların gerçek yüzünü görmeye başlıyorlar. Bununla birlikte, yeniler arasında ilk konuşmaya başlayanın, deneyimlerini saçma uydurmalarla duygusallaştırmayıp, gerçekleri söylemesi de mutlaka esas alınıyor. Yalın gerçekler bile yeterli. Çünkü önemsiz gibi görünen baskı ve sömürü örnekleri bile kolayca farkedilebilen bir üzüntü oluşturabiliyor."

Kuşkusuz, toprağa susamış köylü-

Devamı Syf: 39'da